

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1962

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΑΘΕΝΑ
1997

1962 ΚΡΗ

ΒΙΚΤ. ΚΡΗΤΙΚΟΥ — ΓΕΩΡ. ΠΑΠΑΘΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΞ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΕΞΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Παραμένους Γωάννου

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΙΤΣΗΣ ΖΚ. ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

200 436

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΣΧΟΛΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1962

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΙΣΣΙΣΣΙ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

*Ἡ εἰκόνη τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐξωφύλλου : ἡ ἀλόπηξ διηγεῖται εἰς τὸν Αἴσωπον
ἱστορίας ζῶον. (Παράστασις ἐπὶ ἀγγέλων, Γηροσμιανὸν Μουσεῖον Ῥώμης).*

Α΄ ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Αἰσώπος εἶναι ὁ διασημότερος τῶν ἀρχαίων μυθογράφων. Ὀλίγα γνωρίζομεν περὶ τοῦ βίου του. Λέγεται, ὅτι ἐγενήθη εἰς τὴν Φρυγίαν τῆς Μ. Ἀσίας κατὰ τὸν ἕκτον αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ, ὅτι ἦτο δοῦλος τοῦ Σαμίου φιλοσόφου Ἰάδμωνος καὶ ὅτι ἐλθὼν μετὰ τοῦ κυρίου του εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπληρευθερώθη βραδύτερον ὑπ' αὐτοῦ. Ἐπίσης λέγεται, ὅτι ἦτο ἀνάπηρος καὶ δύσμορφος, ἀλλ' εἶχε σπινθηροβόλον πνεῦμα καὶ ἠρέσκετο νὰ διηγῆται μύθους πειρακτικούς μετὰ τὸν σκοπὸν νὰ διορθώῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερον τὸν σκοπὸν του καὶ διὰ νὰ καταστήσῃ τοὺς μύθους του διδακτικούς, ζωηροὺς καὶ εὐχαρίστους, μεταχειρίζεται :

1) τὴν **προσωποποιίαν**, διὰ τῆς ὁποίας παριστᾷ ὡς λογικὰ πρόσωπα ἠμιλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα τὰ ἄψυχα πράγματα, τὰ φυτὰ καὶ πολλὰκις τὰ ἄλογα ζῷα, καὶ

2) τὴν **ἀλληγορίαν**, διὰ τῆς ὁποίας διδάσκει ἄλλα λέγων καὶ ἄλλα ἐνοῶν ἀφήνει ταιουτοτρόπως ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀκούουν τὸν μῦθον, νὰ ἐξαγάγουν μόνον τὸν διδακτικὸν συμπέρασμά του.

Οἱ μῦθοι τοῦ Αἰσώπου, οἱ λεγόμενοι **Αἰσώπειοι μῦθοι**, διεδόθησαν εὐρύτατα. Τούτους ἐμιμήθησαν κατόπιν καὶ ἄλλοι Ἕλληνας, Ῥωμαῖοι καὶ νεώτεροι Εὐρωπαῖοι μυθογράφοι.

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

4. Λέαινα και αλώπηξ.

Ἡ Αλώπηξ λέαιναν ἔσχωπτεν, ὅτι ἓνα μόνον τίκτει· ἡ δὲ λέαινα εἶπεν· «ἓνα, ἀλλὰ λέοντα!».

5. Ἐριφος και λύκος.

Ἐριφος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δώματος ἦν. Ἐπειδὴ δὲ λύκον διαβαίνοντα εἶδεν, ἐλοιδῶρει και ἔσχωπτεν αὐτόν. Ὁ δὲ λύκος εἶπεν αὐτῷ· «Οὐ σύ με λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τύπος».

6. Βόες και λέων.

Ἐνέμοντο τρεῖς μετ' ἀλλήλων βόες. Λέων δὲ τούτους φαγεῖν θέλων, διὰ τὴν ὑμόνοιαν ἐδειλία· αἰμύλοις δὲ λόγοις τούτους διαχωρίσας, μεμονωμένους ἓνα καθ' ἓνα τούτων εὐρών, ἀδεῶς κατήσθιε.

7. Λύχνος.

Μεθύων λύχνος ἐλαίῳ και φέγγων ἐκαυχᾶτο, ὡς ὑπὲρ ἥλιον λάμπει. Ἀνέμου δὲ πνεύσαντος εὐθύς ἐσβέσθη. Τὸ δευτερον δὲ ἄπτων τις εἶπεν αὐτῷ· «Φαῖνε, λύχνε, και σίγα· τῶν ἀστέρων τὸ φέγγος οὐδέποτε ἐκλείπει».

Ϛ. Γυνή και ὄρνις.

Γυνή τις ὄρνιν εἶχε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὦν αὐτῇ τί-
κτουσαν. Νομίσασα δὲ ὡς, ἐὰν πλείους ἢ ὄρνις τροφὰς λάβη,
δις τέξεται τῆς ἡμέρας, διπλασίως αὐτὴν ἐκρίθιζεν. Ἄλλ' ἡ
ὄρνις παχεῖα γενομένη, οὐδ' ἄπαξ τῆς ἡμέρας ἔτικτε.

ϛ. Κώνωψ και βούς.

Κώνωψ κέρατι βούς πολὺν χρόνον ἐπικαθίσασα, ἐπειδὴ
ἀπαλλάττεσθαι ἐμελλεν, ἐπυθάνετο τοῦ βούς, εἰ ἤδη βούλε-
ται αὐτὸν ἀπελθεῖν. Ὁ δὲ εἶπεν· «Ἄλλ' οὔτε ὅτε ἤλθες ἐγνων,
οὔτε, ἐὰν ἀπέλθης, γνώσομαι».

Ϝ. Αἶξ και αἰγοβοσκός.

Αἰγοβοσκός τὰς αἶγας ἀνεκαλεῖτο πρὸς τὴν μάνδραν.
Μία δ' ἐξ αὐτῶν ὑπελείφθη· ἡδὺ γάρ τι ἔτρωγε. Ῥίψας δὲ ὁ
ποιμὴν λίθον, τὸ κέρασ αὐτῆς συνέτριψεν εὐστοχῆσας. Καθι-
κέτευε δὲ τὴν αἶγα μὴ εἰπεῖν τοῦτο τῷ δεσπότῃ. Ἡ δὲ εἶπε·
«Κὰν ἐγὼ σιωπήσω, πῶς κρύψω; Πρόδηλον γάρ ἐστι πᾶσι
τὸ κέρασ μου συντετριμμένον».

ϝ. Ἀλώπηξ και βότρυες.

Ἀλώπηξ λιμώττουσα, ὡς θεάσατο ἐπὶ τινος ἀνα-
δενδράδος βότρυς κρεμαμένους, ἐβουλήθη αὐτοὺς ἀρπάσαι,
ἀλλ' οὐκ ἐδύνατο. Ἀποχωροῦσα δὲ πρὸς ἐκυτὴν εἶπεν· «Ἕμ-
φακὲς εἰσι».

Ϟ. Κυνηγός και δρυστόμος.

Κυνηγός τις λέοντος ἔχνη ἐπιζητῶν δρυστόμον ἠρώτη-
σεν, εἰ εἶδεν ἔχνη λέοντος και ποῦ ὁ λέων κοιτάζει. Τοῦ δὲ
εἰπόντος, «και αὐτὸν τὸν λέοντά σοι ἤδη δεῖξω», ὁ κυνηγός
ὠχριάσας ἐκ τοῦ φόβου και τοὺς ὀδόντας συγκρούων εἶπεν·
«Ἰχνη μόνα ζητῶ, οὐχὶ αὐτὸν τὸν λέοντα».

10. Πῆραι δύο.

Ἀνθρώπων ἕκαστος δύο πήρας φέρει, τὴν μὲν ἔμπροσθεν, τὴν δὲ ὀπίσθεν, γέμει δὲ κακῶν ἑκατέρα· ἀλλ' ἡ μὲν ἔμπροσθεν ἀλλοτρίων γέμει, ἡ δὲ ὀπίσθεν τῶν αὐτοῦ τοῦ φέροντος. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τὰ μὲν ἑαυτῶν κακὰ οὐχ ὀρῶσι, τὰ δὲ ἀλλότρια πάνυ ἀκριβῶς θεῶνται.

11. Λέων καὶ ταῦρος.

Λέων ταῦρον παμμεγέθει ἐπιβουλεύων, ἔγνω δόλω αὐτοῦ περιγενέσθαι. Καὶ δὴ προσκαλεσάμενος τὸν ταῦρον, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Πρόβατον ἔθυσα, ὦ φίλε, καί, εἰ βούλει, σήμερον συνεστιαθῶμεν». Ἐβούλετο δὲ ὁ λέων, μετὰ τὸ κατακλιθῆναι τὸν ταῦρον, καταφαγεῖν αὐτόν. Ὁ δὲ ἐλθὼν καὶ θεασάμενος λέβητας πολλοὺς καὶ ὀβελίσκους μεγάλους, τὸ δὲ πρόβατον οὐδαμοῦ, ἀπηλλάττετο οὐδὲν εἰπών. Τοῦ δὲ λέοντος αἰτιωμένου αὐτὸν καὶ τὴν αἰτίαν μαθεῖν θέλοντος, δι' ἣν, εἰ καὶ οὐδὲν δεινὸν ἔπαθεν, ἀπέρχεται, ὁ ταῦρος εἶπεν· «ἀλλ' ἔγωγε οὐ μάρτην τοῦτο ποιῶ καὶ φεύγω, ὦ λέων· ὀρῶ γὰρ παρασκευῆν οὐχ ὡς εἰς πρόβατον, ἀλλ' εἰς ταῦρον ἡτοιμασμένην».

12. Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ.

Λέων καὶ ὄνος καὶ ἀλώπηξ, συμμαχίαν ποιησάμενοι, ἐξῆλθον εἰς ἄγραν. Πολλῶν δὲ θηρίων ἀγρευθέντων, ὁ λέων τῷ ὄνῳ διανεῖμαι προσέταξε. Τοῦ δὲ τρεῖς μερίδας ἴσας ποιήσαντος καὶ ἐκλέξασθαι αὐτῷ παραινούντος, ὁ λέων ἀγανακτήσας τὸν ὄνον κατέφαγε καὶ τῇ ἀλώπεκι μερίσαι προσέταξε. Ἡ δέ, πάντα εἰς μίαν μερίδα συναθροίσασα καὶ ὀλίγα ἑαυτῇ καταλιποῦσα, παρήνει αὐτῷ ἐλέσθαι. Ἐρομένου δὲ τοῦ λέοντος, τίς αὐτὴν οὕτω διανέμειν ἐδίδαξεν, ἡ ἀλώπηξ εἶπεν· «Ἡ τοῦ ὄνου συμφορά».

13. Πίθηκος καὶ ἀλιεῖς.

Πίθηκος ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ δένδρου καθήμενος, ὡς εἶδεν ἀλιεῖς ἐπὶ τινος ποταμοῦ σκλήρην βάλλοντας, παρετήρει τὰ ὑπ' αὐτῶν γιγνόμενα. "Ὅτε δ' οὗτοι τὴν σκλήρην κατέλιπον καὶ μικρὸν ἀπεχώρησαν, καταβάς ἀπὸ τοῦ δένδρου ἐπειράτο μιμεῖσθαι αὐτούς. Ἐγκλεισθεὶς δ' ἐν τοῖς δικτύοις ἐκινδύνευε πνιγῆναι. Τότε δὲ πρὸς ἑαυτὸν εἶπεν: «Ἄλλ' ἔγωγε δίκαια πάσχω· τί γὰρ ἀλιεῦειν μὴ μαθὼν τούτῳ ἐπεχείρουσι».

14. Κομπαστής.

Ἄνθρωπος τις ἐπὶ ἀναδρία ἐκίστοτε ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὀνειδιζόμενος, ἀποδημήσας ποτὲ μετὰ πολὺν χρόνον ἐπανήλθε. Κομπάζων δὲ διηγεῖτο τάδε: «Ἀποδημῶν πολλὰ καὶ μεγάλα ἔδρασα καὶ ἐν τῇ Ῥόδῳ τοιοῦτον πῆδημα ἐπήδησα, οἷον οὐδεὶς τῶν Ὀλυμπιονικῶν δύναται πηδῆσαι. Μάρτυρας δὲ ποιῶμαι πάντας, ὅσοι με τοῦτο τὸ πῆδημα πηδῆσαντα εἶδον». Εἷς δὲ τῶν ἀκουόντων εἶπεν: «ὦ φίλε, οὐκ ἀνάγκη ἄλλους μάρτυρας ποιήσασθαι· ἰδοὺ ἡ Ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πῆδημα».

15. Ἴππος καὶ ὄνος.

Ἀνθρώπος τις εἶχεν ἵππον καὶ ὄνον. Ὀδευόντων δέ, εἶπεν ὁ ὄνος τῷ ἵππῳ: «Ἄρον τοῦ ἐμοῦ φορτίου μέρος, εἰ ἐθέλεις εἶναί με σῶον». Ὁ δὲ οὐκ ἐπέισθη. Μετ' οὐ πολὺν ὁ ὄνος πεσὼν ἐκ τοῦ κόπου, ἐτελεύτησε. Τοῦ δὲ δεσπότητος πάντα ἐπιβαλόντος τῷ ἵππῳ καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ὄνου δορᾶν, οὗτος θρηγῶν ἐβόη: «Ὀἴμοι τῷ παναθλίῳ, τί μοι συνέβη τῷ ταλαιπώρῳ; Μὴ θελήσας μικρὸν βᾶρος λαβεῖν, νῦν ἅπαντα βαστάζω καὶ τὸ δέρμα».

16. Ὄνος καὶ λεοντῆ.

"Ὄνος δορᾶν λέοντος ἐπενδυθεὶς λέων ὑπὸ πάντων ἐνο-

μίξετο καὶ φυγὴ μὲν ἦν ἀνθρώπων, φυγὴ δὲ ποιμνίων. Ὡς δέ, ἀνέμου πνεύσαντος, ἡ δορὰ περιηρέθη καὶ γυμνὸς ὁ ὄνος ἦν, τότε δὴ πάντες ἐπιδραμόντες, ζύλοις καὶ βροπάλιοις αὐτὸν ἔπαιον.

17. Ἴππος καὶ στρατιώτης.

Ἴππον τὸν ἑαυτοῦ στρατιώτης, ἕως μὲν καιρὸς τοῦ πολέμου ἦν, ἐκρίθιζεν, ἔχων αὐτὸν συνεργὸν ἐν ταῖς τοῦ πολέμου ἀνάγκαις. Ὅτε δ' ὁ πόλεμος κατέπαυσεν, εἰς ἔργα πολλὰ καὶ φόρτους βαρεῖς ὁ Ἴππος εἰργάζετο, ἀχρῶ μόνῳ τρεφόμενος. Ὡς δὲ πάλιν πόλεμος ἠκούσθη καὶ ἡ σάλπιγξ ἤχησεν, ὁ δεσπότης τὰ ὄπλα λαβὼν καὶ τὸν Ἴππον χαλινώσας εἰς τὸν πόλεμον ἦλθεν. Ὁ δ' Ἴππος συνεχῶς ἔπιπτε μηδὲν ἰσχύων καὶ τῷ δεσπότη ἔλεγεν· «Ἀπελθε μετὰ τῶν πεζῶν ὀπλιτῶν νῦν· σὺ γὰρ ἀφ' Ἴππου εἰς ὄνον με μετεποίησας καὶ πῶς πάλιν ἐξ ὄνου Ἴππον θέλεις ἔχειν; ».

18. Γεωργεῦ παῖδες.

Γεωργεῦ παῖδες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἤριζον. Ὁ δὲ πατήρ ἐπειρᾶτο πεῖσαι τούτους ὁμονοεῖν, ἀλλ' οὗτοι τοῖς λόγοις αὐτοῦ οὐκ ἐπέιθοντο. Διὸ ἠθέλησε παραδείγματι διδάξαι καὶ παρήνεσεν αὐτοὺς βράβδων δέσμην κομίσει. Τῶν δὲ παίδων τὸ προσταχθὲν ποιησάντων, πρῶτον μὲν ἀθρόας τὰς βράβδους ἐκέλευσε θραῦειν. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἠδύναντο, τὴν δέσμην λύσας ἀνὰ μίαν βράβδον θραῦσαι ἐκέλευεν ἕκαστον. Τῶν δὲ παίδων βραδίως ταύτας θραυσάντων, εἶπεν· «Ἦδη τῷ ἔργῳ ἐπέισθητε· καὶ ὑμεῖς, ὦ παῖδες, ἐάν μὲν ὁμονοῆτε, ἀχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς ἔσσεσθε· ἐάν δὲ πρὸς ἀλλήλους ἐρίζητε, εὐάλωτοι ».

19. Ποιμὴν ψεύστης.

Ποιμὴν πρόβατα νέμων τοὺς ἀγρότας πολλάκις ἐπεκα-

λειτο λέγων· «βοηθεῖτε λύκος ἔρχεται». Οἱ δ' ἀγρόται τρέχοντες εὕρισκον τοῦτον οὐκ ἀληθεύοντα. Μετὰ δὲ ταῦτα, ὅτε τῇ ἀληθείᾳ ὁ λύκος ἐπῆλθεν, ὁ ποιμὴν ἐβόα «βοηθεῖτε, λύκος», ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίστευεν, ὥστε προσδραμεῖν καὶ βοηθῆσαι αὐτῷ. Ὁ δὲ λύκος εὐρών ἄδειαν, εὐκόλως τὴν ποιμνὴν πᾶσαν διέφθειρε.

20. Γεωργὸς καὶ παῖδες αὐτοῦ.

Γεωργὸς τις μέλλων καταλύειν τὸν βίον καὶ βουλόμενος τοὺς ἐκυτοῦ παῖδας πείραν λαβεῖν τῆς γεωργίας, προσκαλεσάμενος αὐτούς, ἔφη· «Παῖδες ἐμοί, ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦ βίου ἀπέρχομαι· ὑμεῖς δέ, ἅπερ ἐν τῇ ἀμπέλῳ ὑπ' ἐμοῦ κέκρυπται, ζητήσαντες εὕρησθε πάντα». Οἱ μὲν οὖν νομίσαντες Θησαυρὸν ἔχειν που κατορωύχου, πᾶσαν τὴν τῆς ἀμπέλου γῆν μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευταίην κατέσκαψαν. Καὶ Θησαυρὸν μὲν οὐχ εὕρον, ἀλλ' ἡ ἀμπέλος καλῶς σκαφεῖσα, πολλῶ πλείονα τὸν καρπὸν ἀνέδωκε.

21. Πατὴρ καὶ θυγατέρες.

Εἶχέ τις θυγατέρας δύο. Τοῦτων ἡ μὲν κηπουρὸν ἄνδρα ἔλαβεν, ἡ δ' ἑτέρα κεραμέα. Χρόνου δὲ παρελθόντος, ὁ πατὴρ εἰς τὴν τοῦ κηπουροῦ ἔρχεται καὶ ταύτην ἐρωτᾷ πῶς ἔχει. Ἡ δὲ λέγει· «Πάντα μὲν ἡμῖν καλῶς ἔχει, ἐν δὲ τοῦτο τοῖς θεοῖς εὐχομαι, ὅπως χειμῶν γένηται καὶ ὕμβρος, ἵνα τὰ λάχανα ἀρδευθῇ». Μετ' οὐ πολὺ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν τοῦ κεραμέως ἔρχεται καὶ ταύτην πῶς ἔχει ἐρωτᾷ. Ἡ δὲ λέγει· «Τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἡμῖν καλῶς ἔχει, τοῦτο δὲ μόνον εὐχομαι, ὅπως αἰθρία λαμπρὰ ἐπιμείνη καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ἵνα ὁ κέραμος ξηρανθῇ». Ὁ δὲ πατὴρ λέγει· «Ἐὰν σὺ μὲν εὐδῖαν ἐπιζητῆς, ἡ δ' ἀδελφὴ σου χειμῶνα, ποτέρᾳ ὑμῶν συνεὐξομαι;».

22. Ἴατρος ἄτεχνος.

Ἴατρος ἦν ἄτεχνος. Οὗτος ἀρρώστῳ παρακαλουθῶν, πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων αὐτὸν μὴ κινδυνεύειν, οὗτος μόνος ἔλεγεν αὐτῷ· « Πάντα τὰ σαυτοῦ ἐτοίμασον, αὐριον γὰρ τελευτῆς ». Ταῦτα εἰπὼν ἀπεχώρησε. Μετὰ χρόνον δέ τινα ἐγερθεὶς ὁ νοσῶν προσῆλθεν, ὠχρὸς καὶ μόλις βαινῶν. Ὁ δὲ ἱατρός συναντήσας αὐτῷ ἔλεγε· « Χαῖρε, φίλε· πῶς ἔχουσιν οἱ κάτω ; » Κἀκεῖνος εἶπεν· « Ἡρεμοῦσι τὸ τῆς Ἀθήης ὕδωρ πίνοντες. Πρὸ ὀλίγου δὲ ὁ Θάνατος καὶ ὁ Ἄδης δεινῶς ἠπέιλουν τοὺς ἱατροὺς πάντας, ὅτι τοὺς νοσοῦντας οὐκ ἔδωσι τελευτῶν, καὶ κατεγράφοντο πάντας. Ἐβούλοντο δὲ καὶ σὲ γράψαι, ἀλλ' ἐγὼ σέσωκά σε. Προσπεσῶν γὰρ αὐτοῖς καὶ δυσωπήσας, ἐβεβαίωσα αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἀληθῆς ἱατρός εἶ σύ, ἀλλὰ μάτην διεβλήθης ».

23. Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν καὶ ἀλώπηξ.

Κύων καὶ ἀλεκτρυὼν ἑταιρείαν ποιησάμενοι ὤδευον. Ὅτε δ' ἐσπέρα ἐγένετο, ὁ μὲν ἀλεκτρυὼν ἐπὶ δένδρου ἀνάβας ἐκάθευden, ὁ δὲ κύων παρὰ τῆς ῥίζης τοῦ δένδρου κοίλωμα ἔχοντας. Τοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος κατὰ τὸ εἰωθὸς νύκτωρ φωνήσαντος, ἀλώπηξ ἀκούσασα πρὸς αὐτὸν ἔδραμε καὶ μείναςα κάτωθεν τοῦ δένδρου πρὸς ἑαυτὴν κατελθεῖν παρεκάλει. « Ἐλθὲ πρὸς με », ἔλεγεν· « ἐπιθυμῶ γὰρ ζῶν ἀγαθὴν οὕτω φωνὴν ἔχον ἀσπάσασθαι ». Ὁ δὲ ἐκέλευσεν αὐτὴν τὸν θυρωρὸν πρότερον ἀφυπνίσαι ὑπὸ τὴν ῥίζαν καθεύδοντα, ἵνα, ἐκείνου ἀνοίξαντος, κατέλθῃ. Ὅτε δὲ ἡ ἀλώπηξ τὸν θυρωρὸν ζητοῦσα ἐφώνησεν, ὁ κύων αἴφνης πηδῆσας αὐτὴν διεσπάρραξε.

24. Ξυλευόμενος καὶ Ἑρμῆς.

Ξυλευόμενός τις παρὰ ποταμῷ, τὸν πέλεκυν ἀπόλεσεν.

Ἄπορον τοίνυν, παρὰ τὴν ὕλην καθίσας ὠδύρετο. Ἐρμῆς δὲ μαθὼν τὴν αἰτίαν καὶ οἰκτίρας τὸν ἄνθρωπον, καταβάς εἰς τὸν ποταμὸν, χρυσοῦν ἀνεκόμισε πέλεκυν καὶ ἤρώτησεν, εἰ οὕτως ἐστίν, ὃν ἀπωλώλεκε. Τοῦ δὲ εἰπόντος οὐ τοῦτον εἶναι, αὖθις καταβάς, ἀργυροῦν ἀνεκόμισε. Τοῦ δὲ μηδὲ τοῦτον εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, τὸ τρίτον καταβάς, ἐκεῖνον τὸν οἰκεῖον ἀνέφευγε. Τοῦ δὲ τοῦτον ἀληθῶς εἶναι τὸν ἀπωλώλοτα εἰπόντος, Ἐρμῆς, αἰσθόμενος τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, πάντας αὐτῷ ἔδωρήσατο. Ὁ δέ, παραγενόμενος πρὸς τοὺς ἐταίρους, τὰ συμβάντα αὐτοῖς ἤγγειλε.

Τούτων δὲ τις τὰ ἴσα διαπραΐξασθαι ἐβουλεύσατο. Ἐλθὼν οὖν παρὰ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν οἰκίαν ἀξίνην ἐξεπίτηδες εἰς τὸ ρεῦμα βαλὼν, κλαίων ἐκάθητο. Ἐπιφανείς οὖν ὁ Ἐρμῆς κλείνω καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν τοῦ θρήνου, καταβάς ὁμοίως χρυσὴν ἐξήνεγκεν ἀξίνην καὶ ἤρώτησεν, εἰ ταύτην ἀπέβαλε. Τοῦ δὲ σὺν ἡδονῇ ἀποκριναμένου «ναί, ἀληθῶς ἦδε ἐστὶ», μισήσας ὁ θεὸς τὴν τσαχύτην ἀνάιδειαν, οὐ μόνον ἐκείνην κατέσχευεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν οἰκίαν ἀπέδωκε.

Β΄. ΕΚ ΤΗΣ «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ» ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ἀπολλόδωρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιάδου, ἦτο Ἀθηναῖος ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Οὗτος ὑπῆρξε μαθητῆς τοῦ περιφήμου γραμματικοῦ Ἀριστάρχου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐγένετο δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἔπειτα γραμματικὸς, ἦτοι διδάσκαλος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Ὁ Ἀπολλόδωρος ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὁποίων διεσώθη μόνον τὸ ἐπιγραφόμενον « Βιβλιοθήκη » καὶ τούτου μόνον τὰ τρία πρῶτα βιβλία.

Εἰς τὴν « Βιβλιοθήκην » τοῦ ὁ Ἀπολλόδωρος ἐκθέτει περιληπτικῶς τὴν ἀρχαίαν μυθολογίαν, ἦτοι τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων περὶ τῶν θεῶν, τῶν ἡρώων καὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο διὰ τὴν εὐσύνωπτον ἔκθεσιν παλαιῶν παραδόσεων καὶ τὴν ἀπλότητά τῆς γλώσσης εἶχε γίνεαι προσφιλὲς ἀνάγνωσμα, ἐχρησιμοποιεῖτο δὲ καὶ εἰς τὰ σχολεῖα.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ", ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

Α. Οὐρανὸς καὶ Γῆ. Τέκνα αὐτῶν.

Οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντός ἐδυνάστευσε κόσμου καὶ γυναῖκα Γῆν ἔλαβεν. Ἡ δὲ Γῆ ἐτέκνωσε πρῶτους τοὺς Ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας, οἱ μεγέθει τε καὶ δυνάμει ἀνυπέβλητοι ἦσαν, χειρὰς μὲν ἀνὰ ἑκατόν, κεφαλὰς δὲ ἀνὰ πενήκοντα ἔχοντες.

Μετὰ τούτους ἡ Γῆ τίκει τοὺς Κύκλωπας, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Ἄλλ' Οὐρανὸς ἐφοβήθη, ὅτι οὗτοι αὐτὸν τῆς ἀρχῆς στερήσουσι. Διὸ τούτους εἰς Τάρταρον ἔρριψε. Τόπος δὲ οὗτος ἐρεβώδης ἐστὶν ἐν Ἄδου, τοσοῦτον ἀπὸ τῆς γῆς ἀπέχων διάστημα, ὅσον ἀπ' οὐρανοῦ γῆ.

Μετὰ δὲ τοῦτο Γῆ τίκει παῖδας ἄλλους, Τιτᾶνας προσαγορευθέντας.

Ἄγανακτοῦσα δὲ ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰς Τάρταρον ῥιφθέντων παίδων πείθει τοὺς Τιτᾶνας ἐπιθέσθαι τῷ πατρί. Οἱ δὲ ἐπιτίθενται καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβαλόντες αὐτὸν τοὺς τε εἰς Τάρταρον ῥιφθέντας ἀδελφοὺς ἀνήγαγον καὶ τὴν ἀρχὴν Κρόνῳ τῷ ἀδελφῷ παρέδωκαν.

2. Κρόνος και 'Ρέα. Γέννησις τοῦ Διός.

Κρόνος τὴν ἀρχὴν λαβὼν τοὺς ἀδελφοὺς Κύκλωπας πάλιν εἰς Τάρταρον ἔρριψε, γυναικὰ δ' ἔλαβε 'Ρέα. 'Αλλ' ἐπειδὴ Γῆ τε καὶ Οὐρανὸς προσεφίτευσον αὐτῷ λέγοντες ὑπὸ παιδὸς ἰδίου τὴν ἀρχὴν ἀφαιρεθήσεσθαι, κατέπινε τὰ γεννώμενα.

'Οργισθεῖσα δ' ἐπὶ τούτοις 'Ρέα, παρακίγνεται εἰς Κρήτην, ὅτε τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγγανε, τίκει δ' αὐτὸν ἐν ἄντρῳ τῆς Δίκτης. Καὶ τοῦτον δίδωσι τρέφεσθαι Κούρησί τε καὶ ταῖς νύμφαις 'Αδραστεία καὶ 'Ιδη. Αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔτρεφον τῷ τῆς 'Αμαλθείας γάλακτι, οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον, ἵνα μὴ τῆς τοῦ παιδὸς φωνῆς ὁ Κρόνος ἀκούσῃ. 'Ρέα δὲ λίθον σπαργανώσασα ἔδωκε τῷ Κρόνῳ καταπιεῖν ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα.

3. Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διός.

'Επειδὴ Ζεὺς ἐγένετο τέλειος, λαμβάνει Μῆτιν τὴν 'Ωκεανοῦ συνεργόν, ἣ δίδωσι Κρόνῳ καταπιεῖν φάρμακον, ὅφ' οὗ ἐκεῖνος ἀνγκασθεὶς ἐξεμεῖ πρῶτον μὲν τὸν λίθον, ἔπειτα δὲ τοὺς παῖδας, οὓς κατέπιε. Μετὰ τούτων Ζεὺς πρὸς Κρόνον καὶ Τιτῶνας ἐπολέμησε.

Μαχομένων δὲ αὐτῶν ἐνικητοὺς δέκα, ἣ Γῆ τῷ Διὶ προσεφίτευσε τὴν νίκην, τοὺς εἰς Τάρταρον ῥιφθέντας ἐὰν ἔχη συμμάχους. Διὸ Ζεὺς τὴν φρουροῦσαν τὰ δεσμὰ αὐτῶν Κάμπην ἀποκτείνας, ἔλυσεν αὐτούς. Καὶ Κύκλωπες τότε Διὶ μὲν διδάσκει βροντὴν καὶ ἀστραπὴν καὶ κεραυνόν, Πλούτωνι δὲ περικεφαλαίαν, Ποσειδῶνι δὲ τρίαιναν. Οἱ δὲ τούτοις ὀπλισθέντες κρατοῦσι Τιτῶνων καὶ καθειρῶντες αὐτούς ἐν τῷ Ταρτάρῳ τοὺς ἑκατόγχειρας κατέστησαν φύλακας.

Αὐτοὶ δὲ διακληροῦσι περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ λαγχάνει Ζεὺς μὲν τὴν ἐν οὐρανῷ δυναστείαν, Ποσειδῶν τὴν ἐν θαλάττῃ, Πλούτων δὲ τὴν ἐν Ἄδου.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεύς.

Προμηθεύς ὁ Ἰαπετοῦ, ἐξ ὕδατος καὶ γῆς ἀνθρώπους πλάσας, ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ πῦρ, λάθρα Διὸς ἐν νάρθηκι κρύψας. Ὡς δὲ ἤσθητο τὴν κλοπὴν Ζεὺς, ἐπέταξεν Ἡφαίστῳ τῷ Κουκιάσῳ ὄρει τὸ σῶμα αὐτοῦ προσηλωῶσαι· τοῦτο δὲ Σκυθικὸν ὄρος ἐστίν. Ἐν τούτῳ προσηλωθεὶς Προμηθεύς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐδέδετο· καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἀετὸς ἐφιπτάμενος τοὺς λοβοὺς ἐνέμετο τοῦ ἥπατος, ἀξανομένου διὰ νυκτός.

Καὶ Προμηθεύς μὲν πυρὸς κλαπέντος δίκην ἔτινε ταύτην μέχρις Ἡρακλῆς αὐτὸν ὕστερον ἔλυσε. Προμηθέως δὲ παῖς Δευκαλίων ἐγένετο. Οὗτος, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Φθίαν τόπων, νυμφεύεται Πύρραν τὴν Ἐπιμηθέως καὶ Πανδώρα, ἣν θεοὶ πρώτην γυναῖκα ἔπλασαν.

2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός.

Ἐπεὶ δὲ ἀφανίσαι Ζεὺς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἠθέλησεν, ὑποθεμένου Προμηθέως, Δευκαλίων λάρνακα τεκτηνάμενος καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνθέμενος, εἰς ταύτην μετὰ Πύρρας εἰσέβη.

Ζεὺς δέ, πολλὴν ὑετὸν ἀπ' οὐρανοῦ χέας, τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος κατέκλυσε, ὥστε διαφθορῆναι πάντας ἀν-

Θρώπους πλὴν ὀλίγων, οἳ συνέφυγον εἰς τὰ πλησίον ὑψηλὰ ὄρη. Δευκαλίων δὲ ἐν τῇ λάρνακι διὰ τῶν ὑδάτων φερόμενος ἡμέρας ἑννέα καὶ νύκτας ἴσας, τῷ Παρνασσῷ προσίσχει, κάκει, τῶν ὕμβρων παῦλαν λαβόντων, ἐκβάς θύει Διὶ Φυξίῳ.

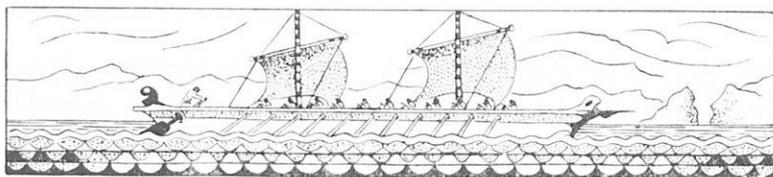
Ζεὺς δὲ πέμψας Ἑρμῆν πρὸς αὐτὸν ἐπέτρεψεν αἰρεῖσθαι ὅ,τι βούλεται· ὁ δὲ αἰρεῖται ἀνθρώπους αὐτῷ γενέσθαι. Καὶ Διὸς εἰπόντος, λίθους αἶροντες, ὑπὲρ κεφαλῆς ἔβαλλον· καὶ οὓς μὲν ἔβαλε Δευκαλίων, ἄνδρες ἐγένοντο, οὓς δὲ Πύρρα, γυναῖκες.

3. Ἑλλήν καὶ τέκνα αὐτοῦ.

Γίγονται δὲ ἐκ Πύρρας καὶ Δευκαλίωνος παῖδες Ἑλλήν μὲν πρῶτος, δεῦτερος δὲ Ἀμφικτύων, ὁ μετὰ Κραναῶν βασιλεύσας τῆς Ἀττικῆς.

Ἑλληνος δὲ καὶ νύμφης Ὀρσηίδος Δῶρος, Εὐῦθος, Αἴολος. Αὐτὸς μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσε· Ἑλληνας, τοῖς δὲ πασιὴν ἐμέρισε τὴν χώραν· καὶ Εὐῦθος μὲν, λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, Ἀχαιοὺς ἐγέννησε καὶ Ἴωνας, ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται. Δῶρος δέ, τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου λαβὼν, τοὺς κατοίκους ἀφ' ἑαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν. Αἴολος δέ, βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, τοὺς ἐνοικοῦντας Αἰολεῖς προσηγόρευσε.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. Φριξος και "Ελλη.

Τῶν Αἰόλου παίδων Ἀθάμας Βοιωτίας βασιλεύων Νεφέλην γυναῖκα λαμβάνει, ἣ τίκτει παῖδα μὲν Φριξόν, θυγατέρα δὲ Ἑλλη.

Αὔθις δὲ Ἀθάμας Ἰνώ λαμβάνει γυναῖκα, ἐξ ἧς αὐτῷ Λέαρχος καὶ Μελικέρτης ἐγένοντο. Ἐπιβουλεύσασα δὲ Ἰνώ τοῖς τέκνοις Νεφέλης ἔπεισε τὰς γυναῖκας τὸν πυρὸν φρῦγειν. Αὗται δὲ κρύφα τῶν ἀνδρῶν τοῦτο ἔπραττον. Γῆ δὲ πεφρυγμένους πυροῦς δεχομένη καρποῦς οὐκ ἀνεδίδου· διὸ πέμπων Ἀθάμας εἰς Δελφοὺς ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας.

Ἰνώ δὲ τοὺς πεμφθέντας ἀνέπεισε λέγειν, ὡς εἴη κεχρησμένον παύσεσθαι τὴν ἀφορίαν, ἐὰν σφαγῇ Διὶ Φριξός. Τοῦτο ἀκούσας Ἀθάμας, συναναγκάζομενος ὑπὸ τῶν τὴν γῆν κατοικούντων, τῷ βωμῷ παρέστησε Φριξόν.

Νεφέλη δὲ μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτὸν ἀνήρπασε καὶ παρ' Ἑρμοῦ λαβοῦσα χρυσόμαλλον κριὸν ἔδωκεν, ἐφ' οὗ φερόμενοι δι' οὐρανοῦ γῆν ὑπερέβησαν καὶ θάλασσαν.

Ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ Σιγείου καὶ Χερρονήσου κειμένην θάλασσαν, ὤλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἡ Ἑλλη, κάκει ἀποθανούσης αὐτῆς, ἀπ' ἐκείνης Ἑλλησποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος.

Φρίξος δὲ ἦλθεν εἰς Κόλχους, ὧν Αἰήτης ἐβασίλευεν. Οὗτος αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ μίαν τῶν θυγατέρων Χαλκίόπην δίδωσιν. Ὁ δὲ τὸν χρυσόμαλλον κρινὸν Διὶ θύει, τὸ δὲ τούτου δέρμας Αἰήτη δίδωσιν. Ἐκεῖνος δὲ αὐτὸ περὶ δρυῶν ἐν Ἄρεως ἄλσει καθήλωσε.

2. Πελίας καὶ Ἰάσων.

Ἰάσων, ὁ τοῦ Αἴσωνος καὶ τῆς Πολυμήδης παῖς, ὧκει ἐν Ἰωλκῷ, τῆς δὲ Ἰωλκοῦ Πελίας ἐβασίλευεν. Ὅτε δὲ Πελίας ὁ βασιλεὺς τὸ μαντεῖον περὶ τῆς βασιλείας ἠρώτα, ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι.

Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἠγνῶει τὸν χρησμόν· ὕστερον δ' αὐτὸν ἔγνω. Τελῶν γάρ ἐπὶ τῇ θαλάσῃ θυσίαν Ποσειδῶνι ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ ταύτῃ καὶ τὸν Ἰάσωνα μετεπέμψατο. Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν θυσίαν ἔσπευσεν ἐκ τῶν ἀγρῶν, ἐν οἷς διέτριβε πόθῳ γεωργίας. Διαβλίνων δὲ παταμὸν Ἄνκυρον ἐξῆλθε μονοσάνδαλος τὸ ἕτερον πῆδιλον ἀπολέσας ἐν τῷ ρέϊθρῳ. Θεασάμενος δὲ ὁ Πελίας αὐτὸν καὶ τὸν χρησμόν ἐνόησας ἠρώτα τὸν Ἰάσωνα· « Τί ἂν ἐπαίεις σὺ ἐξουσίαν ἔχων, εἰ χρησμός τις ἦν σοι ὑπὸ τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν; ». Ὁ δὲ εἶπε· « Τὸ χρυσόμαλλον δέρμα προσέταπτον ἂν αὐτῷ φέρειν ». Τοῦτο Πελίας ἀκούσας εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρμα ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. Τοῦτο δὲ ἐν Κόλχοις ἦν ἐν Ἄρεως ἄλσει κρεμάμενον ἐκ δρυός, ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀύπνου.

3. Οἱ Ἄργοναῦται.

Ἐπὶ τοῦτο τὸ δέρμα πεμπόμενος Ἰάσων Ἄργον παρέχάλεσε τὸν Φρίξου. Κάκεινος τῇ τῆς Ἀθηνᾶς συμβουλῇ πεντηκόντορον ναῦν κατασκεύασε, τὴν προσαγορευθεῖσαν ἀπὸ τοῦ κατασκευάσαντος Ἀργώ. Ὡς δὲ ἡ ναῦς κατασκευάσθη, ὁ Ἰάσων συνήθροισε τοὺς ἀρίστους τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δὲ

συναθροισθέντες εἰσὶν οἷδε· Τίφυς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεύς, Ζήτης καὶ Κάλαις, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς, Ἡρακλῆς, Θησεύς, Ἴδας καὶ Λυγκεύς, Ἀταλάντη, Ἄργος ὁ Φριζίου, Μελέαγρος, Πολύφημος καὶ ἄλλοι πολλοί.

4. Ὁ μέχρι Μυσίας πλοῦς.

Οὗτοι ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἀναχθέντες ἦλθον εἰς Λῆμνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Δολίονα, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. Οὗτος αὐτοὺς ὑπεδέξατο φιλοφρόνως. Νυκτὸς δὲ ἀναχθέντες ἐντεῦθεν καὶ περιπεσόντες ἀντιπνοίαις, πάλιν εἰς Δολίονα ἦλθον. Οἱ δὲ νομίζοντες Πελασγικὸν εἶναι στρατὸν (ἔτυχον γὰρ ὑπὸ Πελασγῶν συνεχῶς πολεμούμενοι) μάχην τῆς νυκτὸς συνάπτουσι ἀγνοοῦντες πρὸς ἀγνοοῦντας. Κτείναντες δὲ πολλοὺς οἱ Ἀργοναῦται, μεθ' ὧν καὶ Κύζικον, μεθ' ἡμέραν, ὡς ἔγνωσαν τὰ γενόμενα, ἀποδυρόμενοι τὰς τε κόμας ἐκείραντο καὶ τὸν Κύζικον πολυτελῶς ἔθαψαν. Καὶ μετὰ τὴν ταφὴν πλεύσαντες εἰς Μυσίαν ἦλθον.

Ἐνταῦθα δὲ Ἡρακλέα καὶ Πολύφημον κατέλιπον. Ὁ γὰρ Ὕλας, ὁ Θειοδάμαντος παῖς, ἀποσταλεὶς ὑδρεύσασθαι ὑπὸ νομφῶν ἠρπάγη. Πολύφημος δὲ ἀκούσας αὐτοῦ βοήσαντος, σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδίωκεν, ὑπὸ ληστῶν ἀγεσθαι νομίζων. Δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ Ἡρακλεῖ. Ζητούντων δὲ ἀμφοτέρων τὸν Ὕλαν ἢ ναῦς ἀνήχθη· καὶ Πολύφημος μὲν ἐν Μυσίᾳ κτίσας πόλιν Κίον ἐβασίλευσεν, Ἡρακλῆς δὲ ὑπέστρεψεν εἰς Ἄργος.

5. Ἀπὸ Μυσίας μέχρι Θράκης.

Ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευεν Ἄμυκος, Ποσειδῶνος παῖς καὶ νόμφης Βιθυνίδος. Γενναῖος δὲ ὧν οὗτος τοὺς ξένους ἠνάγκαζε πικτεῦειν καὶ

τοῦτον τὸν τρόπον ἐφόνευε. Παραγενόμενος οὖν καὶ τότε ἐπὶ τὴν Ἄργω τὸν ἄριστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν προυκαλεῖτο. Πολυδεύκης δὲ ὑποσχόμενος πυκτεύειν πρὸς αὐτόν, πλήξας κατὰ τὸν ἀγένα, ἀπέκτεινε. Τῶν δὲ Βεβρυχίων ὀρημασάντων πρὸς αὐτόν, ἀρπάσαντες οἱ ἄριστεῖς τὰ ὄπλα πολλοὺς φεύγοντας φρονεύουσιν αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἀναχθέντες οἱ Ἄργοναῦται καταντῶσιν εἰς τὴν Θράκης Σαλμυδησσόν.

6. Ὁ μάντις Φινεύς. Αἱ Ἄρπυιαι.

Ἐν Σαλμυδησσῶ φησι Φινεύς μάντις, ὃς ἦν τὰς ὄψεις πεπερωμένος. Τοῦτον οἱ μὲν τοῦ Ἀγήνορος εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ Ποσειδῶνος υἱόν· καὶ πηρωθῆναι λέγουσιν αὐτόν ὑπὸ θεῶν, ὅτι προύλεγε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα.

Ἐπεμψαν δ' αὐτῷ καὶ τὰς Ἄρπυιᾶς οἱ θεοί· δύο δὲ ἦσαν αὗται πτερωταὶ καὶ, ἐπειδὴ τῷ Φινεῖ παρετίθετο τράπεζα, ἐξ οὐρανοῦ καθιπτάμεναι τὰ μὲν πλείονα ἀνῆρπαζον, ὀλίγα δέ, ὅσα ὀσμῆς ἀνάπλεα, κατέλειπον, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτόν φαγεῖν.

Βουλομένοις δὲ τοῖς Ἄργοναύταις τὰ περὶ τοῦ πλοῦ μαθεῖν ἔρη ὑποδείξειεν τὸν πλοῦν, ἐὰν τῶν Ἄρπυιῶν αὐτόν ἀπαλλάξωσιν. Οἱ δὲ παρέθεσαν αὐτῷ τράπεζαν ἐδεσμάτων πλήρη. Ἄρπυιαι δὲ σὺν βοῇ ἐλθοῦσαι τὴν τροφήν ἤρπασαν. Θεασάμενοι δὲ οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις, ὄντες πτερωτοί, σπασάμενοι τὰ ξίφη δι' ἀέρος ἐδίωκον. Διωκομένων δὲ τῶν Ἄρπυιῶν, ἡ μὲν εἰς Τήγγην ποταμὸν ἐμπίπτει, ἡ δὲ ἑτέρα κατὰ τὴν Προποντίδα φεύγουσα μέχρις Ἐχινάδων ἔλθε νήσων.

7. Αἱ συμπληγάδες πέτραι.

Ἀπαλλαγεῖς δὲ τῶν Ἄρπυιῶν Φινεύς ὑπέδειξε τὸν πλοῦν

τοῖς Ἀργοναύταις καὶ περὶ τῶν συμπληγάδων ἐδίδαξε πετρῶν τῶν κατὰ θάλασσαν. Ἦσαν δὲ ὑπερμεγέθεις αὐται, καὶ συγκρουόμεναι ἀλλήλαις ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας τὸν διὰ θαλάσσης πόρον ἀπέκλειον. Ἐφέρετο δὲ πολλή μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ὀμίχλη, πολλὸς δὲ πάταγος, ἦν δὲ ἀδύνατον καὶ τοῖς πετεινοῖς δι' αὐτῶν ἐλθεῖν. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ἀφεῖναι πελειάδα διὰ τῶν πετρῶν καί, ἐὰν μὲν ταύτην ἴδωσι σωθεῖσσαν, διαπλεῖν ἀφ' ὀφθαλμοῦ, ἐὰν δὲ ἀπολομένην, μὴ διαπλεῖν.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Ἀργοναῦται ἀνήγοντο καί, ὡς πλησίον ἦσαν τῶν πετρῶν, ἀφίθαισιν ἐκ τῆς πύργου τῆς Ἀργεῖος πελειάδα· τῆς δὲ ἵπταμένης τὰ ἄκρα μόνον τῆς οὐρᾶς ἢ σύμπτωσις τῶν πετρῶν ἀπεθέρισεν. Ὡς δὲ εἶδον τὰς πέτρας ἀναχωρούσας, διαπλέοντες ταχέως μετ' εἰρεσίας εὐτόνου διήλθον, καὶ τὰ ἄκρα μόνον τῆς πρύμνης περιεκόπη ὀλίγον.

Αἱ μὲν οὖν συμπληγάδες ἐκ τούτου τοῦ χρόνου ἐστήσαν· χρησιμὸς γὰρ ἦν αὐταῖς, νεῶς περαιοθείσης, στήλαι παντελῶς.

8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς τὴν Κολχίδα. Ἰάσων καὶ Μήδεια.

Οἱ δὲ Ἀργοναῦται παραπλεύσαντες Θερμώδοντα καὶ Καύκασον ἐπὶ Φάσιν ποταμὸν τῆς Κολχικῆς γῆς ἤλθον. Προσορμισθείσης δὲ τῆς νεῆς, ἤλθε πρὸς βασιλέα Αἰήτην Ἰάσων καὶ τὰ ἐπιταχθέντα ὑπὸ Πελοῦ λέγων, παρεκάλει δοῦναι τὸ δέρας αὐτῶ· ὁ δὲ δώσειν ὑπέσχετο, ἐὰν τοὺς χαλκοπόδας ταύρους μόνους καταζεύξῃ. Ἦσαν δὲ ἄγριοι παρ' αὐτῶ ταῦροι δύο, μεγέθει διαφέροντες, δῶρον Ἡφαίστου, οἱ χαλκοὺς μὲν εἶχον πόδας, πῦρ δὲ ἐκ στόματος ἐφύσων.

Ἀποροῦντος δὲ τοῦ Ἰάσονος πῶς ἂν δύναίτο τοὺς ταύρους καταζεύξαι, Μήδεια, ἡ τοῦ Αἰήτου θυγάτηρ, φαρμακίς, συμπράξειν αὐτῶ ὑπέσχετο, ἐὰν ὁμολογήσῃ αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα καὶ εἰς Ἑλλάδα ἄξειν.

Ὁμολογῶντος δὲ Ἰάσονος, φάρμακον ἔδωκεν, ᾧ ἐκέλευσεν

αὐτὸν χρῆσαι τὴν τε ἀσπίδα καὶ τὸ δόρυ καὶ τὸ σῶμα. Ἰάσων δὲ τοῦτο ἀκούσας καὶ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ παρεγένετο εἰς τὸ τοῦ ναοῦ ἄλσος καὶ σὺν πολλῷ πυρὶ ὀρμήσαντας τοὺς τῆρουρους κατέζευξεν.

Ἄλλ' Αἰήτης οὐκ ἐδίδου τὸ δέρας, ἐβούλετο δὲ τὴν τε Ἄργῳ καταφλέξει καὶ ἀποκτεῖναι τοὺς ναύτας. Ἡ δὲ Μήδεια τὸν Ἰάσωνα νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας ἤγαγε καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις τὸ δέρας ἔλαβεν. Ἐχουσα δὲ τοῦτο μετὰ τοῦ Ἰάσωνος ἐπὶ τὴν Ἄργῳ ἦλθε, συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς Ἄψυρτος. Οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν.

Κατελθὼν δὲ ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ἰωλικὸν τὸ μὲν δέρας ἔδωκε τῷ Περίχῃ, τὴν δὲ ναῦν εἰς τὸν Ἴσθμόν πλεύσας ἀνέθηκε τῷ Ποσειδῶνι.

Μετὰ τοῦτο Ἰάσων καὶ Μήδεια εἰς Κόρινθον ἦλθον.

Τιμαίος Ἰωάννου

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως.

Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος Ἄβαντος τοῦ Ἄργου βασιλέως παῖδες δίδυμοι ἦσαν. Οὗτοι ἀνδρωθέντες, τὴν Ἀργεῖαν ἐμερίσαντο χώραν. Καὶ Ἀκρίσιος μὲν λαμβάνει Ἄργος, Προῖτος δὲ Τύρυνθα. Ἀκρίσιῳ δὲ περὶ παίδων γεννήσεως ἀρρένων μαντευομένῳ, ὁ θεὸς ἔφη γενέσθαι αὐτῷ παῖδα ἐκ Δανάης τῆς θυγατρὸς, ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ. Δείσας δὲ Ἀκρίσιος τοῦτο, ὑπὸ γῆν θάλαμον χαλκοῦν κατεσκεύασε καὶ ἐν αὐτῷ τὴν Δανάην ἐφρούρει. Ἡ δὲ τίκτει ἐκ Διὸς Περσέα.

Αἰσθόμενος δὲ Ἀκρίσιος τὸ γεγονός, τὴν θυγατέρα μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν, ἔρριψεν εἰς θάλασσαν. Προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος Σερίφῳ, Δίκτυς, ὁ τοῦ βασιλεύοντος Πολυδέκτου ἀδελφός, παραλαβὼν τὸν παῖδα ἀνέθρεψε.

2. Περσεὺς πέμπεται ἐπὶ τὴν τῆς Γοργόνας κεφαλὴν.

Ἀνδρωθέντι δὲ τῷ Περσεῖ, Πολυδέκτης ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Γοργόνας κομίζειν κεφαλὴν. Ὁ δὲ μαθὼν παρὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν Γοργόνων, γραιῶν ἐκ γενετῆς, τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν ὁδόν, πρὸς ταύτας παρεγένετο. Αὗται δὲ αἱ νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν· εἶχον δὲ καὶ τὴν

Ἄδου κυνῆν. Τούτων τυγῶν Περσεύς, τὴν μὲν κίβισιν περιεβάλετο, τὰ δὲ πέδιλα τοῖς σφυροῖς προσήρμοσε, τὴν δὲ κυνῆν τῇ κεφαλῇ ἐπέθετο. Τάχτην ἔχων, αὐτὸς μὲν οὐς ἤθειεν ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ἑωρᾶτο. Λαβὼν δὲ καὶ παρὰ Ἑρμοῦ ἀδαμαντίνην ἄσπην, ἔθηκε καὶ κατέλαβε τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. Ἦσαν δὲ αὗται Σθενώ, Εὐρυάλη καὶ Μέδουσα. Μόνη δὲ ἦν θνητὴ Μέδουσα· διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν ταύτης κεφαλὴν Περσεύς ἐπέμφθη. Εἶχον δὲ αἱ Γοργόνας κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φιλίσι δρακόντων, ὀδόντας δὲ μεγάλους ὡς συῶν, καὶ χεῖρας χελικᾶς καὶ πτέρυγας χρυσαῖς, δι' ὧν ἐπέτατο. Τοὺς δὲ ὀδόντας λίθους ἐποίησαν.

3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τὴν κεφαλὴν.

Ἐπέστη οὖν αὐταῖς ὁ Περσεύς κοιμωμένας, κατευθυνούσης τὴν χεῖρα Ἀθηνᾶς ἀπεστραμμένος δὲ καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χελικῆν, δι' ἧς τὴν εἰκόνα τῆς Γοργόνας ἔβλεπεν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. Τούτου δὲ γενομένου, ἐκ τῆς Γοργόνας Πήγασος, πτηνὸς ἵππος, ἐξεπήδησεν. Ὁ μὲν οὖν Περσεύς λαβὼν τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ὀπίσω πάλιν ἐχώρει, αἱ δὲ Γοργόνας ἀναπτᾶσαι αὐτὸν ἐδίωκον. Ὁ δὲ ἀόρατος ἦν ἀπεκρύπτετο γὰρ ὑπὸ τῆς κυνῆς.

Παρχαγενόμενος δὲ εἰς Σέριφον καὶ ἀπολιθώσας ἐν τοῖς βασιλείοις τῇ κεφαλῇ τῆς Γοργόνας τοὺς Πολυδέκτου φίλους, βασιλεὺς κατέστησε Δίκτυον. Μετὰ δὲ τοῦτο τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνας Ἀθηνᾶ ἀπέδωκε. Τάχτην δὲ Ἀθηνᾶ ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι ἐνέθηκε.

4. Θάνατος Ἀκρισίου.

Μετὰ δὲ ταῦτα Περσεύς εἰς Ἄργος ἔσπευδεν, ἵνα Ἀκρίσιον θεάσῃται. Ὁ δέ, ἐπεὶ τοῦτο ἔμαθε, δεδοικῶς τὸν χρησιμὸν, ἀπολιπὼν Ἄργος, εἰς τὴν Πελασγιῶτιν ἔθηκε γῆν. Τευταμίδου

δὲ τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως, ἐπὶ κατοικομένῳ τῷ πατρὶ ποιουμένου γυμνικῶν ἀγῶνα, παρεγένετο καὶ ὁ Περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων. Ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον, τὸν δίσκον ἐπὶ τὸν Ἀκρισίου πῶδα βαλὼν, παραχρῆμα ἀπέκτεινεν αὐτόν. Οὕτω δὲ ὁ δοθεὶς Ἀκρισίῳ χρησμὸς ἐτελειώθη.

5. Περσεὺς καὶ Ἀνδρομέδα.

Περσεῖ, ἐπανιόντι εἰς Ἄργος, συνέβη εἰς Αἰθιοπίαν παραγενέσθαι, ἧς Κηφεὺς ἐβασίλευε. Τοῦτου τὴν θυγατέρα εὔρε παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει, ὃ Ποσειδῶν ἐπέπομφει, τιμωρούμενος Κασσιέπειαν, τὴν Κηφέως γυναῖκα, ὅτι Νηρηΐσι περὶ κάλλους ἤρισε καὶ πασῶν εἶναι κρείσσων ἐκαυχήσατο. Φθειρομένης οὖν τῆς χώρας, ὁ θεὸς ἐχρήσεν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς συμφορᾶς, ἐὰν ἡ Κασσιεπείας θυγάτηρ Ἀνδρομέδα προτεθῇ τῷ κήτει βορά. Τοῦτο Κηφεὺς, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῶν κατοίκων, ἔπραξε καὶ τὴν θυγατέρα πέτρα προσέδησε.

Ταύτην θεασάμενος ὁ Περσεὺς ὑπέσχετο Κηφεῖ ἀποκτενεῖν τὸ κῆτος, εἰ μέλλει σωθεῖσθαι τὴν Ἀνδρομέδαν γυναῖκα αὐτῷ δώσειν. Ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρκων, τὸ κῆτος ἔκτεινε καὶ, λύσας τὴν Ἀνδρομέδαν, ἠγάγετο αὐτὴν γυναῖκα. Ἐγένοντο δὲ ἐξ Ἀνδρομέδας παῖδες αὐτῷ Ἀλκαῖος, Σθένελος, Ἡλεκτρώων καὶ ἄλλοι. Καὶ Ἀλκαίου μὲν παῖς Ἀμφιτρώων ἐγένετο, Ἡλεκτρώωνος δὲ θυγάτηρ Ἀλκμήνη, Σθένελου δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς καὶ Μυκητῶν ἐβασίλευσε.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφή Ἡρακλέους.

Ἰλιχμήνη, ἢ Ἡλεκτρώωνος τοῦ Μυκηνηῶν βασιλέως, ἐκ Διὸς μὲν ἔτεκεν Ἡρακλέα, ἐξ Ἀμφιτρώωνος δὲ Ἴφικλέα. Ὀκταμηνηαίου δὲ τοῦ Ἡρακλέους ὄντος, δύο δράκοντας ὑπερμεγέθεις Ἡρα ἐπὶ τὴν εὐνήν αὐτοῦ ἔπεμψε, διαφθορῆσαι τὸ βρέφος θέλουσα. Τούτους Ἡρακλῆς ἀναστάς, ἄγχων ἑκατέρω τῶν χειρῶν, διέφθειρεν.

Ἐδιδάχθη δὲ Ἡρακλῆς ἀρματῆλατεῖν, παλαίειν, τοξεύειν, ὄπλομαχεῖν καὶ κιθαροδεῖν. Τρεφόμενος δὲ ἐν τοῖς βουφορβίαις, εἰς ἃ ὑπὸ Ἀμφιτρώωνος ἐπέμφθη, μεγέθει τε καὶ βίωμῃ πάντων διήνεγκεν. Ἦν δὲ καὶ θεωρούμενος φανερός, ὅτι Διὸς παῖς ἦν· τετραπηγυαῖον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρός δ' αἴγλην ἐξ ὀμμάτων ἔλαμπεν. Οὐκ ἠστόχει δὲ οὔτε τοξεύων οὔτε ἀκοντίζων.

2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡρακλέους.

Ἐν δὲ τοῖς βουκολίαις, ὀκτωκαιδεκάτης ὄν, τὸν Κιθαίρωνιον ἀνεῖλε λέοντα· οὗτος γάρ, ὀρμώμενος ἐκ τοῦ Κιθαίρωνος, τὰς Ἀμφιτρώωνος ἔφθειρε βοῦς. Τοῦτο δὲ ποιήσας, τὴν μὲν δορὰν τοῦ λέοντος ἠμφιέσατο, τῷ δὲ χάσματι ἐχρήσατο κέρυθι.

Ἀνακάρπτοντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τῆς θήρας, συνήντησαν κήρυκες παρὰ Ἐργίνου, τοῦ Μινυῶν βασιλέως, πεμφθέντες, ἵνα παρὰ τῶν Θηβαίων τὸν δασμὸν λάβωσιν. Ἦν δ' οὗτος ὁ δασμὸς κατ' ἔτος ἑκατὸν βόες. Τοῦτον ἐτέλουν Θηβαῖοι Ἐργίνοφ, ὅτι Κλύμενον, τῶν Μινυῶν βασιλέα, ἀνὴρ Θηβαῖος λίθω ἀνῆρῆκει. Ἡρακλῆς οὖν ἀποκόψας τῶν πρέσβειων τὰ ὄτα καὶ τὰς ῥίνας, δεδεμένους Ἐργίνοφ ἀπέστειλεν, εἰπὼν, ὅτι Θηβαῖοι τοῦτον τὸν δασμὸν τελοῦσιν.

Ἐργίνοφ δέ, ἀγανακτῶν ἐπὶ τούτοις, κατὰ τῶν Θηβῶν ἐστράτευσεν. Ἡρακλῆς δέ, λαβὼν ὄπλα παρ' Ἀθηναῖς, Ἐργίνοφ μὲν ἔκτεινε, τοὺς δὲ Μινύας ἐτρέψατο καὶ τὸν δασμὸν διπλοῦν ἠγάγκασε τοῖς Θηβαίοις φέρειν. Λαμβάνει δὲ Ἡρακλῆς παρὰ Κρέοντος ἀριστεῖον τὴν πρεσβυτάτην θυγατέρα Μεγάραν, ἐξ ἧς αὐτῷ τρεῖς παῖδες ἐγένοντο.

Προμαθὼν δὲ παρ' Εὐρύτου τὴν τοξικὴν, ἔλαβε παρὰ Ἐρμού μὲν ξίφος, παρ' Ἀπόλλωνος δὲ τόξον, παρὰ δὲ Ἡφαίστου θώρακα χρυσοῦν, παρὰ δὲ Ἀθηναῖς πέπλον ῥόπαλον δὲ αὐτὸς ἔτεμεν ἐκ Νεμέας.

3. Μανία Ἡρακλέους. Δουλεία παρὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

Μετὰ δὲ τὴν πρὸς Μινύας μάχην συνέβη αὐτῷ κατὰ ζῆλον Ἥρας μαῆναι καὶ τοὺς ἰδίους παῖδας εἰς πῦρ ἐμβαλεῖν. Διὸ καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν, παραγενόμενος εἰς Δελφούς, πυθάνεται τοῦ θεοῦ, ποῦ κατοικήσῃ.

Ἡ δὲ Πυθία κατοικεῖν αὐτὸν εἶπεν ἐν Τίρυνθι, Εὐρυσθεῖ λατρεύοντα ἔτη δώδεκα, καὶ ἐπιτελεῖν τοὺς ἐπιτασσόμενους δέκα ἄθλους. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων, ἔφη ἀθάνατον αὐτὸν ἔσσεσθαι.

Τοῦτο ἀκούσας Ἡρακλῆς εἰς Τίρυνθα ἦλθε καὶ τὰ προστασσόμενα ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐτέλει.

4. Ο ἰ δ ὠ δ ε κ α ᾗ θ λ ο ι

α') Ὁ Νεμεαῖος λέων.

Πρῶτον μὲν οὖν ἐπέταξεν αὐτῷ Εὐρύσθευς τοῦ Νεμεαίου λέοντος τὴν δαρὰν κομίζειν. Οὗτος δὲ ἦν ἄτρωτος· ἐκ Τυφῶνος γὰρ ἦν γεγεννημένος. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Νεμέαν καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε τὸ πρῶτον. Ὡς δ' ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινόμενος τὸ βρόχιον ἐδίωκε.

Φυγόντος δὲ τοῦ λέοντος εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, τὴν ἐτέραν ἀνοικοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ· ἐπεὶ δὲ συνέλαβεν αὐτό, περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ, ἤρχεν, ἕως ἔπνιξε. Μετὰ δὲ τοῦτο θέμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας.

β') Ἡ Λερναία ὕδρα.

Δεύτερον ᾄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Λερναίαν ὕδραν κτεῖναι· αὕτη δὲ ἐν τῷ τῆς Λέρνης ἔλει ἐκτραφεῖσα, ἐξέβαλλεν εἰς τὸ πεδῖον καὶ τὰ τε βοσκήματα καὶ τὴν χώραν διέφθειρεν. Εἶχε δὲ ἡ ὕδρα ὑπερμέγεθος σῶμα κεφαλᾶς ἔχον ἐννέα, ὧν αἱ μὲν ὀκτὼ θνητά, ἡ δὲ μέση ἀθάνατος.

Ἐπιβάς οὖν ἄρματος, ἡμιχοῦντος Ἰόλαου, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην. Καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔστησε, τὴν δὲ ὕδραν, εὐρών ἐν τινὶ λόφῳ, ἠνάγκασεν ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ φωλεοῦ βάλλων βέλεσι πεπυρωμένοις. Τῷ βρόχιῳ δὲ τὰς κεφαλὰς κόπτων, οὐδὲν ἀνύτειν ἠδύνατο· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς, δύο ἀνεφύοντο. Διὸ ἐπεκαλέσατο βοήθον τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι καταπρήσας τῆς ἐγγυὸς ὕλης, τοῖς δαυλοῖς ἐπικαίων τὰς ἀνατολάς τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν, ἐκόλυεν αὐτὰς ἀνιέναι.

Τοῦτον τὸν τρόπον τῶν ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγενόμενος, τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας, κατώρυξε καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν. Ἀνασχίσας δὲ τὸ σῶμα τῆς ὕδρας, τῇ χολῇ

τοὺς οἰστούς ἔβαψεν. Εὐρυσθεὺς δὲ τοῦτον τὸν ἄθλον οὐ προσεδέξατο· οὐ γὰρ μόνος, ἀλλὰ μετὰ Ἰολάου τῆς ὕδρας περιεγένετο.

γ') Ἡ Κερυνίτις ἔλαφος.

Τρίτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνίτιν ἔλαφον εἰς Μυκῆνας ἔμπνουν ἐνεργεῖν. Ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνῷ χρυσόκωρος, Ἀρτέμιδος ἱερά· διὸ βουλόμενος μήτε ἀνελεῖν μήτε τρῶσαι, ἐδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν. Ἐπεὶ δὲ ἡ ἔλαφος τῇ διώξει ἔκαψε καὶ τὸν ποταμὸν Λάδωνα διαβάνειν ἔμελλε, ταξεύσας συνέλαβε. Θέμενος δ' ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐκόμισεν ἔμπνουν εἰς Μυκῆνας.

δ') Ὁ Ἐρυμάνθιος κάπρος.

Τέταρτον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὸν Ἐρυμάνθιον κάπρον ζῶντα κομίζειν· τοῦτο δὲ τὸ θηρίον ἠδίκηει τὴν Ψωφίδα ἠρμώμενον ἐξ ὄρους, ὃ καλοῦσιν Ἐρύμανθον. Ἡρακλῆς οὖν ἐπὶ τὴν τοῦ κάπρου θήραν παραγίγνεται καὶ διώξας αὐτὸν ἐκ τινος λόχμου μετὰ κραυγῆς εἰς γιόνα πολλήν, κεκμηκότα ἤδη, βρόχῳ συνέλαβε καὶ ἐκόμισεν εἰς Μυκῆνας.

ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκημάτων τοῦ Αὐγείου.

Πέμπτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τῶν Αὐγείου βοσκημάτων ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἐκφορῆσαι τὴν ὄνθον. Ἦν δ' ὁ Αὐγείας βασιλεὺς τῆς Ἡλίδος, πολλὰς βοσκημάτων ποιμένας ἔχων. Τούτῳ προσελθὼν Ἡρακλῆς, οὐ δηλώσας τὴν Εὐρυσθεῶς ἐπιταγήν, ἔφασκε μιᾷ ἡμέρᾳ τὴν ὄνθον ἐκφορῆσειν, εἰ δώσει αὐτῷ τὴν δεκάτην τῶν βοσκημάτων. Αὐγείας δ' ἀπιστῶν ὑπισχνεῖται.

Ἡρακλῆς δὲ τῆς τε αὐτῆς τὸν θεμέλιον διεῖλε καὶ τοὺς ποταμούς Ἀλφειὸν καὶ Πηνειόν, σύνεργος φέροντας, παρωχέ-

τευσε δι' ἄλλης ἐξόδου ἔκρουεν πατήσας. Μαθὼν δ' ὁ Αὐγείας, ὅτι κατ' ἐπιταγὴν Εὐρυσθέως τοῦτο ἐπιτετέλεσται, τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου. Εὐρυσθεὺς δὲ οὐδὲ τοῦτον τὸν ἄθλον ἐν ταῖς δέκα προσεδέξατο, λέγων ἐπὶ μισθῷ πεπραχῶσι.

στ') Αἱ Στυμφαλίδες ὄρνιθες.

Ἐκτον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας ἐκδιῶξαι. Ἦν δὲ ἐν Στυμφάλῳ, πόλει τῆς Ἀρκαδίας, Στυμφαλὶς λεγομένη λίμνη πολλῇ συνηρηφῆς ὕλη· εἰς ταύτην ὄρνιθες συνέφυγον ἀναρίθμητοι, τὴν ἀπὸ τῶν λύκων ἀρπαγὴν φοβούμενοι.

Ἀμυχανοῦντος οὖν Ἡρακλέους, πῶς ἐκ τῆς ὕλης τὰς ὄρνιθας ἐκβάλῃ, χυλκᾶ κρόταλα δίδωσιν αὐτῷ Ἀθηναῖα παρὰ Ἡφαίστου λαβοῦσα. Ταῦτα κρούων ἐπὶ τινος ὄρου, τῇ λίμνῃ παρακειμένου, τὰς ὄρνιθας ἐφόβει· αἱ δὲ, τὸν δοῦπον οὐχ ὑπομένουσαι, μετὰ δέους ἀνεπέτοντο καὶ τοῦτον τὸν τρόπον Ἡρακλῆς ἐτόξευσεν αὐτάς.

ζ') Ὁ Κρῆς ταῦρος.

Ἐβδομον ἐπέταξεν ἄθλον τὸν Κρῆτα ἀγαγεῖν ταῦρον. Τοῦτον ἐνιοί φασιν εἶναι τὸν ὑπὸ Ποσειδῶνος ἀναδυθέντα ἐκ θαλάσσης, ὅτε θύσειν Ποσειδῶνι Μίνως εἶπε τὸ φανέν ἐκ θαλάσσης. Λέγουσι δὲ θεασάμενον Μίνω τοῦ ταύρου τὸ κάλλος, τοῦτον μὲν εἰς τὰ βουκόλια ἀποπέμψαι, θῦσαι δὲ ἄλλον Ποσειδῶνι. Τούτου δ' ἕνεκα ὀργισθεὶς ὁ θεὸς ἠγγείωσε τὸν ταῦρον.

Ἐπὶ τοῦτον παρεγένετο εἰς Κρήτην Ἡρακλῆς καὶ διαγωνισάμενος ἔλαβε. Κομίσας δὲ ἔδειξε πρὸς Εὐρυσθέα καὶ τὸ λοιπὸν εἶασεν ἄνετον· ὁ δὲ πλανώμενος καὶ διαβάς τὸν Ἴσθμόν, εἰς Μαραθῶνα τῆς Ἀττικῆς ἀφίκετο καὶ τοὺς ἐγγχωρίους διελυμάνετο.

η') Αἱ Διομήδους Ἴπποι.

Ἐν δὲ αὐτῷ ἄθλῳ ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Διομήδους τοῦ Θρακῆος Ἴππους, αἱ ἀνθρωποφάγοι ἦσαν, εἰς Μυκήνας κομίζεσθαι. Διομήδης δὲ βασιλεὺς τῶν Βιστόνων ἦν, ἔθνος Θρακίῳ καὶ μαχίμοτάτου.

Πλεῦσας οὖν Ἡρακλῆς μετὰ τῶν ἑκουσίως συνεπομένων καὶ διαγωνισάμενος πρὸς τοὺς Βίστονας, τὰς Ἴππους ἔλαβε καὶ κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκεν. Ἀφέντος δὲ αὐτὰς Εὐρυσθέως, εἰς τὸ ὄρος Ὀλυμπον ἐλθοῦσαι, ὑπὸ τῶν θηρίων ἀπόλοντο.

θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἴππολύτης.

Ἐνατον ἄθλον Ἡρακλεῖ ἐπέταξε ζωστήρα κομίζεσθαι τῆς Ἴππολύτης. Αὕτη δὲ ἐβασίλευεν Ἀμαζόνων, αἱ κατέκοντο περὶ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ δεινόταται ἦσαν· ἤσκουν γὰρ ἀνδρείαν. Εἶχε δὲ ἡ Ἴππολύτη τὸν Ἄρεως ζωστήρα, σύμβολον τοῦ πρωτεύειν ἀπασῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸν ζωστήρα Ἡρακλῆς ἐπέμπετο, λαβεῖν αὐτόν, ἐπιθυμοῦσας τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης.

Καταπλεύσας οὖν εἰς τὸν ἐν Θεμισκύρα λιμένα, ἠγωνίσασα πρὸς Ἀμαζόννας, αἱ ἔνοπλοι σὺν Ἴπποις ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον. Κρατήσας δὲ αὐτῶν καὶ κτείνας Ἴππολύτην τὸν ζωστήρα ἀφαιρεῖται καὶ κομίσας αὐτόν εἰς Μυκήνας ἔδωκεν Εὐρυσθεῖ.

ι') Αἱ βόες τοῦ Γηρυόνου.

Δέκατον δὲ ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὰς Γηρυόνου βοῦς ἐξ Ἐρυθραίας κομίζεσθαι. Ἐρυθραία δὲ ἦν νῆσος πλησίον Ὠκεανοῦ κειμένη, ἣ νῦν Γάδειρα καλεῖται· ταύτην κατέκειτο Γηρυόνης, ὃς εἶχε φοινικοῦς βοῦς, ὧν ἦν βουκόλος Εὐρυτίων, φύλαξ δὲ κύων δικέφαλος, ἐξ Ἐχίδνης καὶ Τυφῶνος γεγεννημένος.

Πορευόμενος οὖν ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βοῦς Ἡρακλῆς, διὰ

τῆς Εὐρώπης Λιβύης ἐπέβη· παρελθὼν δὲ Ταρτησσόν, ἔστησε σημεῖα τῆς πορείας ἐπὶ τῶν ὄρων Εὐρώπης καὶ Λιβύης ἀντιστοίχους δύο στήλας. Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἐρύθειαν, ἐν ὄρει Ἄβαντι ἀυλίζεται. Αἰσθόμενος δὲ ὁ κύων ἐπ' αὐτὸν ὤρμη· ὁ δὲ καὶ τοῦτον τῷ ῥοπάλῳ παίει καὶ τὸν βουκόλον, τῷ κυνὶ βοθησύντα, ἀπέκτεινε. Γηρύνης δὲ καταλαβὼν αὐτὸν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἄνθεμοῦντα τὰς βοῦς ἀπάγοντα, συνεστήσατο μάχην καὶ τοξευθεὶς ἀπέθανεν. Ἡρακλῆς δὲ τὰς βοῦς Εὐρυσθεΐ κομίσας ἔδωκεν. Ὁ δὲ αὐτὰς κατέθυσεν Ἡρᾷ.

ια') Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων.

Τελεσθέντων δὲ τῶν ἄθλων ἐν μηνὶ καὶ ἔτεσιν ὀκτώ, οὐ προσδεξάμενος Εὐρυσθεὺς τοὺς δύο, ἐνδέκατον ἐπέταξεν αὐτῷ ἄθλον παρ' Ἑσπερίδων χρυσᾶ μῆλα κομίζειν. Ταῦτα δὲ ἦν ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος ἐν Ἑπερβορείοις. Ἐφύλασσε δὲ αὐτὰ δράκων ἀθάνατος, κεφαλᾷ ἔχων ἑκατόν. Μετὰ τούτου δὲ Ἑσπερίδες ἐφύλαττον Αἴγλη, Ἐρύθεια, Ἑσπερία, Ἀρέθουσα. Μαθὼν δὲ παρὰ Νηρέως, ποῦ τυγχάνοιεν τὰ μῆλα καὶ αἱ Ἑσπερίδες, Λιβύην διεξῆει. Τούτης ἐβασίλευε παῖς Ποσειδῶνος Ἄνταϊος, ὃς τοὺς ξένους ἀναγκάζων παλαίειν ἀνῆρει. Τοῦτον Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν ἀράμενος μετέωρον· ψαύοντα γὰρ γῆς, ἰσχυρότερον συνέβαινε γενέσθαι· διὸ καὶ Γῆς τινες ἔφασαν τοῦτον εἶναι παῖδα.

Ὡς δὲ ἦκεν εἰς Ἑπερβορείους, Ἄτλαντα ἐπὶ τὰ μῆλα ἀπέστειλε, τὸν πόλον παρ' αὐτοῦ διαδεξάμενος. Ἄτλας δέ, δρεψάμενος παρ' Ἑσπερίδων τρία μῆλα, ἦκε πρὸς Ἡρακλέα, καί, μὴ βουλόμενος τὸν πόλον ἔχειν, ἠξίου ἐκείνῳ τοῦτο ποιεῖν· τὰ δὲ μῆλα ἔφη αὐτὸν κομεῖν Εὐρυσθεΐ. Ὁ δὲ ἐκέλευσεν Ἄτλαντα δέξασθαι τὸν πόλον, ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται. Τοῦτο ἀκούσας Ἄτλας, καταθεὶς τὰ μῆλα, τὸν πόλον διεδέξατο. Καὶ οὕτως, ἀνελόμενος αὐτὰ Ἡρακλῆς, ἀπηλλάττετο.

ιβ') Ὁ Κέρβερος.

Δωδέκατον ἄθλον ἐπέταξεν αὐτῷ Κέρβερον ἐξ Ἄδου κομίζεσθαι. Εἶχε δὲ οὗτος τρεῖς κεφαλὰς, τὴν δὲ οὐρὰν δράκοντος, κατὰ δὲ τοῦ νότου παντοίων εἶχεν ὄψεων κεφαλὰς. Παραγενόμενος οὖν Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταίναρον τῆς Λακωνικῆς, οὗ τῆς εἰς Ἄδου καταβάσεως τὸ στόμιον ἦν, διὰ τούτου κατέβη.

Αἰτούντος δ' αὐτοῦ παρὰ Πλούτωνος τὸν Κέρβερον, ἐπέταξεν αὐτῷ Πλούτων ἄγειν χωρὶς, ὧν εἶχεν, ὅπλων κρατοῦντα. Ὁ δέ, εὐρών αὐτὸν ἐπὶ ταῖς πύλαις τοῦ Ἀχέροντος, τῷ τε θόρακι συμπεφραγμένος καὶ τῇ λεοντῇ συνεσκευασμένος, ἐπεὶ περιέβαλε τῇ κεφαλῇ τὰς χειράς, ἐκαρτέρει κρατῶν καὶ ἄγχων τὸ θηρίον, ἕως ἐπνιξε, καίπερ δακνόμενος ὑπὸ τοῦ κατὰ τὴν οὐρὰν δράκοντος. Συλλαβὼν οὖν τὸν Κέρβερον ἦγεν εἰς Μυκῆνας καὶ Εὐρυσεῖ δείξας, πάλιν ἐκόμισεν εἰς Ἄδου.

5. Ἡρακλῆς καὶ Δηιάνειρα.

Μετὰ δὲ τοὺς ἄθλους Ἡρακλῆς Ἰόλην, τὴν Εὐρύτου τοῦ βασιλέως τῆς Οἰχαλίας θυγατέρα, ἐμνηστεύετο. Οὐ τυχῶν δὲ τοῦ γάμου διὰ φθόνον Εὐρύτου, παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα, Δηιάνειραν ἐμνηστεύετο, τὴν Οἰνέως θυγατέρα. Καὶ παλαίσσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῷον, εἰκασμένον τὰ ῥω, ἀπέκοψε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων. Καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν ἄγειται γυναῖκα, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δούς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμάλθειας. Ἀμάλθεια δὲ κέρας εἶχε τὰ ῥω. Τοῦτο δὲ δύναμιν εἶχε τοιαύτην, ὥστε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὕπερ εὐζαιτό τις, παρέχειν ἄφθονον.

6. Θάνατος Ἡρακλέους.

Ἀφικόμενος δὲ Ἡρακλῆς εἰς Τραχίνα, στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὐρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. Συμμα-

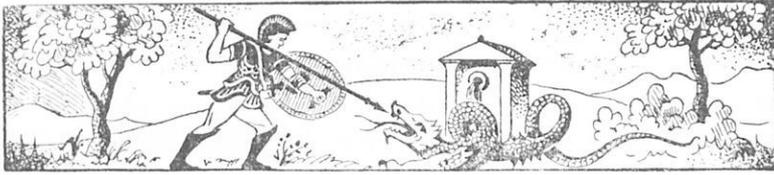
χούντων δὲ αὐτῶ Ἀρκάδων καὶ ἄλλων, κτείνας αὐτόν, αἰρεῖ τὴν πόλιν καὶ Ἰόλην αἰχμάλωτον ἄγει. Καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας, ἐπὶ ἀκρωτηρίου Διὸς Κηναίου βομῶν ἰδρύσατο.

Μέλλων δὲ ἱερούργειν εἰς Τραχῖνα, Λίχαν τὸν κήρυκα ἔπεμψε, λαμπρὰν ἐσθήτα κομιούντα. Παρὰ δὲ τούτου τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηϊάνειρα μαθοῦσα καὶ φοβηθεῖσα μὴ ἐκείνην Ἑρακλῆς λάβῃ γυναικα, τὸν χιτῶνα ἰῶ ἔχρισεν.

Ἐνδὺς δὲ Ἑρακλῆς, ἔθυσεν. Ὡς δέ, θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος, ὁ ἴος τὸ σῶμα ἔσηπε, τὸν μὲν Λίχαν, τῶν ποδῶν ἀράμενος, κατηρόντισεν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, τὸν δὲ χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπασπῶντο δὲ αἱ σάρκες αὐτοῦ. Τοιαύτη συμφορᾷ περιπεσὼν, εἰς Τραχῖνα ἐπὶ νεῶς κομίζεται. Δηϊάνειρα δέ, αἰσθημένη τὸ γεγονός, ἐκυτὴν ἀνήρτησεν.

Ἑρακλῆς δὲ παραγενόμενος εἰς Οἴτην τὸ ἕρος (ἔστι δὲ τοῦτο Τραχινίων), ἐκεῖ πυρὰν ποιήσας καὶ ἐπιβάς αὐτῆς, ἐκέλευεν ὑφάπτειν. Μηδενὸς δὲ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος, Ποίας, παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων, ὑφῆψε. Τοῦτω καὶ τὰ τόξα ἐδωρήσατο Ἑρακλῆς. Καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς, λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς εἰς οὐρανὸν ἀναπέμφαι.

ΣΤ'. ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. Κ ά δ μ ο ς .

Ἀγήμενος βασιλεὺς Φοινίκης εἶχε θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον καὶ Φοίνικα καὶ Κίλικα. Τὴν δ' Εὐρώπην Ζεὺς, κρύφα τοῦ πατρός, διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην, ἔνθα αὐτὴ Μίνωα τίκτει, τὸν μέλλοντα τῆς Κρήτης βασιλεύσειν.

Κάδμος δὲ ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς ἀδελφῆς πυθανόμενος. Ὁ δὲ θεὸς εἶπε περὶ τῆς Εὐρώπης μὴ πολυπραγμονεῖν, ὅτι αὐτὴ καλῶς ἔχει, ἀκολουθῆσαι δὲ καθοδηγῶ μιᾶ βοῖ, καὶ πόλιν κτίζειν, ἔνθα ἂν αὐτὴ πέσῃ ὑπὸ καμάτου κυριευθεῖσα.

Τοιοῦτον λαβὼν χρησμὸν διὰ Φωκέων ἐπορεύετο καὶ τιμὴ βοῖ συντυχῶν ἐν βουκολίαις, ταύτην κατόπισθεν εἶπετο. Αὕτη δὲ εἰς Βοιωτίαν ἐλθοῦσα ἐκλίθη, καὶ ἐκεῖ Κάδμος πόλιν ἔκτισε, Θήβας νῦν προσαγορευομένην.

Βουλόμενος δὲ Ἀθηναῖα καταθῆσαι τὴν βοῦν, πέμπει τινα τῶν μεθ' ἑαυτοῦ ληψόμενον ἀπὸ τῆς κρήνης ὕδωρ φρουρῶν δὲ τὴν κρήνην δράκων τοὺς πλείονας τῶν πεμφθέντων διέφθειρεν. Ἀγανακτήσας δὲ Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα καὶ τῆς Ἀθηναῖς συμβουλευούσης, τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. Τούτων οὖν σπαρέντων ἀνέτειλαν ἐκ τῆς γῆς ἄνδρες ἑνοπλοί· οὗτοι δὲ οἱ πρῶτοι ἐγένοντο τῆς πόλεως κάτοικοι.

2. Μίνως.

Μίνως, ὁ τῆς Εὐρώπης παῖς, ἐν Κρήτῃ κατοικῶν σοφούς ἔγραψε νόμους, γυναικὰ δ' ἔλαβε Πασιφάγην, τὴν Ἥλιου θυγατέρα. Αὕτῃ τίθει παιῖδας μὲν τέσσαρας, θυγατέρας δὲ τὰς Ἰσας.

Ἀσπερίου δὲ τοῦ Κρήτης βασιλέως ἀπαιδὸς ἀποθανόντος, Μίνως βασιλεύειν θέλων ὑπὸ Κρητῶν ἐκωλύετο. Ἄλλ' ὁ Μίνως ἔλεγεν, ὡς οἱ θεοὶ βούλονται αὐτὸν τὴν βασιλείαν λαβεῖν, καὶ χάριν τοῦ πιστευθῆναι εἶπεν, ὅτι ἂν εὐξήται, γενήσεσθαι.

Καὶ Ποσειδῶνι θύων γύξατο ταῦρον ἀναφανῆναι ἐκ τῶν βυθῶν, ὑποσχόμενος αὐτὸν καταθύσειν τῷ θεῷ. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος ταῦρον ἀναβιάσαντος αὐτῷ διαπρεπῆ, τὴν βασιλείαν παρέλαβε. Θαλασσοκρατήσας δὲ πρῶτος πασῶν σχεδὸν τῶν νήσων ἤρξε.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ Μίνως καὶ ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στόλῳ ἐπολέμησε. Χρονιζομένου δὲ τοῦ πολέμου καὶ γενομένου τῇ πόλει λιμοῦ τε καὶ λοιμοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπυθάνοντο περὶ ἀπαλλαγῆς. Ὁ δὲ θεὸς εἶπεν αὐτοῖς Μίνωι δίδόναι ὅτι ἂν αὐτὸς κελύσῃ. Μίνως δὲ ἐκέλευσεν αὐτοῖς νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς Ἰσας χωρὶς ὕλων πέμπειν κατ' ἔτος τῷ Μινωταύρῳ βορὰν.

Ἦν δ' ὁ Μινώταυρος μέγα θηρίον ἐν Λαβυρίνθῳ, ἐν ᾧ τὸν εἰσελθόντα ἀδύνατον ἦν ἐξελεῖν· πολυπλόκοις γὰρ καμπαῖς τὴν ἀγνοουμένην ἔξοδον ἀπέκλειε. Κατεσκευάσει δὲ αὐτὸν Δαίδαλος, ὃς ἦν ἐξ Ἀθηνῶν ἀρχιτέκτων ἄριστος καὶ πρῶτος ἀγαλμάτων εὐρετής.

Τούτῳ οὖν τῷ Μινωταύρῳ κατ' ἔτος Ἀθηναῖοι νεανίας ἑπτὰ καὶ κόρας τὰς Ἰσας βορὰν ἔπεμπον, ἕως Θησεὺς τοῦ κακοῦ τὰς Ἀθήνας ἀπήλλαξε.

3. Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης.

Λήδα γυνὴ ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπὴς ἐν Λακεδαιμόνι ἦν. Αὐτὴ τίττει παῖδας δύο, Κάστωρα καὶ Πολυδεύκην καλουμένους. Τούτων Κάστωρ μὲν ἦσκει τὰ κατὰ πόλεμον, Πολυδεύκης δὲ πυγμῆν· καὶ δι' ἀνδρείαν ἀμφοτέροι Διόσκουροι προσηγορεύθησαν.

Οὗτοι ἐπὶ Μεσσήνην ἐστράτευσαν· καὶ Κάστωρ μὲν ἐν τῷ πολέμῳ ἀπέθανε, Πολυδεύκην δὲ Ζεὺς εἰς οὐρανὸν δι' ἀρετὴν ἀνάγει. Μὴ δεχομένου δὲ Πολυδεύκουσ τὴν ἀθανασίαν ὄντος νεκροῦ Κάστωρος, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε.

4. Αἰακός.

Ἄσσωπὸς ποταμὸς Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος παῖς ἦν. Οὗτος δύο μὲν παῖδας εἶχεν, εἴκοσι δὲ θυγατέρας, ὧν μία Αἴγινα ἐκαλεῖτο. Ταύτην Ζεὺς εἰσεκόμισεν εἰς τὴν τότε Οἰνώνην λεγομένην νῆσον, νῦν δὲ Αἴγιναν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν.

Τῆς Αἰγίνης παῖς ἦν Αἰακός, ὃς εὐσεβέστατος πάντων ἀνθρώπων ἐγένετο. Διὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα ἤπασαν κατεχούσης ἀφορίας, χρησμοὶ θεῶν ἔλεγον ἀπαλλαγῆσεσθαι τῶν δεινῶν τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν Αἰακὸς ὑπὲρ αὐτῆς εὐχὰς ποιήσῃται.

Ποιησαμένου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ τῆς ἀκαρπίας ἢ Ἑλλάς ἀπαλλάττεται. Τιμᾶται δὲ καὶ παρὰ Πλούτωνι τελευτήσας Αἰακός, καὶ τὰς κλειῖς τοῦ Ἄδου φυλάσσει.

5. Κέρκροψ.

Κέρκροψ αὐτόχθων τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος, καὶ τὴν γῆν πρότερον λεγομένην Ἀκτὴν ἀπ' ἑαυτοῦ Κερκροπίαν ὠνόμασεν. Ἐπὶ τούτου οἱ θεοὶ ἐβούλοντο καταλαβεῖν πόλεις, ἐν αἷς ἔμελλον ἔχειν τιμὰς ἰδίαις ἕκαστος.

Ἦλθεν οὖν πρῶτος Ποσειδῶν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν καὶ

πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ τὸ μέσον τῆς Ἀκροπόλεως ἀπέφηνε θάλασσαν. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀθηνᾶ ἦλθε καὶ ποιησαμένη μάρτυρα Κέκροπα ἐφύτευσε ἐλαίαν.

Γενομένης δ' ἔριδος Ἀθηνᾶ καὶ Ποσειδῶνι περὶ τῆς χώρας, Ζεὺς διαλύσας τὴν ἔριν κριτὰς ἔδωκεν αὐτοῖς θεοὺς τοὺς δώδεκα. Καὶ τούτων δικαζόντων ἡ χώρα τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη, Κέκροπος μαρτυρήσαντος, ὅτι πρῶτον αὕτη τὴν ἐλαίαν ἐφύτευσε. Ἀθηνᾶ οὖν ἀφ' ἐαυτῆς τὴν πόλιν ἐκάλεσε Ἀθήνας.

6. Θ η σ ε ὑ ς .

Θησεύς, ὁ Αἰγέως καὶ Αἴθρας παῖς, ἐν Τροϊζῆνι μετὰ τῆς μητρὸς ὄν, ὡς ἐγένετο τέλειος, ἀπωσάμενος τὴν πέτραν λαμβάνει τὰ πέδιλα καὶ τὴν μάχαιραν, ἃ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεῖ κεκρυμμένα ἦσαν, καὶ πεζὸς πρὸς τὸν πατέρα ἔβαινε εἰς τὰς Ἀθήνας. Φρουρουμένης δὲ ὑπὸ ἀνδρῶν κακούργων τῆς ὁδοῦ ἡμέρωσε.

Πρῶτον μὲν οὖν Περιφῆτην, ὃς ἀπὸ τῆς κορύνης, ἦν ἐφόρει, κορυνήτης ἐπεκαλεῖτο, ἔκτεινε ἐν Ἐπιδαύρῳ. Πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων οὗτος ἐφόρει κορύνην σιδηρᾶν, δι' ἧς ἔκτεινε, οὗς εὗρισκε. Ταύτην ἀφελόμενος Θησεύς ἐφόρει.

Δεύτερον δὲ κτείνει Σίνιν, ὃς πιτυοκάμπτης ἐπεκαλεῖτο· οἰκῶν γὰρ τὸν Κορινθίων ἰσθμὸν ἔκαμπτε πίτυς καὶ προσδεδεμένους ἐπ' αὐτῶν ἀνήρτα τοὺς διαβαίνοντας, οἱ ὑπὸ τῶν δένδρων αναρριπτούμενοι πανωλέθρως ἀπέθνησκον. Τούτῳ τῷ τρόπῳ Θησεύς καὶ Σίνιν αὐτὸν ἀπέκτεινε.

Καὶ ἄλλων κακούργων τὴν ὁδὸν Θησεύς ἀπαλλάξας εἰς Ἀθήνας ἦλθεν. Ἐντεῦθεν δὲ εἰς Κρήτην ἐλθὼν τὸν Μινώταυρον ἀπέκτεινε καὶ τὰς Ἀθήνας ἔσωσε.

7. Μ ε λ έ α γ ρ ο ς .

Οἰνεύς, ὁ Καλυδῶνος βασιλεὺς, καὶ Ἀλθαία ἐγέννησαν

Μελέαγχρον. Ὅτε δ' οὗτος ἦν ἡμερῶν ἑπτά, κί Μοῖραι προσῆ-
πον τῇ μητρὶ, ὅτι τότε τελευτήσει ὁ παῖς αὐτῆς, ὅταν ὁ ἐπὶ
τῆς ἐστίας δαλὸς κατακκῆ. Τοῦτο δ' ἀκούσασα Ἀλθαία πα-
ρέλαβε τὸν δαλόν, ὃν ἐν λάρνακι θεῖσα ἐπιμελῶς ἐφύλασσε.

Μελέαγχρος δὲ ἀνὴρ γενόμενος, πάντων μὲν τῶν ἡλικιω-
τῶν ἐπρώτευσ ἀλλοίει καὶ βώμῃ, ἐτελεύτησε δὲ τόνδε τὸν τρό-
πον. Ὅτε ποτὲ Οἰνεὺς ἔθυσσε τῇ Δήμητρι καὶ τοῖς ἄλλοις
θεοῖς ἀπαρχὰς καρπῶν, μόνῃς τῆς Ἀρτέμιδος ὠλιγόρησε·
διὸ ἀγανακτῆσασα Ἀρτεμις κάπρον εἰς Καλυδῶνα ἐπεμψεν
ἐξοχὸν μεγέθει τε καὶ βώμῃ, ὃς τήν τε χώραν ἐφθειρε καὶ τὰ
βοσκήματα καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας αὐτῷ ἀνθρώπους.

Ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον Μελέαγχρος τοὺς ἀρίστους νεα-
νίας τῆς Ἑλλάδος συνεκάλεσε καὶ τῷ ἀποκτείναντι αὐτὸν
ὑπέσχετο δώσειν τὴν δορὰν ἀριστεῖον. Ἀφίκοντο οὖν ἄλλοι
τε πολλοὶ εἰς Καλυδῶνα καὶ Ἀταλάντη ἐξ Ἀρκαδίας.

Κυκλωθεὶς δὲ ὑπὸ τούτων ὁ κάπρος, ὑπὸ μὲν Ἀταλάν-
της ἐτοξεύθη εἰς τὸ νῶτον, ὑπὸ δὲ Ἀμφικράου τοῦ Ἀργείου
εἰς τὸν ὀφθαλμόν, Μελέαγχρος δὲ εἰς τὸν κενεῶνα πλήξας τὸν
κάπρον ἀπέκτεινε καὶ τὸ δέρμα λαβὼν ἔδωκεν Ἀταλάντῃ.

Οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ὄνειδος ἐνόμισαν εἶναι, εἰ γυ-
νὴ τὰ ἀριστεῖα λήψεται, ἀνδρῶν παρόντων· διὸ ἐνεδρεύσαντες
Ἀταλάντῃ κατὰ τὴν εἰς Ἀρκαδίαν ἐπάνοδον ἤρπασαν τὸ δέρμα.

Ὅργισθεὶς δ' ἐπὶ τούτῳ Μελέαγχρος τοὺς μὲν ἀδελφοὺς
τῆς μητρὸς ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρμα τοῦ κάπρου πάλιν ἔδω-
ρήσατο Ἀταλάντῃ. Ἡ δὲ Ἀλθαία λυπηθεῖσα ἐπὶ τῷ φόνῳ
τῶν ἀδελφῶν ἐβουλεύσατο τιμωρήσασθαι τὸν υἱόν. Μνημο-
νεύουσα οὖν τοῦ λόγου τῶν Μοιρῶν τὸν δαλὸν ἐκεῖνον ἐπύ-
ρωσε καὶ οὕτω Μελέαγχρος ἐτελεύτησε.

8. Νιόβη.

Νιόβη ἡ Ταντάλου ἔτεκε παῖδας μὲν ἑπτά, Θυγατέρας

δὲ τὰς ἴσας. Εὐτεκνος δὲ οὖσα εὐτεκνοτέρα τῆς Θεῆς Λητοῦς εἶπεν ὑπάρχειν.

Λητώ δὲ ἀγανακτήσασα τὴν τε Ἄρτεμιν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα κατ' αὐτῶν παρώξυνε καὶ τὰς μὲν Θηλείας κατατόξυσεν Ἄρτεμις, τοὺς δὲ ἄρρενας κοινῇ πάντας ἐν Κιθαιρώνι Ἀπόλλων κυναρηγετοῦντας ἀπέκτεινεν.

Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον τῆς Λυδίας κάκει Διὶ εὐχαμένη τὴν μορφήν εἰς λίθον μετέβαλε, λιθίνη δ' οὖσα χεῖται δάκρυα νύκτωρ καὶ καθ' ἡμέραν.

9. Ὀ ρ φ ε ύ ς.

Ὀρφεύς, Καλλιόπης Μούσης καὶ Οἰάγρου υἱός, ἄδων ἐκίνει λίθους τε καὶ δένδρα. Ἀποθανούσῃς δὲ Εὐρυδίκης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, δηγθείσης ὑπὸ ὕφως, κατήλθεν εἰς Ἄδου θέλων ἀναγαγεῖν αὐτήν, καὶ Πλούτωνα ἔπεισεν ἀναπέμψαι. Ὁ δὲ ὑπέσχετο τοῦτο ποιήσειν, ἂν μὴ πορευόμενος Ὀρφεύς ἐπιστραφῆ, πρὶν εἰς τὴν αὐτοῦ οἰκίαν ἐλθεῖν. Ὁ δὲ ἀπιστῶν ἐπιστραφεὶς ἐθεάσατο τὴν γυναικῆ· ἡ δὲ πάλιν ὑπέστρεψε.

10. Ἀ λ κ η σ τ ι ς.

Ἄδμητος βασιλεὺς Φερῶν ἦν καὶ βοηθὸν αὐτοῦ εἶχεν Ἀπόλλωνα. Ὅτε δ' Ἄδμητος ἐμνηστεύετο τὴν Πελοῦ θυγατέρα Ἀλκηστιν, Πελοῖας ἐκεῖνῳ δώσειν ὑπέσχετο τὴν θυγατέρα τῷ καταζεύξαντι ἄρμα λεόντων καὶ κάπρων. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ζεύξας ἔδωκε τῷ Ἄδμήτῳ, ὅς κομίσατο πρὸς Πελοῖαν Ἀλκηστιν λαμβάνει.

Θύων δ' ἐν τοῖς γάμοις ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι. Διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας εὗρε δρακόντων σπεύραις πεπληρωμένον. Ἀπόλλων δὲ εἰπὼν ἐξιλάσασθαι τὴν Θεόν, ἤτήσατο παρὰ Μοιρῶν, ἵνα, ὅταν Ἄδμητος μέλλῃ τελευτᾶν,

ἀπολυθῆ τοῦ θανάτου, ἀν ἔκουσάως τις ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελήσῃ. Ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θανάτου ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκιρσις ὑπεραπέθανε.

Καὶ αὐτὴν πάλιν ἀνέπεμψεν ἡ Κόρη, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, Ἡρακλῆς ἀνεκόμισεν ἐξ Ἄδου.

Γ. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Ρωμαῖος Κλαύδιος Αἰλιανὸς ἐγεννήθη εἰς τὸ Πραίνεστον (τὴν σημερινὴν Παλαιστίνην) τῆς μέσης Ἰταλίας καὶ ἐζήσεν εἰς τὴν Ῥώμην κατὰ τὸν τρίτον αἰῶνα μ.Χ. Ἐξέμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐμελέτησε τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ διετέλεσε διδάσκαλος τῆς ρητορικῆς. Ἦτο σύγχρονος τοῦ Ἀθηναίου σοφιστοῦ Φίλοστράτου, ὃ ὑπότις τὸν ἐξετίμησε καὶ ἔγραψε τὴν βιογραφίαν του εἰς τοὺς βίους τῶν σοφιστῶν.

Ὁ Αἰλιανὸς ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἐκ τῶν ὑποῖων σφύζονται τὰ ἐξῆς δύο :

1) « **Περὶ ζώων ιδιότητος** », εἰς τὸ ὑπότιον περιέχονται περίεργαι καὶ χρήσιμα γνώσεις περὶ διαφόρων ζώων (εἰς 17 βιβλία).

2) « **Ποικίλη Ἱστορία** », περιέχουσα ποικίλας συντόμους διηγήσεις, βιογραφικὰς πληροφορίας, διαφόρους περιγραφὰς, ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κλπ. (εἰς 14 βιβλία).

Τὰ βιβλία του διακρινόμενα διὰ τὴν ἀπλότητα, τὴν ποικίλειαν καὶ τὴν χάριν κατέστησαν εὐχάριστον ἀνάγνωσμα. Ἐκτὸς δὲ τούτου εἶναι καὶ χρήσιμα, διότι περιέχουν πολλὰς περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων εἰδήσεις ἐκ πηγῶν, αἱ ὑποῖαι ἔχουν ἀπολεσθῆ.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ,, ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. 'Αλέξανδρος και Φωκίων.

'Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου Φωκίῳ μόνῳ τῷ Ἀθηναίῳ στρατηγῷ γράφων προσετίθει τὸ «χαίρειν», ὅτι ἐξόχως ἐτίμα αὐτόν. Ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἐπεμψεν ἑκατόν, καὶ πόλιν μίαν ἔδωκεν, ἵνα ἔχη καρποῦσθαι τὰς ἐκείθεν προσόδους.

Ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα ἐποίει καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ἄλλ' ἔτι μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων μῆτε τὸ ἀργύριον μῆτε τὴν πόλιν ἐδέξατο, πένης ὢν. Ἡρώτησε δέ· «Διὰ τίνα αἰτίαν ταῦτα Ἀλέξανδρος παρέχει μοι;». Ὡς δὲ εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται καλὸν κάγαθόν, «οὐκοῦν», ἔφη, «ἐσάτω με τοιοῦτον εἶναι».

2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλοφροσύνη.

Ἐπαμεινώνδας ἓνα εἶχε τρίβωνα καὶ αὐτὸν ῥυπαρόν· εἴ ποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενε οἶκον δι' ἀπορίαν ἐτέρου. Τοσοῦτον δὴ πένης ὢν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐκ ἐδέξατο. Καὶ εἴ τι ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο λέγεται περὶ Ἐπαμεινώνδου· ὅτε ὁ ὑπαπιστῆς αὐτοῦ χρήματα ἔλαβε παρά τινος τῶν ἀίχμαλῶτων,

εἶπεν αὐτῷ· « Ἀπόδος μοι τὴν ἀσπίδα καὶ ἄπελθε· οὐ γὰρ κινδυνεύειν δύναται ὁ τοιοῦτῳ τῷ τρόπῳ πλοῦσις γυγνόμενος ».

3. Ξενοφῶντος καρτερία.

Ξενοφῶντι θύοντι ἤλθε τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γρύλλος ἐν πολέμῳ ἀπέθανε. Καὶ ἐκεῖνος ἀπέβαλε μὲν τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον, διατέλει δὲ θύων τοῖς θεοῖς.

Ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν ἀπέθανε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν στέφανον ἀνέλαβε καὶ τὴν θυσίαν ἐποίησε.

4. Γέρων ἀλαζών.

Ἄνθρωπος εἰς Λακεδαίμονα ἤλθε Κεῖτος, γέρων ἤδη ὢν. Οὗτος τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζών, ἡσχύνετο δὲ ἐπὶ τῷ γήρῳ· καὶ διὰ ταῦτα τὰς τρίχας πολλαῖς οὐσας ἐπειρᾶτο βαφῆ ἀφανίζειν. Παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ἔχων τὴν κεφαλὴν, εἶπεν ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο.

Ἀναστὰς οὖν Ἀρχίδαμος, ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, ἔλεγε· « Τί δύναται οὗτος ὑγιὲς εἶπεῖν, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει ; ».

5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες, ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀφικνούμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουσαν. Καὶ εἰ μὲν πλείω ἦν τὰ ἐμπροσθεν τραύματα, γυροῦμεναι καὶ σεμνῶς ὀρώσασαι τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρῶας ἔφερον ταφάς. Εἰ δὲ τὰ τραύματα ὕπισθεν ἦν, αἰσχυνόμεναι καὶ θρηγοῦσαι καὶ ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, κατέλειπον τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι ἢ λάθρα εἰς τοὺς οἰκίους τάφους ἐκρύπτειν αὐτούς.

6. Ξενοκράτους φιλευσπλαγχνία.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκιδικόνιος, ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων καὶ οὐ μόνον φιλόανθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῶων ἠλέει.

Καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ διωκόμενος βιαίως στρουθὸς ὑπὸ ἰέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατελθὼν ἐκρύβη. Ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὸν ὄρνιν καὶ διεφύλαξεν ἀποκεκρυμμένον, ἔστε ὁ διώκων ἀπῆλθεν.

Ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὸν ὄρνιν ἐπειπὼν, ὅτι οὐκ ἐξέδωκε τὸν ἰκέτην.

7. Πλάτων.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνωσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνῶς. Οὕτω δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο τῇ ὁμιλίᾳ καὶ τοῖς τρόποις, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὥστε πάνυ τέρπεσθαι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. Οὕτε δὲ περὶ Ἀκαδημείας εἶπέ τι αὐτοῖς οὔτε περὶ Σωκράτους· τοῦτο μόνον ἐνεφάνισεν αὐτοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς μάλα φιλοφρόνως. Καὶ οἱ ξένοι εἶπον αὐτῷ· «ὦ Πλάτων, ἐπίδειξον ἡμῖν καὶ τὸν ὁμώνυμόν σου, τὸν Σωκράτους ὁμιλητήν, καὶ ἐπὶ τὴν Ἀκαδημείαν τὴν ἐκείνου ἄγε ἡμᾶς καὶ σύστησον τῷ ἀνδρὶ, ἵνα τι καὶ αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν». Ὁ δὲ Πλάτων ἡρέμα μειδιάσας, ὥσπερ εἰώθει, λέγει· «Ἀλλὰ, φίλοι, ἐγὼ αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι».

Οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοσοῦτον ἠγνόησαν· οὕτω γὰρ ἀπλῶς καὶ ἀνεπιτηδεύτως συνεγένετο αὐτοῖς καὶ ἔδειξεν, ὅτι δύναται καὶ ἄνευ τῶν συνήθων λόγων χειροῦσθαι τοὺς συνόντας.

8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτρυόνων.

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους· πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὁ νόμος οὐτος, ἐρῶ.

“Ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους τὴν στρατιὰν ἐξῆγεν, ἀλεκτρυόνας ἐθέασατο μαχομένους. Εὐθὺς δ’ ὡς εἶδεν αὐτοὺς, ἐπέστησε τὴν στρατιὰν καὶ εἶπεν· «Ὁρᾶτε τούτους μαχομένους καὶ ἐμμένοντας ἰσχυρῶς ἐν τῇ μάχῃ ; Γινώσκετε δέ, ὅτι οὗτοι οὔτε ὑπὲρ πατρίδος οὔτε ὑπὲρ πατρῶν θεῶν οὔτε ὑπὲρ προγονικῶν τάφων κηκοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας οὐδὲ ὑπὲρ παιδῶν, ἀλλ’ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠττηθῆναι ἐκάτερος μηδὲ εἶχει τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ ».

Ταῦτα εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. Τοῦτο δὲ γινόμενον αὐτοῖς τότε σύνθημα εἰς ἀρετὴν ἐβουλήθη διαφυλάττειν ὑπόμνησιν εἰς τὰ ὅμοια ἔργα.

9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπονίας.

Ῥοιὰν ἐπὶ λίκνου μεγίστην Ὀμίσης Ἀρταξέρξης τῷ βασιλεῖ, ἐλάττωντι τὴν Περσίδα, προσεκόμισε. Τὸ μέγεθος οὖν ταύτης ὑπερεκπλαγεῖς ὁ βασιλεὺς, « ἐκ ποίου παραδείσου », φησί, « λαβῶν φέρεις μοι τὸ δῶρον τοῦτο ; » Τοῦ δὲ εἰπόντος ὅτι οἴκοθεν καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας, ὑπερήσθη καὶ δῶρα αὐτῷ βασιλικὰ ἔπεμψε καὶ ἐπέειπε· « Νῆ τὸν Μίθραν, ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ἐκ μικρᾶς μεγάλην ποιῆσαι ».

10. Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

Κρηῖτες τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετὰ τινος μελωδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ διαλαμβά-

νοσι καὶ ἓνα μῆ, τῶν κεκωλυμένων τι πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιημένοι ἀπολογίαν ἔχωσι. Δεύτερον δὲ μάθημα ἔταξαν τοὺς τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. Τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία.

Ἀναξαγόρᾳ τῷ Κλαζομενίῳ, σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑταίρους, προσελθὼν τις ἔφη τεθνηκέναι τοὺς δύο παῖδας, οἳ μόνοι τῷ φιλοσόφῳ ἦσαν. Ὁ δέ, μηδὲν διαταραχθεὶς, ἔφη· «Ἡδεῖν θνητοὺς γεγεννηκῶς».

12. Αἰνείου εὐσέβεια.

Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτίραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἀλισκομένων τύχας, ἐκήρυξαν ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων, ἐν ᾧ, τι βούλεται τῶν οἰκείων κτημάτων ἀράμενον, ἀποφέρειν. Ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρώους θεοὺς λαβὼν ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων.

Ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνας καὶ δεύτερον αὐτῷ κτήμα συνεχώρησαν λαβεῖν. Ὁ δέ, τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακῶτα ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις, ἔφερεν. Ὑπερεκπλαγέντες οὖν ἐπὶ τούτῳ οἱ Ἀχαιοὶ πάντα αὐτῷ τὰ οἰκεῖα κτήματα ἐπέτρεψαν λαβεῖν. Ὡμολόγουν οὕτω ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἡμεροὶ γίγνονται.

13. Σωκράτης καὶ Ἀλκιβιάδης.

Ὅρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον τῷ πλούτῳ καὶ μέγα φρονούοντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς τινα τόπον, ἐνθα ἦν πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον. Εἶτα προσέταξεν Ἀλκιβιάδῃ τὴν Ἀττικὴν ἐναυῦθα ἀναζητεῖν. Ἐπεὶ δὲ εὔρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους ἀναζητῆσαι.

Τοῦ δὲ εἰπόντος· « Ἄλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν », εἶπεν· « Ἐπὶ τούτοις οὖν μέγα φρονεῖς, οἷπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν ; ».

14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίους βαρυτάτη ποινή.

Ὅτε Μυτιληναῖοι τῆς θαλάσσης ἤρξαν, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐπέβαλλον τήνδε· γράμματα μὴ κινθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν μηδὲ μουσικὴν διδάσκεισθαι. Ἦγοῦντο γὰρ πασῶν ζημιῶν βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμουσίᾳ καὶ ἀμαθίᾳ ζῆν.

15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἱέρων ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα, ἐλθόντα εἰς Ὀλυμπίαν, ἵνα ἀρμάτων ἀγῶνος μετὰσχῃ, οὐκ εἶασεν ἀγωνίσασθαι εἰπών· « Τῶ μὴ μεταλαβόντι τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων, τῶν πανηγύρεων μεταλαμβάνειν οὐκ ἔξεστι ». Καὶ ἐπηνέθη Θεμιστοκλῆς.

16. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακοὺς τινὰς νεανίσκους πολυτελεῶς ἡμφιεσμένους, γελᾶσας ἔφη· « Τῦφος τοῦτό ἐστιν ». Εἶτα συναντήσας Λακεδαιμονίους ἐν ἐσθῆσι φαύλαις καὶ ρυπώσαις, « ἄλλος », ἔφη, « οὗτος τῦφος ».

17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλοκερδείας.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπερεῶνων, τούτου δ' ἕνεκα ὑπὸ τῶν ἀρχόντων ἐζημιώθη. Τὸ δ' αἴτιον τῆς καταδίχης ἐκεῖνο ἦν, ὅτι, νέος ὢν, τοῦ κέρδους σφόδρα ἐφίετο. Λακεδαιμόνιοι γὰρ καὶ τοῦτο περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο, μὴ πρὸς μόνους τοὺς πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ.

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἤγαγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. Κωλυόντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλληνοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο πατέρα μὲν Ὀλυμπιονίκην ἔχειν καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστήν· καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἴργοντα νόμον τῆς θεάς τὰς γυναικάς καὶ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

19. Μειράκιον Ἐρετρικόν.

Μειράκιον Ἐρετρικόν προσεφοίτησε Ζήνωνι ἐπὶ πολὺν χρόνον. Ὑστερον οὖν εἰς τὴν Ἐρέτριαν ἐπανῆλθε καὶ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἤρετο, ὅτι ἄρα μάθοι ἐν τῇ τοσαύτῃ διατριβῇ τοῦ χρόνου. Ὁ δὲ δείξεν ἔφη καὶ οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον τοῦτο ἔδρασεν. Ἀγανακτήσαντος γὰρ αὐτῷ τοῦ πατρὸς καὶ τέλος παίσαντος τὸν υἱόν, οὗτος ἡσυχίαν ἔχων τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατέρων καὶ μὴ ἀγανακτεῖν.

20. Τὰ Τέμπη.

Τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θεττακικὰ χῶρος ἐστὶ μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου καὶ τῆς Ὀσσης. Ὅρη δὲ ταῦτα ἐστὶν ὑπερύψηλα καὶ ὡς ὑπὸ τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα· καὶ μέσον κεῖται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίους, τὸ δὲ πλάτος ἐστὶν ἐνὸς πλέθρου. Ῥεῖ δὲ διὰ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηγειὸς· εἰς τοῦτον δὲ καὶ αἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτῶν ποιοῦσι τὸν Πηγειὸν ἐκεῖνοι μέγαν.

Διατριβὰς δ' ἔχει ποικίλας καὶ παντοδαπάς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως. Κιττός μὲν γὰρ πολὺς καὶ μάλα λάσιος ἐνακμάζει καὶ θάλλει καὶ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει καὶ συμπέφυκεν αὐτοῖς. Πολλὴ δὲ σμίλαξ πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον ἀνατρέχει καὶ ἐπισκιάζει

τὴν πέτραν· καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ γλοῦζον τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πηγήρυρις.

Ἐν δὲ τοῖς λείοις καὶ ὀμαλοῖς χώροις ἄλση τέ ἐστι ποικίλια καὶ δένδρα πολλά, ἐν ὧρα θέρους ἡδισταὶ ὕδοιπόροις τόποι. Διαρρέουσι δὲ καὶ ἀφθονα ὕδατα, ψυχρὰ καὶ ἡδιστα πίνειν· λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουομένοις ἀγαθὸν εἶναι καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. Ἄδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες πανταχοῦ διεσπαρμένοι καὶ μάλιστα οἱ μουσικοὶ καὶ τέρπουσι τὰς ἀκοὰς διὰ τοῦ μέλους, τὸν κάματον τῶν ἀνθρώπων ἀφνίζοντες.

Διὰ μέσου δὲ τῶν Τερπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται σχολῆ καὶ πράως ῥέων ἐλαίου δίκην. Πολλὴ δὲ αὐτοῦ ἡ σκιά ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων καὶ τῶν ἐξηρησμένων κλάδων γίγνεται.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ «ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ»

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ὁ Λουκιανὸς ἐγεννήθη περὶ τὸ 120 μ.Χ. εἰς τὰ Σαμόσατα τῆς Κομμαγενῆς, ἐπαρχίας τῆς Συρίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας.

Κατ' ἀρχὰς μὲν ἐξέμαθε τὴν γλυπτικὴν τέχνην, τὴν καλουμένην **έρμογλυφικὴν**, πλησίον τοῦ ἐκ μητρὸς θείου του, γλύπτου τὸ ἐπάγγελμα. Ἔπειτα δὲ μὴ ἀνεχόμενος τὴν ἀστηρότητα τοῦ θείου του καὶ μὴ ἀγαπῶν τὴν τέχνην ταύτην, ἐστράφη πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν γραμμάτων, πρὸς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἀκατανίκητον ἔλξιν. Ἐμαθε καλῶς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν βραδύτερον ἔγραψε τὰ συγγράμματά του. Ἐσπουδάσε τὴν ῥητορικὴν καὶ ἐγένετο ῥήτωρ καὶ δικηγόρος εἰς τὴν ἀκμάζουσαν τότε Ἀντιόχειαν, ἣ ὁποία ἦτο ἕδρα τῶν ἀρχῶν τῆς Συρίας ὡς Ῥωμαϊκῆς ἐπαρχίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο δὲν ἦτο εὐχάριστον εἰς αὐτόν. Ταχέως τὸ ἐγκατέλειψε καὶ ἠκολούθησε τὸ λεγόμενον ἐπιδεικτικὸν ἢ σοφιστικόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐξετιμᾶτο πολὺ καὶ ἦτο λίαν ἐπικερδές. Ἀρῶ λοιπὸν ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἰωνίᾳ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ῥητορικῆς, ἐπεχείρησε μακρὰς περιουσίας εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν κυρίως Ἑλλάδα, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλιτίαν (τὴν σημερινὴν Γαλλίαν). Πανταχοῦ κατὰ τὰς περιουσίας του ἀπήγγελλεν εὐφρεστώτους λόγους πραγματευόμενος διάφορα θέματα σοβαρὰ καὶ μὴ κατὰ τρόπον εὐχάριστον. Ἀπέκτησεν οὕτω τιμὰς, δόξαν καὶ χρῆμα. Τέλος ὅμως ἐγκατεστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου ἠσχολήθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν. Δὲν ἔγραψε πλέον μακροὺς λόγους, ἀλλὰ διαλόγους μικροὺς, ἰδιορρυθμοὺς, χαριτωμένους καὶ κάπως σατιρικοὺς, διὰ τῶν ὁποίων ἔσκωπτεν ὅ,τι ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν κακὸν καὶ ψευδές. Μὲ τὸν ἀστείσιμόν καὶ τὴν σάτιραν ἤθελε νὰ βελτιώσῃ καὶ φωτίσῃ τὴν ἐποχὴν του. Ἀργότερον ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διωρίσθη ἐπίτροπος τῶν Αἰγυπτιακῶν χωρῶν. Ἀπέθανεν ἐκεῖ περὶ τὸ 200 μ.Χ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων του εἶναι καὶ οἱ λεγόμενοι «**Νεκρικοὶ διάλογοι**», διὰ τῶν ὁποίων σατιρίζονται μὲ πολλὴν χάριν καὶ λεπτότητα αἱ ἐπικρατοῦσαι τότε λαϊκὰ δόξασι καὶ διὰ τοὺς νεκροὺς, ἢ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἢ εὐτέλεια τῶν κολάκων κλπ.

Αί ἀρχαῖαι δοξασίαι περὶ τοῦ Ἄδου.

Οἱ « Νεκρικοὶ διάλογοι » τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τίτλου των, εἶναι διάλογοι διαφόρων προσώπων (ἀνθρώπων καὶ θεῶν), οἱ ὅποιοι γίνονται εἰς τὸν Ἄδην.

Κατὰ τὰς δοξασίας τῶν ἀρχαίων ὁ Ἄδης ἦτο τόπος σκοτεινὸς εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἐβασίλευεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, ὁ ὀνομαζόμενος καὶ αὐτὸς Ἄδης ἢ Ἀΐδωνεύς ἢ Πλούτων. Οὗτος εἶχε σύζυγον τὴν κόρην τῆς Δήμητρος Περσεφόνην, τὴν ὅποιαν ἤρπαξε καὶ ἔφερεν εἰς τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν.

Τὸν Ἄδην περιέβαλλον πέντε ποταμοί : ἡ Στύξ, ὁ Κωκυτός, ὁ Ἀχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων καὶ ἡ Λήθη. Κάτω ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς αὐτοὺς ἦσαν ἀνοίγματα, τὰ ὅποια ἐχρησίμευον ὡς εἴσοδοι εἰς τὸν Ἄδην. Ἡ κυριωτέρα ὅμως εἴσοδος ἦτο ἐν μέγα ἀνοίγμα εἰς τὸ βάθος τῆς Ἀχερουσίας λίμνης, τὴν ὅποιαν σχηματίζει ὁ Ἀχέρων ποταμὸς τῆς Θεσπρωτίας ἐν Ἠπείρῳ. Ἐκεῖ ὠδηγοῦντο αἱ ψυχὰι τῶν νεκρῶν, παραλαμβάνόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀγγελιαφόρου τῶν θεῶν Ἑρμοῦ, ὁ ὅποιος διὰ τοῦτο ἐλέγετο καὶ ψυχοπομπός. Οὗτος παρέδιδε τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Χάρωνα, ἕνα κατώτερον θεὸν τοῦ Ἄδου, ὁ ὅποιος ἐχρησίμευεν ὡς πορθμεύς διεπερῶνεν δηλ. μὲ μίαν λέμβον τὰς ψυχὰς διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης καὶ τὰς ἔφερεν εἰς τὸν κάτω κόσμον. Ἀλλὰ διὰ τὸν κόπον τοῦ ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως νὰ λάβῃ τὰ πορθμεῖα, νὰ πληρωθῇ δηλ. ἀπὸ κάθε νεκρῶν μὲ ἕνα ὄβολον (μικρὸν νόμισμα ἴσον πρὸς τὸ 1/6 τῆς δραχμῆς). Διὰ τοῦτο συνηθίζετο νὰ τίθεται εἰς ὄβολός εἰς τὸ στόμα τοῦ νεκροῦ κατὰ τὴν ταφὴν του. Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ψυχῶν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ κάτω κόσμου εἰσῆρχοντο εἰς τὸν κυρίως Ἄδην διὰ μιᾶς σιδηρᾶς πύλης, τὴν ὅποιαν ἐφύλασσαν ἄγρυπνος φρουρὸς ὁ Κέρβερος, φοβερὸς κύων μὲ τρεῖς κεφαλὰς. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν εἴσοδον διηρθύνοντο αἱ ψυχὰι ἐνώπιον τῶν κριτῶν τοῦ Ἄδου. Οὗτοι ἦσαν τρεῖς : ὁ ἐκ Κρήτης Μίνως, ὁ ἐκ Κρήτης ἐπίσης Ῥαδάμανθος καὶ ὁ ἐξ Αἰγίνης Αἰακός, ἄνδρες διαπρέψαντες κατὰ τὴν ζωὴν των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ τὴν δικαιοσύνην των καὶ τὰ καλὰ ἔργα των καὶ διὰ τοῦτο τιμηθέντες μετὰ θάνατον μὲ τὸ ἀξίωμα τοῦτο τοῦ κριτοῦ τῶν ψυχῶν.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ περὶ τοῦ Ἄδου δοξασίαι τῶν ἀρχαίων, αἱ ὅποια φανερώουσι τὴν μεγάλην φαντασίαν των, ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν των εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θεϊαν ἀνταπόδοσιν.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ « ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ »

1. Χάρωνος, Μενίππου καὶ Ἑρμοῦ.

1. Χάρων. Ἀπόδος, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Βάα, εἰ τοῦτό σοι, ὦ Χάρων, ἦδιον.
Χάρων. Ἀπόδος, φημί, τὰ πορθμεῖα.
Μένιππος. Οὐκ ἂν λάβοις παρά τοῦ μὴ ἔχοντος.
Χάρων. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων ;
Μένιππος. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.
Χάρων. Καὶ μὴν ἄγξω σε, νῆ τὸν Πλούτωνα, ὦ μι-
αρέ, ἐὰν μὴ ἀποδώς.
Μένιππος. Κἀγὼ τῇ ἐμῇ βακτηρίᾳ πατάξας δια-
σχίσω σου τὸ κρανίον.
Χάρων. Μάτην οὖν ἔσει πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν ;
Μένιππος. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με
παρέδωκέ σοι.
2. Ἑρμῆς. Νῆ Δία, οὐ δύναμαι τοῦτο ποιεῖν ὑπὲρ τῶν
νεκρῶν.
Χάρων. Οὐκ ἀφήσω σε !
Μένιππος. Ποίει, ὡς βούλει· πλὴν ὃ μὴ ἔχω, πῶς
ἂν λάβοις ;

Χάρων. Σὺ οὐκ ἐγίνωσκας, ὡς ὀβολὸν κομίζεις ὄφειλες ;

Μένιππος. Ἐγίνωσκον μὲν, οὐκ εἶχον δέ. Τί οὖν ; Ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν ;

Χάρων. Μόνος οὖν μάτην ἔσει πεπλευκώς ;

Μένιππος. Οὐ μάτην, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντησα καὶ τῆς κώπης συνεπελαβόμεν καὶ οὐκ ἔκλειον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

Χάρων. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦνάι σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

3. Μένιππος. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αἴθρις εἰς τὸν βίον.

Χάρων. Χαρίεν λέγεις· ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

Μένιππος. Μὴ ἐνόηλοι οὖν.

Χάρων. Δειῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

Μένιππος. Θέρομους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον.

Χάρων. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἐρμῆ, τὸν κύνᾳ ἡγάγας ; Οἷα οὗτος ἐλάλει κατὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν καὶ ἐπισκώπτων καὶ μόνος ἄδων, σίμωζόντων ἐκεῖνον.

Ἐρμῆς. Ἄγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὄντινα ἄνδρα διεπόρθμευσας ; Ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κοῦδὲν αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος.

Χάρων. Καὶ μὴν, ὦ Μένιππε, ἂν σε λάβω ποτέ...

Μένιππος. Ἄν με λάβῃς, ὦ βέλτιστε· ἀλλὰ δις οὐκ ἂν με λάβῃς.

2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.

1. Κροῖσος. Οὐ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνᾳ παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνον ἄλλοσε κατάστησον ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

Πλούτων. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνευρος ὦν;

Κροῖσος. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζωμεν καὶ στένωμεν ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ, Σαρδανύπαλλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ Κροῖσος τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελάει καὶ ἐξονειδίζει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν, ἐνίστε δὲ καὶ ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως λυπηρὸς ἐστί.

Πλούτων. Τί ταῦτα λέγουσιν, ὦ Μένιππε;

Μένιππος. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων· μισῶ γὰρ αὐτοὺς δειλοὺς καὶ ἀθλίους ὄντας, οἷς οὐκ ἤρκεσε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες μέμνηται ἔτι τῶν ἄνω. Χαίρω οὖν ἀνιῶν αὐτούς.

Πλούτων. Ἄλλ' οὐ χρῆ· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερηθέντες.

Μένιππος. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὦν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

Πλούτων. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οὐ θέλω στασιάζειν ὑμᾶς.

2. Μένιππος. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι, γινώσχετε, ὡς οὐ πύσομαι· ἔνθα γὰρ ἂν ἔλθητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν καὶ κατὰδων καὶ καταγελῶν.

Κροῖσος. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

Μένιππος. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιούντες καὶ ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντροφῶντες καὶ τοῦ θανάτου οὐδὲλως μνημονεύοντες. Νῦν οὖν οἰμώζετε πάντων ἐκείνων στερηθέντες.

Κροῖσος. Πολλῶν, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων.

Μίδας. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ!

Σαρδανύπαλλος. Ὅσης δὲ ἐγὼ τρυφῆς!

Μένιππος. Εὐγε! Οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑ-

μεῖς, ἐγὼ δὲ τὸ « γ ν ὦ θ ι σ α υ τ ὸ ν » πολλακίς λέγων ἐπά-
σομαι· πρέπει γάρ τοῦτο ταῖς ταιαύταις οἰμωγαῖς ἐπάδεδσθαι.

3. Διογένους καὶ Μαυσώλου.

1. Διογένης. ὦ Κάρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς καὶ πάντων
ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς :

Μαύσωλος. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ,
ὅτι ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων
καὶ νήσους δὲ τινὰς ἔτι κατέλαβον καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην,
τῆς Ἰωνίας τὰ πολλὰ καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν καὶ
μέγας καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἄλι-
καρνασσῶ μνημα παρμέγεθες ἔχω ἐπικαίμενον, ἡλικίον οὐκ
ἔχει ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένον,
ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων λίθου τοῦ
καλλίστου, οἷον οὐδὲ νῶν εὔροι τις ἂν ῥαδίως. Οὐ δοκῶ σοι
δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν :

2. Διογένης. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ λέγεις καὶ τῷ κάλλει
καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου ;

Μαύσωλος. Νῆ Δία, ἐπὶ τούτοις.

Διογένης. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἐ-
κείνη ἔτι σοι οὔτε ἡ μορφή πάρεστιν· τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρα-
νίον προτιμηθεῖν ἂν τοῦ ἑμοῦ ; φαλακρὰ ἀμρότερα καὶ γυμνά.
Ὁ δὲ τάφος καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι Ἄλικαρνασσεῦσι
μὲν ἴσως χρησιμεῖει ἐπιδεικνύεσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς
δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστί· σὺ δέ, βέλτιστε, οὐχ
ὄρω ὅτι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο λέγεις, ὅτι μᾶλλον
ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

3. Μαύσωλος. Ἄνωφελῆ οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα ; καὶ
ισότιμος ἐσται Μαυσώλω καὶ Διογένει ;

Διογένης. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· Μαύσωλος

μὲν γὰρ οἰμώζει μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ὤφετο, Διογένης δὲ καταγελάσσει αὐτοῦ. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ λέγει ἔχειν ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρῶν βίον βεβιωκότως ὑψηλότερον, ὃ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε, τοῦ σοῦ μνήματος καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

4. Πλούτωνος καὶ Ἑρμοῦ.

1. Π λ ο ῦ τ ω ν. Τὸν γέροντα γινώσκεις, τὸν πάνυ γεγηρακότεν λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κληρὸν δὲ θηρῶντες πολλοί·

Ἑ ρ μ ῆ ς. Ναί, τὸν Σικυώνιον λέγεις. Τί οὖν;

Π λ ο ῦ τ ω ν. Ἐκεῖνον μὲν, ὃ Ἑρμῆ, ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα καὶ ἔτι πλείω, τοὺς δὲ κόλακας αὐτοῦ ἄγε ἐνταῦθα ἐφεξῆς ἅπαντας.

Ἑ ρ μ ῆ ς. Ἄτοπον τὸ τοιοῦτον.

Π λ ο ῦ τ ω ν. Οὐκ ἄτοπον, ἀλλὰ δικαιοτάτον· οὔτοι γὰρ εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἵνα τὰ χρήματα λάβωσιν οὐδὲν προσήκοντες· ὁ δὲ πάντων ἐστὶ μιαιώτατον, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν ἐν τῷ φανερῷ καὶ νοσοῦντες ταχὺν τὸν θάνατον βούλονται, θύσειν δ' ὅμως ὑπισχυοῦνται, ἐὰν βραῖση, καὶ ὅλως ποικίλη ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἐπὶ πολὺ ἀθάνατος, οἱ δὲ πρὸ αὐτοῦ ἐνταῦθα ἐλθέτωσαν, μάτην τὸν πλοῦτον ἀναμείναντες.

2. Ἑ ρ μ ῆ ς. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ κἀκεῖνος διαβουκαλεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίδας αὐτοῖς παρέχει καὶ ἀεὶ ἐτοιμοθάνατος ὢν, ὅμως ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων.

Οί δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἀλλήλοις διηρημένοι βόσκονται ζώῃν μακαρίαν ἐλπίζοντες.

Πλούτων. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας ὡσπερ ὁ Ἰόλεως ἀνηβηγάτω, οἱ δὲ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων ἐλθέτωσιν ἤδη κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

Ἐρμῆς. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· ἄξω γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἑπτὰ δέ, οἴμαι, εἰσί.

Πλούτων. Ἀγαγε αὐτούς· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον ἀντὶ γέροντος αὐθις νέος γενόμενος.

5. Ζηνοφάντου καὶ Καλλιδημίδου.

1. Ζηνόφαντος. Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπαγῶν ἀπεπνίγην, γινώσκεις· παρῆσθα γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

Καλλιδημίδης. Παρῆν, ὦ Ζηνοφάντε· τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· γινώσκεις γὰρ καὶ σὺ Πτωόδωρον τὸν γέροντα;

Ζηνόφαντος. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὃν σὺ τοσοῦτον ἐθεράπευες;

Καλλιδημίδης. Ἐκεῖνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὅς ὑπισχνεῖτο τὴν οὐσίαν ἀποθανὼν ἀφήσειν ἐμοί. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀπέθνησκε καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς μῆχιστον ἀπετείνετο καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρον ἐξῆ, ἐπιτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξηῦρον· λαβὼν γὰρ φάρμακον ἔπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν ὁ Πτωόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, ἐμβάλοντα εἰς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· ἐὰν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ὑπισχνούμην ἀφήσειν αὐτόν.

Ζηνόφαντος. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ παράδοξα λέγεις.

2. Καλλιδημίδης. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤλθομεν, δύο ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτωδῶρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτωδῶρῳ δὲ τὴν ἄνευ φαρμάκου κύλικα ἔδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην νεκρὸς ἀντ' ἐκείνου. Τί γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντε;

Ζηνόφαντος. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, ἔπαθες. Ὁ γέρον δὲ τί πρὸς ταῦτα;

Καλλιδημίδης. Πρῶτον μὲν ἐταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον, εἶτα ἐνόησας τὸ γεγενημένον ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά με ὁ οἰνοχόος εἴργασται.

Ζηνόφαντος. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ὁδὸν ἐχρῆν τραπέσθαι· ἡ γὰρ λεωφόρος ἀσφαλεστέρα, εἰ καὶ ὀλίγω βραδυτέρα ἐστίν.

6. Κράτης καὶ Διογένης.

1. Κράτης. Μοίριχον τὸν πλούσιον ἐγίνωσκας, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς οἰκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς ἦν Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτός;

Διογένης. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, περὶ τούτου ἐρωτᾷς;

Κράτης. Ἄκουσον, ὦ Διόγενες. Οὗτοι ἐθεράπευον ἀλλήλους τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῦντες ὄντες, καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο, Ἀριστέαν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ὀρίζων τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. Ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο, οἱ δ' ἐθεράπευον ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους τῇ κολακείᾳ...

2. Διογένης. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; Ἄκουῦσαι γὰρ ἄξιον.

Κράτης. Ἀμφότεροι ἀπέθανον ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· οἱ δὲ

κλιῆροι εἰς ἄλλους περιῆλθον οὐδεπώποτε προμαντευομένους οὕτω γενήσεσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος εἰς Κίρραν κατὰ μέσον τὸν πόρον, τρικυμίας γενομένης, ἀνετράπησαν.

3. Διογένης. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ ὅποτε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐν νῶ εἶχομεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε γὰρ ποτε ἠϋξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ἵνα τὴν βακτριάν αὐτοῦ κληρονομήσω (εἶχε δὲ πάνυ κραταίαν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος), οὔτε, οἴμαι, σύ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὸν πίθον καὶ τὴν πῆραν χρίνιας δύο θέρμων ἔχουσαν.

Κράτης. Οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει, ἀλλ' οὐδὲ σοί, ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἔχρην, σύ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα καὶ αὐτῆς τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

Διογένης. Τίνα ταῦτα φῆς;

Κράτης. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

Διογένης. Νῆ Δία, ἀληθῶς τοῦτον ἐκληρονόμησας τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθένης καὶ σοὶ ἔτι πλείω κατέλιπον.

4. Κράτης. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς κληρονομήσειν προσδοκῶν, εἰς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

Διογένης. Εὐκότως· οὐ γὰρ ἐβούλοντο τὰ τοιαῦτα δέχεσθαι παρ' ἡμῶν· τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι καὶ ὄνου καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον.

Κράτης. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξομεν καὶ ἐνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἤξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

- ~~7.~~ σκώπτω = ἐμπαίζω, περιγελῶ. — τίκτω = γεννῶ.
~~8.~~ δῶμα = οἰκία. — λοιδορῶ = ὑβρίζω, κακολογῶ.
~~9.~~ νέμομαι = βόσκω. — αἰμύλος = κολακευτικός, δόλιος. — ἀδεῶς = χωρίς φόβον.
~~10.~~ μεθύω ἐλαίῳ = εἶμαι γεμᾶτος λάδι. — ἄπτω = ἀνάπτω. — φαίνω = φωτίζω, φέγγω.
~~11.~~ ὧς = ὅτι. — πλείους (συγχρ. τοῦ πολὺς) = περισσοτέρως. — τέξεται μέλ. τοῦ ῥ. τίκτω = γεννῶ. — κριθίζω = τρέφω διὰ κριθῆς.
~~12.~~ ἐπειδὴ ἀπαλλάττεσθαι ἔμελλεν = ὅτε ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ. — πυνθάνομαι τινός = ζητῶ νὰ μάθω ἀπὸ κάποιον, ἐρωτῶ τινα. — ἔγνων ἄορ. τοῦ γιγνώσκω = ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι (μέλλω γνῶσομαι).
~~13.~~ ἀνακαλοῦμαι = ἐπαναφέρω. — ὑπολείπομαι = μένω ὀπίσω. — εὐστοχῶ (-έω) = ἐπιτυγχάνω.
~~14.~~ λιμώττουσα, τοῦ ῥ. λιμώττω = πεινῶ πολὺ. — ἐθεάσατο, τοῦ ῥ. θεάομαι - ὤμαι = παρατηρῶ. — ἀναδενδράς = κληματαριά (ἔμπελος ἀναρριχωμένη εἰς δένδρα). — ὁ βότρυς = τὸ σταφύλι. — ὄμφαξ (γεν. ὄμφακος) = ἄγουρο σταφύλι, ἀγουρίδα.
~~15.~~ δρυοτόμος = ξυλοκόπος. — κοιτάζω = ἔχω τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι.
 10. πῆρα = δερμάτινος σάκκος, σακκούλι. — γέμω τινός = εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ κάτι. — ἀλλότριος = ξένος. — πάνυ = λίαν, πάρα πολὺ.
 11. παμμεγέθης = πάρα πολὺ μεγάλος. — ἐπιβουλεύω τινι = σχεδιάζω κακὸν ἐναντίον τινός. — ἔγνω περιγενέσθαι αὐτοῦ δόλω = ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ αὐτὸν μὲ δόλον. — καὶ δὴ = καὶ λοιπόν. — συνεστιαθῶμεν· συνειστιάθειν, ἄορ. τοῦ συνεστιῶμαι = εὐωχοῦμαι, διασκεδάζω. — θεασάμενος· ἄορ. τοῦ θεῶ-

- μαι = πικρῆτρῶ, βλέπω. — ὀβελίσκος = σὺβλα. — ἀπαλλάττομαι = ἀπομακρύνομαι, φεύγω. — δεινόν = κακόν.
12. ἄγρα = κυνήγιον. — θηρίον = ζῷον. — ἀγρεύομαι = συλλαμβάνομαι κατὰ τὸ κυνήγιον. — διανεῖμαι ἄβρ. τοῦ διανέμω = μοιράζω. — ἐλέσθαι εἰλόμην, ἄβρ. τοῦ αἰροῦμαι = ἐκλέγω. — ἐρομένου ἠρόμην, ἄβρ. τοῦ ἐρωτῶ.
13. σαγήνη = δίκτυον (πρὸς ἄλιαν). — βάλλω = ρίπτω. — πειράομαι - ὦμαι = προσπαθῶ, δοκιμάζω. — ἔγωγε = ἐγὼ βέβαια.
14. κομπαστής = καυχησιολόγος, (ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος καυχᾶται χωρὶς νὰ ἔχη πραγματικὴν ἀξίαν). — ὄνειδίζομαι = κατηγοροῦμαι, χλευάζομαι. — ἀποδημήσας, τοῦ ῥ. ἀποδημέω - ὦ = ξευτεῖομαι. — κομπάζω = καυχῶμαι παρ' ἀξίαν (παυνεύμαι). — ἔδρασα, τοῦ ῥ. δράω - ὦ = πράττω, κατορθώνω. — οὐκ ἀνάγκη, ἐνν. ἐστί.
15. ὀδεύω = παρεύομαι, βαδίζω. — ἄρον ἦρα, ἄβρ. τοῦ αἶρω = σηκώνω, παίρω. — οἶμοι = ἄλιμονον εἰς ἐμέ.
16. καὶ φυγὴ ἦν ἀνθρώπων = καὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν οἱ ἄνθρωποι. — περιηρέθη περιηρέθην, ἄβρ. τοῦ περιαιροῦμαι (-έομαι) = ἀφαιροῦμαι, πίπτω. — παίω = κτυπῶ.
17. κριθίζω = τρέφω διὰ κριθῆς. — συνεργός = συνεργάτης, βοηθός. — δεσπότης, βλ. 3. — χαλινώσας, τοῦ ῥ. χαλινώω - ὦ = χαλινώνω, περνῶ τὸν χαλινὸν εἰς τὸν ἵππον. — μηδὲν ἰσχύων = χωρὶς νὰ ἔχη καμμίαν δύναμιν, χωρὶς νὰ ἔμπορῃ νὰ κάμῃ τίποτε.
18. αἰὶ = πάντοτε, διαρκῶς. — πειράομαι - ὦμαι = προσπαθῶ. — ὁμονοῶ = ἔχω ὁμόνοιαν (με κάποιον). — παρήνευσεν, τοῦ ῥ. παραινέω - ὦ = συμβουλεύω. — κομίζω = φέρω. — ἀθροαί = συνηρωμέναι, ὅλαι μαζί. — κελεύω = διατάσσω. — ραδίως = εὐκόλως. — τῷ ἔργῳ, δοτ. ὀργανικῆ = διὰ τοῦ ἔργου, ἐμπράκτως. — ἀχείρωτος = ἀκατανίκητος. — εὐάλωτος = εὐκολονίκητος.
19. νέμω = βίσκω. — ἐπικαλέομαι - οὔμαι = καλῶ εἰς βοήθειαν. — βοηθέω - ὦ = τρέχω εἰς βοήθειαν. — βοάω - ὦ = φωνάζω δυνατὰ. — προσδραμεῖν, ἀπαρ. ἄορ. β' τοῦ ῥ. προστρέχω. — ἄδεια

- = ἀφροβία, ἀσφάλεια, εὐκαιρία.— διέφθειρεν, ἀόρ. τοῦ ρ. διαφθείρω = καταστρέφω.
20. μέλλων καταλύειν τὸν βίον = ὁ ὅποιος ἤτο ἐτοιμοθάνατος.— κατορωρύχθαι· κατορώρυγμαί, παρακ. τοῦ κατορύττομαι = θάπτομαι εἰς τὴν γῆν.— κατασκάπτω = σκάπτω βαθέως.
21. κεραμεύς = ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, κανατῆς, κεραμιδῆς.— χειμών = κακοκαιρία.— ὁ ὄμβρος = ἡ (ῥαγδαία) βροχή.— ἀρδεύω = ποτίζω.— αἰθρία = καλὸς καιρὸς.— εὐδία (συνώνυμος τῆς λ. αἰθρία) = καλὸς καιρὸς.— ποτέρα = μὲ ποίαν ἐκ τῶν δύο (πότερος, -α, -ον).— συνεύχομαι = εὐχομαι μαζί μὲ ἄλλον.
22. πάντων τῶν ἱατρῶν λεγόντων = ἐνῶ ὅλοι οἱ ἱατροὶ ἔλεγον.— ἐγερθεῖς, τοῦ ρ. ἐγείρομαι = σηκώνομαι.— βαίνω = βαδίζω.— ὕδωρ τῆς Δήτης· οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι εἰς τὸν Ἄδην ὑπῆρχε ποταμὸς ὀνομαζόμενος Λήθη καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ πίνοντες ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἐλησμόνου ὄλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐγνώρισαν εἰς τὴν ζωήν.— ὁ Θάνατος, προσωποποίησης τοῦ θανάτου = ὁ Χάρος.— ὁ Ἄδης = ὁ θεὸς τοῦ κάτω κόσμου.— ἐάω - ῶ = ἀφήνω, ἐπιτρέπω.— τελευτάω - ῶ = ἀποθνήσκω.— καταγράφομαι = γράφω εἰς κατάλογον, σημειώνω.— δυσωπέω - ῶ = ἐπιμόνως παρακαλῶ.— διεβλήθης, παθ. ἀόρ. τοῦ ρ. διαβάλλω = συκοφαντῶ.
23. ὁ ἀλεκτρῶν = ὁ ἀλέκτωρ, κόκυρας.— ὀδεύω = πορεύομαι περιπατῶ.— καθεύδω = κοιμοῦμαι.— κατὰ τὸ εἰωθὸς = κατὰ τὴν συνήθειαν.— νύκτωρ = ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα.— ἔδραμε, ἀόρ. β' τοῦ ρ. τρέχω.
24. ξυλεύομαι = κόπτω ξύλα.— ἀπορῶ = εὐρίσκωμαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω.— τοίνυν = λοιπόν.— ἀνήνεγκε· ἀνήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναφέρω = φέρω ἐπάνω.— τὸν ἀπολωλότα = τὸν χαμένον (παρακ. τοῦ ἀπόλλυμαι).— παραγενόμενος· παρεγενόμην, ἀόρ. τοῦ παραγίγνομαι = ἔρχομαι.— ἑταῖρος = σύντροφος, συνάδελφος.— ἀξίνη = πέλεκυς.— βάλλω = ρίπτω.— ἀναίδεια = ἔλλειψις αἰδοῦς, θρασύτης.— κατέσχεν· κατέσχον, ἀόρ. β' τοῦ κατέχω = κρατῶ.

Β'. ΕΚ ΤΗΣ « ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ » ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

1. δυναστεύω = ἐξουσιάζω, βασιλεύω.— τεκνώω - ὦ = γεννώ.— 'Εκατόγχειρες' μυθικά ὄντα μὲ μεγάλην δύναμιν, τὰ ὅποια αἱ ἀρχαῖαι ἐφικνάζοντο ἔχοντα πολλὰς χεῖρας.— πρσαγορεύω = ὀνομάζω.— μέγεθος = ἀνάστημα.— ἀνυπέμβλητος = ἀπροσπέραστος, ἀκατανίκητος.— διό = διὰ τοῦτο.— ἐρεβώδης = σκυτείνος.— ἐν 'Αδου (= ἐν τόπῳ 'Αδου) = εἰς τὸν 'Αδην.— ἐπιθέσθαι, ἀπαρ. ἀόρ. β' τοῦ ῥ. ἐπιτίθεμαι.— ἀνήγαγον, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. ἀνάγω = φέρω ἐπάνω, ἀναβιβάζω.
2. ἀφαιρεθῆσθαι τὴν ἀρχὴν = ὅτι θὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ἢ βασιλεία, ὅτι θὰ χάσῃ τὴν ἐξουσίαν.— παραγίγνομαι = μεταβαίνω, ἔρχομαι.— ἐγκυμονέω - ὦ = ἔχω εἰς τὴν κοιλίαν.— ἄντρον = σπήλαιον.— Δίκητῆ ὀροσειρὰ τῆς 'Ανατολ. Κρήτης (σήμερον λέγεται καὶ Λασηθιώτικα βουνά).— τρέφεσθαι = διὰ τὴν ἀνατρέφονται.— Κούρητες ἦσαν ἀρχαῖαι θεότητες λατρουόμεναι ἐν Κρήτῃ.— νύμφαι αὗται ἦσαν θεότητες προστατεύουσαι τὰς πηγὰς, τὰ δάση, τὰ σπήλαια καὶ τοὺς λιμῶνας.— 'Αμάλθεια ἢ αἰξί, ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ὁποίας ἐτρέφη ὁ Ζεὺς· κατ' ἄλλην παράδοσιν ἢ 'Αμάλθεια ἦτο νύμφη θρέψασα τὸν Δία διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος προσφερσμένων ἐντὸς κοίλου κέρατος αἰγῆς (τοῦτο δὲ ἐλέγχετο « κέρας τῆς 'Αμάλθειας » καὶ θεωρεῖτο σύμβολον ἀφθονίας).— τὸ δόρυ (γεν. τοῦ δόρατος) = κοντάρι (τὸ ὅποιον ἦτο ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων ἐπιθετικῶν ὅπλων).— ἀσπίς· τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον ἀμυντικὸν ὅπλον, προφυλάσσον τὸ σῶμα τοῦ ὀπλίτου, κυκλοτερές συνήθως ἐκ δέρματος βοῦς, ἐπικεκαλυμμένον διὰ μεταλλίνων πλάκων.— ὡς τὸν γεγεννημένον παῖδα = μὲ τὴν ιδέα ὅτι ἦτο δῆθεν τὸ νεογέννητον.
3. ἐπειδὴ (χρον.) = ὅτε.— ἐγένετο τέλειος = ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικήν ἡλικίαν.— ἐξεμέω - ὦ = ξερνῶ.— ἐνιαυτός = ἔτος.—

Κάμπη: ἦτο μυθικὸν τέρας τοῦ Ἄδου.— **τρίαίνα**: ἦτο τὸ σύν-
 γθοεσ ὕπλον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ σύμβολον τῆς ἐξουσίας του ἐπὶ
 τῆς θαλάσσης· ἀπετελεῖτο δὲ ἀπὸ ἓν μακρὸν κοντάρι μὲ τρία δόν-
 τια (σημερ. τρικράνι).— **κρατέω -ω** = νικῶ.— **καθεΐρξαντες**,
 μετ. ἀορ. τοῦ ῥ. **καθεΐργνυμι** = φυλακίζω.— **διακληρόομαι -**
οὔμαι = βάλλω κλήρον.— **λαγχάνω** = λαμβάνω διὰ κλήρου, ἐπι-
 τυγχάνω.— **δυναστεία** = ἐξουσία, βασιλεία.

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. **Ἰαπετός**: εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων.— **γῆ** = γῶμα.— **λάθρα Διὸς** =
 κρυφὰ ἀπὸ τὸν Δία: τὸ πῦρ μὲ τὰς τεχνικὰς γνώσεις καὶ τὴν πυρ-
 ροτεχνίαν ἐκλάπη ἀπὸ τὸ ἐν Ὀλύμπῳ ἐργαστήριον τῆς Ἀθηνᾶς
 καὶ τοῦ Ἡφαίστου, ὅπου ἐφυλάσσετο.— **νάρθηξ**: ὑψηλὸν καλα-
 μπειδὲς φυτὸν (μαγκούτα)· τὸ κοῖλον στέλεχος του εἶναι πλήρες
 ἐντεριῶνης, ἣ ὅποια διατηρεῖ τὸ πῦρ, ὅπως ἡ ἴσκα.— **ἦσθετο**
ἦσθόμην, ἀορ. β' τοῦ **αἰσθάνομαι** = ἐνοσῶ, ἀντιλαμβάνομαι.—
Ἡφαίστος: υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τῆς χαλκευτικῆς
 καὶ τοῦ πυρός.— **Καύκασος**: ὄρος τῆς Ἀσίας κείμενον μεταξὺ
 τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης.— **ἐδέδετο**
 ὑπερσυντ. τοῦ **δοῦμαι (-έομαι)** = δένομαι.— **ἐφίπταμαι** =
 πετῶ κατ' ἐπάνω.— **λοβοὶ τοῦ ἥπατος** = τὰ ἄκρα τοῦ ἥπατος,
 τὸ σικώτι.— **πυρός... ταύτην** = αὐτὴν τὴν τιμωρίαν ὑφίστατο
 διὰ τὴν κλοπὴν τοῦ πυρός.— **Φθία**: χώρα εἰς τὰ ΝΑ. τῆς Θεσ-
 σαλίας, πατρίς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ κοιτίς τῶν Ἀχαιῶν.— **Ἐπι-**
μηθεύς: ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως.
2. **ὑποθεμένου· ὑπεθέμην**, ἀορ. τοῦ **ὑποτίθεμαι** = συμβουλευέω.—
λάρναξ = κιβωτός.— **τεκτηνάμενος**: ἀορ. τοῦ **τεκταίνομαι** =
 κατασκευάζω.— **τὰ ἐπιτήδεια** = τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα,
 τροφίμα.— **ἐνθέμενος**: ἐνεθέμην, ἀορ. τοῦ **ἐντίθεμαι** = θέτω
 ἐντός.— **ὑετός** = βροχή.— **χέας**, ἀορ. τοῦ **χέω** = χύνω, ῥίπτω.—
κατακλύζω = σκεπάζω τελείως μὲ ὕδωρ.— **προσίσχω** (ἄλλος
 τύπος τοῦ **προσέχω**) = προσεγγίζω εἰς τινα τόπον, σταματῶ.—
ὄμβρος = ὑετός.— **παῦλαν λαμβάνω** = παύω.— **ἐκβάς**: ἐξέ-
βην, ἀορ. β' τοῦ **ἐκβαίνω** = ἐξέρχομαι.— **φύξιος**: ἐπίθετον τοῦ
 Διὸς, ὡς προστάτου τῶν φευγόντων.— **αἰροῦμαι (-έομαι)** = ἐκ-
 6

λέγω, προτιμῶ.— αἶρω λίθους = σηκώνω, λαμβάνω λίθους ἐκ τοῦ ἐδάφους.

3. Κραναός: ἦρωσ τῆς Ἀττικῆς.— ἀφ' ἑαυτοῦ = ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του.— τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου: ἐννοεῖ τὴν σημερινὴν Δωριίδα.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

1. τίκτω = γεννῶ.— αὔθις = πάλιν.— ἐπιβουλεύω = σχεδιάζω κρυφά κάτι κακὸν (ἐναντίον κάποιου).— πυρός = σίτος.— φρύγω = ξηραίνω (εἰς τὸ πῦρ).— ἀνεδίδου, παρκατ. τοῦ ῥ. ἀναδίδωμι = ἀναδίδω, φυτρώνω.— πυνθάνομαι = ἐρωτῶ νὰ μάθω: ἀπαλλαγὴν ἐπυνθάνετο τῆς ἀφορίας = ἤρώτα τὸν θεὸν πῶς θ' ἀπαλλάξῃ τὴν χώραν του ἀπὸ τῆς ἀφορίας, δηλ. ἀπὸ τῆς ἀκκορπίας τῆς γῆς.— ὡς εἶη κεχρησμένον = ὅτι δῆθεν εἶχε δοθῆ χρησιμότης τὸ ῥ. χρῶ (ἐπὶ μαντείων) = δίδω χρησιμότην, χρησιμοδοτῶ.— παρέστησεν = ἐστήσεν πλησίον, ἐταποθέτησεν (τοῦ ῥ. παρίστημι).— ὡς δὲ ἐγένοντο = ὅτε δὲ ἐβῆσαν.— Σίγειον, ἀκρωτήριον τῆς Τρωάδος εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἑλλησπόντου.— Χερρόνησος, ἢ Θρακικὴ Χερσόνησος, ἢ μεταξὺ τοῦ Θρακικοῦ πελάγους καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου.— ὠλισθεν, ἀόρ. β' τοῦ ρ. ὀλισθαίνω = γλιστρῶ.— εἰς Κόλχους = εἰς τὴν χώραν τῶν Κόλχων, εἰς τὴν Κολχίδα (κειμένην κατὰ τὰ Α. παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου).— τὸ δέρας (γεν. τοῦ δέρατος) = τὸ δέρμα.— ἄλλος = ἑρὸν δάσος (ἀφιερωμένον εἰς θεόν).— καθηλόω - ὦ = καρφώνω.
2. Ἴωλκος, ἀρχαία πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μαγνησίας πλησίον τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.— θεσπίζω = χρησιμοδοτῶ, προσητεύω.— φυλάττομαί τινα = προφυλάττομαι ἀπὸ κάποιον.— μονοσάνδαλος = ὁ φορῶν ἓν μόνον σάνδαλον (πέδιλον).— ἀγνοέω - ὦ = δὲν ἐννοῶ.— ἔγνω, ἀόρ. β' τοῦ ῥ. γινώσκω = ἐννοῶ.— ἐπὶ τῇ θαλάσῃ = πλησίον τῆς θαλάσσης.— ἐπὶ ταύτῃ = διὰ ταύτην (τὴν θυσίαν).— μεταπέμπομαι = προσκαλῶ.— διατρίβω = διαμένω, ζῶ.— πόθω γεωργίας = ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν γεωργίαν.— Ἄναυρος, ποταμὸς τοῦ Πηλίου ἐκβάλλων εἰς τὸν Παγασητικὸν κόλπον (σήμερον «Ξερίας»).— ἀπολέσας μετ. ἀορ. τοῦ ῥ. ἀπόλλυμι = χάνω.— ρεῖθρον = ῥεῦμα.— τί ἂν ἐποίεις = τί θὰ ἔκανες.— προσέταττον ἄν = θὰ διέτασ-

- σαν.— ἐπὶ τὸ δέρας ἔλθειν = νὰ υπάγῃ διὰ τὸ δέρας (νὰ μεταβῆ καὶ νὰ φέρῃ τὸ δέρας).— δράκων = μέγας ὄφις.
3. παρακαλέω - ᾧ = προσκαλῶ.— πεντηκόντορος ναῦς = πλοῖον μὲ πενήκοντα κωπηλάτας (25 ἀπὸ κάθε πλευράν).— οἶδε = οἱ ἐξῆς.
4. ναυαρχοῦντος Ἰάσωνος = μὲ ναύαρχον τὸν Ἰάσωνα.— ἀνάγομαι = ἀποπλέω.— Δολιόνες, λαὸς κατοικῶν παρὰ τὴν Κόζικον τῆς Μ. Ἀσίας.— φιλοφρόνως = φιλικῶς.— νυκτὸς = κατὰ τὴν νύκτα.— ἀντίπνοια = ἐναντίος ἄνεμος· περιπίπτω ἀντιπνοαῖς = συναντῶ ἐναντίους ἀνέμους.— Πελασγοί, προϊστορικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς Θεσσαλίαν, Ἠπειρόν, Ἀρκαδίαν καὶ εἰς ἄλλας ἑλληνικὰς χώρας.— κτείνω = φονεύω.— μεθ' ᾧν = μετὰ τῶν ὁμοίων.— μεθ' ἡμέραν = ἔταν ἐξημέρωσε.— ἀποδύρομαι = ὀργῶ.— ἐκείραντο τὰς κόμας = ἐκοψαν τὰ μαλλιά των (εἰς ἐνδειξὴν μεγάλου πένθους), τὸ ῥ. κείρω = κόπτω τὴν κόμην, κουρεύω.— ὑδρεύομαι = λαμβάνω ὕδωρ.— νύμφαι, βλ. Β', Α', 2.— σπάομαι - ᾧμαι τὸ ξίφος = σύρω τὸ ξίφος ἐκ τῆς θήκης, ξιφουλκῶ.— δηλώω - ᾧ = φανερώω, ἀνακοινῶ.— ὑποστρέφω = ἐπιστρέφω.
5. Βέβρυκες, λαὸς τῆς Βιθυνίας ἐν Μ. Ἀσίᾳ.— νύμφη, βλ. Β', Α', 2.— πυκτεύω = πυγμαχῶ.— παραγίγνομαι = ἔρχομαι.— προκαλέομαι - οὔμαι = προσκαλῶ.— εἰς πυγμὴν = εἰς πυγμαχίαν.— πλήξας, μετ. ἄορ. τοῦ ῥ. πλήττω = κτυπῶ.— καταντάω - ᾧ = φθάνω.— Σαλμυδησὸς ἐλέγετο ἄλλῃ ἢ Θρακικῇ παραλία ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.
6. ὄψεις = ὀφθαλμοί.— πηρώω - ᾧ = σακατεύω, ἀκρωτηριάζω κάποιον, τὸν κάμνω ἀνάπηρον· τὰς ὄψεις πεπηρωμένους = τυφλούς.— Ἄρπυιαι, μυθολογικὰ ἀρπακτικὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα παριστάνοντο ὡς παρθέναι πτερωταὶ καὶ δύσμορφοι μὲ γαμφύς ὄνυχας.— ἐπειδὴ (χρον.) = ὅτε.— καθίπταμαι = πετῶ πρὸς τὰ κάτω, ὀρμῶ.— ἀνάπλευα = γεμᾶτα (τῆς ἀπτ. β' κλίσι. ὁ καὶ ἡ ἀνάπλευως, τὸ ἀνάπλευον).— ὄσμη = δυσσομία.— ἔδεσμα = φαγητόν.— Ζήτης καὶ Κάλαις, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν (βλ. Β', Γ', 3 κεῖμ.)· οὗτοι ἦσαν πτερωτοὶ ὡς υἱοὶ τοῦ

- Βορέου, Θεοῦ τῶν ἐκ Βορρᾶ ἀνέμων.— Ἐχινάδες, μικρὰ νησίδα κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀγελφού.
7. **Συμπληγάδες πέτραι** αὗται κατὰ τὴν παράδοσιν ἦσαν δύο βράχοι ἐκαστέρωθεν τοῦ Βασπύρου, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου Πόντου.— **ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας** = ἕνεκα τῆς δυνάμεως τῶν ἀνέμων.— **πόρος** = διάβασις, πέρασμα.— **πετεινὸν** = πτηνόν.— **ἀφρῖναι** = ν' ἀφῆσον (ἀπαρ. ἀφρ. β' τοῦ ρ. ἀφίημι).— **ἡ πελειᾶς** = ἡ περιστέρα.— **ἐὰν δὲ ἀπολομένην** = ἐὰν δὲ (ἴδωσιν) ὅτι κατεστράφη, δηλ. ὅτι ἐγκλιθεῖσα ὑπὸ τῶν βράχων ἐφουλεύθη (μετ. ἀφρ. β' τοῦ ρ. ἀπόλλυμαι = χάνομαι, καταστρέφομαι).— **ἀφιασίον** = ἀφίησον (τοῦ ρ. ἀφίημι).— **σύμπτωσις** = σύγκρουσις.— **ἀποθερίζω** = ἀποκόπτω.— **τὰς πέτρας ἀναχωρούσας** = ὅτι οἱ βράχοι ἀπεχωρίζοντο (ἀπεμακρύνοντο ἀλλήλων).— **εἰρεσία** = κοπιλασία.— **εὐτονος** = δυνατός.— **ἔστησαν** = ἐστάθησαν, ἔμειναν ἀκίνητοι.— **περαιόομαι - οὔμαι** = διαπλέω, περῶν νεῶς περαιωθείσης = ἐὰν περάσῃ πλοῖον.— **στῆναι** = νὰ σταθεῶν.
8. **παραπλέω** = πλέω πλησίον.— **Θερμῶδων**, ποταμὸς τῆς Καππαδοκίας, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.— **Καύκασος**, μεγάλη ὄρησειρὰ τῆς Δ. Ἀσίας, μεταξὺ Εὐξείνου Πόντου καὶ Κασπίας θαλάσσης.— **Φᾶσις**, ποταμὸς τῆς Κολχικῆς, ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξείνου Πόντον.— **Κολχικὴ γῆ** = Κολχίς (βλ. 1).— **προσορμισθείσης** = ἀφοῦ ἠγκυροβάλησε (τοῦ ρ. προσορμίζομαι).— **διαφέρω** = ὑπερέχω· **μεγέθει διαφέροντες** = ἐξαιρετικοὶ κατὰ τὸ μέγεθος.— **πῶς ἂν δύναίτο** = πῶς θὰ ἠμπορέσῃ.— **φαρμακίς** = μάγισσα.— **ὁμόση**, ὑποστ. ἀφρ. τοῦ ρ. ὄμνυμι = ὀρκίζομαι.— **ἔξειν** = ὅτι θὰ λάβῃ (ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ρ. ἔχω).— **ἄξειν**, ἀπαρ. μέλλ. τοῦ ρ. ἄγω = ὁδηγῶ.— **Ϝ** = διὰ τοῦ ὑποσώ.— **χρίω** = ἀλείφω.— **καὶ σὺν πολλῶ πυρὶ ὀρμήσαντας** = καὶ μολοντί ὄρμησαν φουσῶντες πολλὸ πῦρ.— **καταφλέγω** = καίω, πυρπολῶ.— **συνέπομαι** = ἀκολουθῶ.

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. **Τίρυνς**· ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος πλησίον τοῦ Ναυπλίου.— **δεΐσας**· ἔδεισα, ἀφρ. τοῦ δέδοικα (ἢ δέδια) = φοβοῦμαι.— αἰ-

- σθόμενος, βλ. σημ. Β', Β', 1.— λάρναξ = κιβωτός, σκάφη.—
προσενεχθείσης· προσηνέχθην, ἀόρ. τοῦ προσφέρομαι = προσ-
ορμίζομαι.
2. Νύμφαι, βλ. σημ. Β', Α', 2.— παρεγένετο, βλ. ἀνωτέρω.—
πτηνός = περρωτός.— κίβισις = πήρα, σακκούλα (ὁμοιάζουσα
πρὸς τὸν σάκκον τῶν κυνηγῶν).— κυνῆ, περικεφαλαία.— τούτων
τυχῶν = αὐτὰ ἀφού ἀπέκτησεν.— ἐπέθετο· ἐπεθέμην, ἀόρ. τοῦ
ἐπιτίθεμαι = θέτω ἐπάνω, φορῶ.— ἐωράτο· ἐωρώμην, παρατ.
τοῦ ὀρῶμαι = γίνεσθαι ὀρατός.— ἀδαμάντινος = χαλκίδιμος, στε-
ρεός.— ἄρπη = δρεπανοειδὲς ξίφος.— ἦκω = ἔχω ἔλθει· ἦκον =
ἦλθον.— περιεσπειραμένας φολίσαι δρακόντων = περιτυλιγμέ-
νας μὲ λέπια ὕφρων.— σῦς = ἀγριόχοιρος.
3. ἐπέστη· ἐπέστην· ἀόρ. τοῦ ἐφίσταμαι = ἵσταμαι πλησίον.—
κατευθύνω τὴν χεῖρα = διευθύνω, ὀδηγῶ τὸ χεῖρι.— ἀπεστραμ-
μένος (μετ. παρακ. τοῦ ἀποστρέφομαι) = ἔχων ἐστραμμένην τὴν
κεφαλὴν πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.— ἀπέτεμε· ἀπέτεμον, ἀόρ.
τοῦ ἀποτέμνω = ἀποκόπτω.— ἀναπτᾶσαι· ἀνέπτην, ἀόρ. τοῦ
ἀναπέτομαι = πετῶ.— ἀπολιθῶ (-όω) = μεταβάλλω εἰς λί-
θον.— τὰ βασίλεια = τὰ ἀνάκτορα.— ἀπέδωκε· ἀπέδωκα, ἀόρ.
β' τοῦ ἀποδίδωμι = ἀφιερώνω.— ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι = εἰς τὸ
μέσον τῆς ἀσπίδος.
4. Πελασγιῶτις· ἀρχαία χώρα τῆς Θεσσαλίας περιλαμβάνουσα τὴν
πεδιάδα τῆς Λαρίσης μέχρι τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου.— ἐπὶ κα-
τοιχομένῳ τῷ πατρὶ = πρὸς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος πατρός του.
γυμνικός ἀγών = ἀγών εἰς σωματικὰς ἀσκήσεις.— πένταθλον·
ἀγών περιλαμβάνων τὰ ἀγωνίσματα : ἄλμα, δρόμον, ἀκόντιον, δι-
σκον καὶ πύλην.— παραχρῆμα = πάραυτα, ἀμέσως.— τελειοῦμαι
(-όομαι) = πραγματοποιοῦμαι.
5. ἐπανιόντι· ἐπανιών, οὔσα, ὄν, μετ. ἐν. τοῦ ἐπανέρχομαι.—
εὔρε παρακειμένην βορὰν = εὔρε νὰ ἔχη παρατεθῆ ὡς τρο-
φή.— κῆτος = μέγα θαλάσσιον θηρίον.— Νηρηίδες· θαλάσσιαι
νύμφαι.— κρείσων = ὀραιοτέρα· (κρείσων, ων, ον, συγ-
κριτικὸς τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός).— ἔχρησεν, ἀόρ. τοῦ χρῶ (χρῆω)
= δίδω χρησμόν, προφητεύω.— πέτρα = βράχος.— προσέδησε,

ἀόρ. τοῦ προσδῶ (-έω) = δένω.— ὑπέσχετο, ἀόρ. β' τοῦ ῥ.
 ὑπισχνοῦμαι = δίδω ὑπόσχεσιν.— ἐπὶ τούτοις γενομένων ὄρ-
 κων = ἀροῦ πρὸς ἐπικύρωσιν τούτων ἔργων ὄρκα.

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. εὐνή = κλίνη.— διαφθαρῆναι· διεφθάρην, ἀόρ. τοῦ διαφθεί-
 ρομαι = καταστρέφομαι, ἐκλείπω.— ἄγχω = σφίγγω δυνατὰ τὸν
 λαιμόν, πνίγω.— ἄρματηλατῶ = ὀδηγῶ ἄρμα, πολεμικὸν ὄχημα.—
 κιθαρῶδῶ = τραγουδῶ μὲ συνοδείαν κιθάρας.— τρέφομαι =
 ἀνατρέφομαι, μεγαλώνω.— βουφόρβιον (καὶ βουκόλιον) =
 ἀγέλη βοῶν (βουκολιό).— διήνεγκεν· διήνεγκον, ἀόρ. β' τοῦ
 διαφέρω = ὑπερέχω.— θεωροῦμαι = παρατηροῦμαι.— ἀστοχῶ
 = ἀποτυγχάνω (ἀντιθ. εὐστοχῶ).
2. ἀνεΐλε· ἀνεΐλον, ἀόρ. β' τοῦ ἀναιρῶ = φονεύω.— ἡμφιέσατο·
 ἡμφιεσάμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀμφιέννυμαι = ἐνδύομαι, φορῶ.—
 χάσμα = τὸ ἄνοιγμα, τὸ στόμα (ἰδίως τῶν θηρίων).— ἐχρήσατο
 κόρυθι = ἐχρησιμοποίησεν ὡς περικεφαλαίαν.— Μινύαι· ἀρχαί-
 ος λαὸς τῆς Βοιωτίας, ἔδρα τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ὁ Ὀρχο-
 μενός.— δασμός = φόρος.— τελῶ = πληρώνω, καταβάλλω.— ὅτι
 = διότι.— ἀνῆρῆκει· ὑπερσ. τοῦ ἀναιρῶ, βλ. ἀνωτέρω ἀν-
 εΐλε.— τρέπομαι τινα = τρέπω τινὰ εἰς φυγὴν.— ἀριστεῖον =
 βραβεῖον τοῦ ἀρίστου, ἀμοιβή διὰ γενναϊότητα.— τοξικὴ (ἐνν.
 τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ τοξεύειν.— ἔτεμεν· ἀόρ. τοῦ τέμνω
 = κόπτω.
3. κατὰ ζῆλον Ἕρας = ἕνεκα ζηλοτυπίας τῆς Ἕρας.— μανῆναι·
 ἐμάνην, ἀόρ. τοῦ μάνομαι = καταλαμβάνομαι ἀπὸ μανίας, πα-
 ραφρονῶ.— διὸ = διὰ τοῦτο.— καταδικάσας ἑαυτοῦ φυγὴν =
 καταδικάσας τὸν ἑαυτόν του εἰς ἔξορίαν.— παραγενόμενος· τοῦ
 ῥ. παραγίγνομαι, βλ. Β', Α', 2.— πυνθάνομαι τοῦ θεοῦ =
 ἐρωτῶ τὸν θεόν.— Πυθία = ἡ ἱέρεια τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν,
 ἢ ὁποία ἔδιδε τοὺς χρησμούς.— Τίρυνς, βλ. σημ. «Περσέως»,
 ἀριθ. 1.— Εὐρύσθευς, υἱὸς τοῦ Σθενέλου καὶ βασιλεὺς τῶν Μυ-
 κηνῶν καὶ τῆς Τίρυνθος.— λατρεύω = ὑπηρετῶ.— ἄθλος = ἀγώ-
 νισμα, ἔργον ἐπίπονον (ἄθλον = βραβεῖον).
4. α') ἄτρωτος = ἐκείνος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τραυματι-

σθῆ.— **Τυφών**, μυθολογικὸν τέρας ἔχον φύσιν ἀνδρῶς καὶ θηρίου.— **ἀφικόμενος**: ἀφικόμεν, ἀφ. β' τοῦ ἀφικνοῦμαι = ἔρχομαι, φθάνω.— **μαστεύω** = ζητῶ.— **ἔμαθεν ὄντα** = κατενόησεν ὅτι ἦτο.— **ἀνατείνομαί τι** = ὑψώνω τι.— **ἀμφίστομον σπήλαιον** = σπήλαιον ἔχον δύο εἰσόδους.— **ἀνοικοδομῶ τὴν εἴσοδον** = φράττω τὴν εἴσοδον διὰ τοίχου.— **ἐπεισέρχομαί τινι** = εἰσέρχομαι κατῴκιν τινός, ἀκολουθῶ τινα.— **περιθείς**: περιέθηκα, ἀφ. β' τοῦ περιτίθημι = θέτω περίξ.— **θέμενος**: ἐθέμην, ἀφ. β' τοῦ τίθεμαι = θέτω.

β') **Λερναῖος** = ὁ ζῶν εἰς τὴν Λέρνην: **Λέρνη**, ἔλος εἰς τὴν Ἀργολίδα (σήμ. **Μύλοι**).— **ἐκτραφεῖσα**: ἐξετραφην, ἀφ. τοῦ ἐκτρέφομαι = τρέφομαι, μεγάλωνω.— **πεδῖον** = πεδιάς.— **τὰ βοσκήματα** = θρέμματα, ζῶα, λ.χ. πρόβατα, ἵπποι κλπ.— **ἐπιβάς**: ἐπέβην, ἀφ. β' τοῦ ἐπιβαίνω = ἀναβαίνω.— **Ἰόλαος** = υἱὸς τοῦ Ἰφικλέους καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους.— **ἔστησε**: ἀφ. τοῦ ἴστημι: **τοὺς ἵππους ἔστησε** = ἐκράτησε τοὺς ἵππους, ἐτοποθέτησε κάπου τὸ ἄρμα.— **φωλέος**, ὁ = φωλεά.
βέλη πεπυρωμένα = βέλη πυρακτωμένα, κόκκινα ἀπὸ τῆ φωτιά.— **ἀνύτω** = κατορθώνω.— **καταπρήσας, κατέπρησα**, ἀφ. τοῦ **καταπίμπρημι** = κατακαίω.— **ῦλη** = δάσος.— **δαλὸς** = τεμάχιον ξύλου φλεγόμενον, δαυλός.— **τὰς ἀνατολάς** = τὰς ῥίζας, τὰς βάσεις.— **ἀνιέναι**, ἀπαρ. ἐνεσπ. τοῦ **ἀνέρχομαι** = ἀναφύομαι.— **περιγενόμενος τῶν ἀναφυσόμενων κεφαλῶν** = ἐξουδετερώσας τὰς ἀναφυσόμενας κεφαλὰς.— **κατώρυξε**: ἀφ. τοῦ **κατορύττω** = θάπτω εἰς τὴν γῆν.— **ἐπέθηκε**, ἀφ. τοῦ **ἐπιτίθημι** = θέτω ἐπάνω.— **πέτρα**, βλ. Β', Γ', Δ.— **οἰστός** = βέλος.

γ') **Κερυνίτις**, ἡ ζῶσα εἰς τὴν Κερύνειαν, ὄρος μεταξὺ Καλαβρυτῶν καὶ Αἰγιαλείας (σήμ. Πτέρη).— **ἔμπνους** (οὐς, ουν) = ζῶν.— **ἐνεγκεῖν**: ἤνεγκον, ἀφ. β' τοῦ φέρω.— **Οἰνὴ**, πόλις τῆς Ἀργολίδος ὑπὸ τὸ ὄρος Ἀρτεμισίον.— **Ἀρτέμιδος ἱερά** = ἱερὸν ζῶον τῆς Ἀρτέμιδος.— **τρῶσαι**: ἔτρωσα, ἀφ. τοῦ **τιτρώσκω** = τραυματίζω.— **ἔκαμεν**: ἀφ. τοῦ κάμνω = κουράζομαι, ἀποκάμνω.— **Λάδων**, ποταμὸς ἐν Ἀρχαδίᾳ (σήμ. Ῥουριάς).

δ') ἀδικῶ = βλάπτω.— Ψωφίς, ἀρχ. πόλις τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸ σημερινὸν χωρίον Τριπόταμα.— λόχμη = πυκνὸν δάσος ἐκ θάμνων.— κεκμηκότα· κέκμηκα, παρακ. τοῦ κάμνω, βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον γ'.— βρόχος, ὁ, = παγίς, θηλειά.

ε') βοσκήματα, βλ. ἀνωτέρω, ἄθλον β'.— ἐκφορῶ (-έω) = φέρω ἔξω, καθαρίζω.— ὄνθος, ἡ, = κόπρος.— ἡ δεκάτη = τὸ δέκατον μέρος.— τῆς αὐλῆς τὸν θεμέλιον (ἐνν. λίθον) διεΐλε = διεχώρισε τὰ θεμέλια τῆς ἀνδράς, ἤνοιξε ρῆγμα εἰς τὰ θεμέλια. παροχετεύω = δι' ὄχετος κατευθύνω μέσα.— ἔκρους = ἐκροή, διέξοδος.— ἀπεδίδου· παρακ. τοῦ ἀποδίδωμι = καταβάλλω, δίδω, ἕπως ἔχω ὑποχρέωσιν.

ς') ὄρνις, ὁ, ἡ, = πτηνόν.— πολλῆ συνηρεφῆς ὕλη = σκεπασμένη μὲ πυκνὸν δάσος.— συνέφυγον = κατέφυγον ὁμοῦ.— ἀμηχανῶ = εὐρίσκομαι εἰς ἀμηχανίαν, δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω.— Ἡφαιστος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογ., ἀρ. 1.— παράκειμαι = εὐρίσκομαι πλησίον.— δοῦπος = κρότος.— δέος, τό, = φόβος.

ζ') ἀγαγεῖν· ἤγαγον, ἀόρ. τοῦ ἄγω = ὀδηγῶ, κομίζω.— ἔνιοι, αἰ, α = μερικοί.— τὸ φανέν = ὁ,τιδήποτε ἤθελε φανερωθῆ.— ἀγριῶ (-όω) = κάμνω ἄγριον.— ἐπὶ τοῦτον = διὰ τοῦτον.— διαγωνισάμενος = παλαίσας, ἀγωνισθεῖς.— εἶασεν· ἀόρ. τοῦ ἔω (-άω) = ἀφῆνω.— ἄνετος = ἐλεύθερος.— ἀφίκετο· ἀφικόμην, ἀόρ. τοῦ ἀφικνοῦμαι = ἔρχομαι.— διαλυμαίνομαι = βλάπτω.

η') μάχιμος = πολεμικός.— ἐκουσίως = μὲ τὴν θέλησίν των.— συνέπομαι = ἀκολουθῶ.— ἀφέντος· ἀφήκα, ἀόρ. τοῦ ἀφήμι = ἀφῆνω ἐλεύθερον.— ἀπώλοντο· ἀπωλόμην, ἀόρ. β' τοῦ ἀπόλλυμαι = χάνομαι.

θ') Θερωδών, βλ. σημ. Ἀργον. ἐκστρ., ἀρ. 8.— δεινὸς τὰ πολεμικά = ἱκανὸς διὰ τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον.— σύμβολον τοῦ πρωτεύειν = σημεῖον τοῦ ὅτι ἦτο ἡ πρώτη, ἡ βασιλισσα.— Θεμισκυρα, πρωτεύουσα τῆς χώρας τῶν Ἀμαζόνων.— ἐπὶ τὴν ναῦν κατέδραμον = ὄρμησαν ἐναντίον τοῦ πλοίου.— κρατῶ τινος = καταβάλλω, νικῶ τινα.— ἀφαιροῦμαί τι = ἀφαιρῶ τι.

ι') Ὠκεανός, εἷς ἐκ τῶν Τιτάνων.— Γάδειρα, πόλις τῆς Ἰσπανίας (σήμερ. Κάδιξ).— φοινικοῦς, ἦ, οὖν = ὁ ἔχων χρῶμα βαθύ ἐρυθρόν, κόκκινος.— Ἐχιδνα, χθόνιος δαίμων κατὰ τὸ μὲν ἐν ἡμίσει ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ὄφις.— Τυφών, βλ. σημ. ἄθλον α'.— Λιβύης ἐπέβη = εἰσῆλθεν εἰς τὴν Λιβύην (τὴν Ἀφρικὴν).— παρελθών· παρήλθον, ἄορ. β' τοῦ παρέρχομαι = διέρχομαι, περνῶ.— Ταρτησσός, περιοχὴ καὶ πόλις τῆς Ἰσπανίας.— ὄροι, οἶ, = τὰ σύνορα.— ἀντιστοιχοῦς δύο στήλας = δύο στήλας ἀντιμετώπους.— αὐλίζομαι = διακυκτερεύω.— αἰσθόμενος, βλ. σημ. Ἀνθρωπογον., ἀρ. 1.— καταλαβών... ἀπάγοντα = προσθάσας, ἐν ᾧ ἔπαιρνε.

ια') Ἐσπερίδες· ἐνν. νύμφαι. Τὰ χρυσαῖα μῆλα, ἅτινα ἐφύλακτον, ἦσαν δῶρον τῆς γῆς πρὸς τὴν Ἥραν κατὰ τοὺς γάμους τῆς.— τοὺς δύο, βλ. ἄθλους β' καὶ ε'.— Ἄτλας· υἱὸς τοῦ Τιτάνος Ἰαπετοῦ· περὶ τούτου ἐπιστεύεται ὅτι ἐκράτει εἰς τοὺς ὄμους τοῦ τὸν οὐρανόν.— Ὑπερβόρειοι· μυθικὸς λαὸς κατοικῶν εἰς τὰς βορείους ἐσχατίας τῆς γῆς.— Νηρεύς· θαλάσσιος θεός, πατήρ τῶν Νηρηίδων.— ποῦ τυγχάνοιεν = ποῦ ἦσαν.— Λιβύην διεξῆει = διήρχετο διὰ μέσου τῆς Λιβύης.— ἀνήρει, βλ. σημ. Ἡρακλ., ἀρ. 2.— ἀράμενος· ἠράμην, ἄορ. τοῦ αἶρομαι = σηκώνω.— πόλος = οὐρανός.— διαδεξάμενος, ἄορ. τοῦ διαδέχομαι = ἀναλαμβάνω.— δρεψάμενος, ἄορ. τοῦ δρέπομαι = κόπτω.— ἔχω = κρατῶ.— ἕως ἂν σπεῖραν ποιήσῃται = ἕως ὅτου κατασκευάσῃ «κουλλούραν» αὕτη θὰ ἐχρησίμευσεν, ἵνα, τιθεμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὑποβοηθήσῃ εἰς τὴν συγκράτησιν τοῦ βάρους.— καταθείς· κατέθηκα, ἄορ. β' τοῦ κατατίθημι = ἀφήνω εἰς τὸ ἔδαφος.— ἀνελόμενος· ἀνειλόμην, ἄορ. τοῦ ἀναιροῦμαι = λαμβάνω.— ἀπαλλάττομαι = ἀπομακρύνομαι.

ιβ') κατὰ τοῦ νώτου = ἐπὶ τῶν νώτων του, τῆς ῥάχεώς του.— χωρίς, ὧν εἶχεν, ὄπλων κρατοῦντα = ἐὰν καταβάλλῃ (αὐτόν), χωρίς νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν ὄπλων, τὰ ὅποια εἶχεν.— Ἀχέρων· ποταμὸς τοῦ Ἄδου.— συμπεφραγμένος τῷ θώρακι = προστατευόμενος ἀπὸ τὸν θώρακα.— περιβάλλω τὰς χεῖρας τῇ κεφαλῇ = περισφίγγω τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου.— καρτερῶ = ἐπιμένω.— εἰς Ἄδου· ἐνν. οἶκον = εἰς τὸν Ἄδην.

5. **Οίχαλία**· ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Πηγαιοῦ.—
μνηστεύομαι = ζητῶ εἰς γάμον.— διὰ φθόνον = ἔνεκα ἀρνή-
σεως.— εἰκασμένος = μεταμορφωμένος, ὅμοιος, (παρακ. τοῦ εἰ-
κάζομαι).— δούς· ἔδωκα, ἀβρ. β' τοῦ δίδωμι.— Ἀμάθεια,
βλ. σημ. Θεογ., ἀριθ. 2.— βρωτὸν = φαγητόν.
6. **Τραχίς**· ἀρχαία πόλις μεταξὺ τῆς Οἴτης καὶ τοῦ Μαλιακοῦ κόλ-
που.— αἰρῶ = κυριεύω.— Κήναιον· τὸ ΒΔ. ἀκρωτήριον τῆς Εὐ-
βοίας (σημ. Λιθάδα).— ἱερουργῶ = θυσιάζω.— ἰὸς = δηλητή-
ριον.— ἐνδύς· ἐνέδυν, ἀβρ. τοῦ ἐνδύομαι.— ὦς = εὐθὺς ὦς.—
σῆπω τι = κάμνω κάτι νὰ σαπίσῃ.— ἀπέσπα = προσεπάθει
ν' ἀποσπάσῃ.— προσπεφυκότα· προσπέφυκα, παρακ. τοῦ προσ-
φύομαι = προσκολλῶμαι.— ὑφάπτω = θέτω ὑποκάτω πῦρ.— πα-
ριῶν, οὔσα, ὄν, ἐνεστ. τοῦ παρέρχομαι = διέρχομαι.— νέ-
φος ὑποστάν = νέφος, τὸ ὑποῖον ἐστάθη ὑποκάτω.— ἀναπέμ-
πω = στέλλω ἐπάνω.

ΣΤ') ΑΛΛΟΙ ΗΡΩΕΣ

1. **Φοινίκη**, ἡ στενόμακρος παραλιακὴ χώρα τῆς Συρίας, ἡ μεταξὺ
τοῦ ὄρους Λιβάνου καὶ τῆς θαλάσσης.— πυνθάνομαι = ἐρωτῶ,
ζητῶ πληροφορίας.— πολυπραγμονῶ = ἀσχολοῦμαι πολὺ μὲ
κάτι, πολυξετάζω.— ὅτι = διότι.— καθοδηγῶ = ὡς ὁδηγόν.—
ὁ κάματος = ἡ κόπρασιν.— συντυχῶν, μετ. ἀβρ. β' τοῦ ῥ. συν-
τυγχάνω = συναντῶ.— βουκόλιον = ἀγέλη βοῶν (βουκολιό).
ἐκλίθη, τοῦ ῥ. κλίνομαι = κατακλίνομαι, πίπτω.— καταθύω
= θυσιάζω, προσφέρω θυσίαν.— ληψόμενον = διὰ νὰ λάβῃ (μετ.
μέλ. τοῦ ῥ. λαμβάνω).— δράκων, βλ. Β', Γ', 2.— κτείνω =
φονεύω.— συμβουλευούσης = κατὰ συμβουλήν.— ἀνατέλλω =
ἀναφαίνομαι, φανερόνομαι.
2. **θυγατέρας τὰς ἴσας** = ἄλλας τόσας θυγατέρας.— ἄπαις = ἄτε-
κνος.— ὅτι ἂν εὐξῆται = ὅ,τιδήποτε ἤθελεν εὐχρηθῆ.— ἀναφα-
νῆναι, ἀπαρ. παθ. ἀβρ. β' τοῦ ῥ. ἀναφαίνομαι.— τῷ θεῷ =
πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοῦ.— διαπρεπής = ἐξαιρέτος.— θαλασσοκρατέω· ὠ
= γίνομαι κύριος τῆς θαλάσσης, ἐπικρατῶ κατὰ θάλασσαν.—
χρονίζομαι = παρατείνομαι ἐπὶ πολλὸν χρόνον.— λιμὸς = πει-

να ἐξ ἐλλείψεως τροφίμων, σιτοδεία.— **λοιμὸς** = μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος ἀσθένεια.— **πυνθάνομαι** = ζητῶ πληροφορίας (ἀπὸ τοῦ μαντεῖου).— **βορὰ** = τροφή· **βοράν**, κατηγοροῦμαι. = ὡς τροφήν.— **Μινώταυρος**: τοῦτον ἐφραντάζοντο κατὰ τὸ ἕμισυ ἄνθρωπον καὶ κατὰ τὸ ἄλλο ἕμισυ ταῦρον.— **Λαβύρινθος**: οὗτος ἦτο μέγα πολὺπλοκον οἰκοδόμημα ἐν Κνωσῶ παρὰ τὸ σημερινὸν Ἡράκλειον.— **Δαίδαλος**: οὗτος κατὰ τὸν γνωστὸν μῦθον μετεκλήθη ἐξ Ἀθηῶν ὑπὸ τοῦ Μίνωος καὶ ἔπειτα ἐμποδιζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἐπέταξε διὰ τεργητῶν πτεροῶν μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰκάρου, πνιγέντος εἰς τὸ ὁμώνυμον πέλαγος.

3. **ἐπὶ τῷ κάλλει διαπρεπής** = ἔχουσα ἐξαιρετικὴν ὠραιότητα.— **ἀσκῶ τὰ κατὰ τὸν πόλεμον** = ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ πολεμικὰ ἔργα.— **πυγμήν**· ἐνν. καὶ ἐδῶ τὸ ῥ. ἤσκει = ἐπιδίδετο εἰς τὴν πυγμαχίαν.— **Διόσκουροι**, διότι ἐθεωροῦντο λόγῳ τῆς ἀνδρείας των ὡς υἱοὶ τοῦ Διός.— **μὴ δεχομένου** (αἰτιολ.) = ἐπειδὴ δὲν ἐδέχετο.— **ὄντος νεκροῦ** = ἐφ' ὅσον εἶναι νεκρός.— **παρ' ἡμέραν** = τὴν μίαν ἡμέραν ὁ ἓνας καὶ τὴν ἄλλην ὁ ἄλλος.— **ἔδωκε** = ἐπέτρεψε (ἄρ. β' τοῦ ῥ. δίδωμι).
4. **ῶν** (γεν. διακρ.) = ἐκ τῶν ὁμοίων.— **ἀπ' ἐκείνης** = ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνης.— **ἀφορία** = ἀκαρπία, ἔλλειψις καρπῶν τῆς γῆς.— **ἀπαλλαγῆσθαι** = ὅτι θ' ἀπαλλαγῆ.— **τελευταῶ - ῶ** = ἀποθνήσκω.— **Πλούτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου.
5. **αὐτόχθων** = ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς γεννηθείς, ἐγχώριος.— **ἀφ' ἑαυτοῦ** = ἐκ τοῦ ὀνόματός του.— **ἐπὶ τούτου** = ἐπὶ τῆς βασιλείας τούτου.— **πλήξας**, μετ. ἄρ. τοῦ ῥ. πλήττω = κτυπῶ.— **τρίαινα**, βλ. Β', Α', 3.— **ἀπέφηνε**· ἄρ. τοῦ ῥ. ἀποφαίνω = παρουσιάζω.— **τῆς Ἀθηνᾶς ἐκρίθη** = ἀπεφασίσθη ἢ ἀνήχη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν.
6. **ἡ Τροιζήν** (γεν. - ἦνος) = σπουδαιστάτη ἀρχαία πόλις τῆς Ἀργολίδος εἰς τὸ ΝΑ τμήμα αὐτῆς.— **ὡς ἐγένετο τέλειος**, βλ. Β', Α', 3.— **ἀπωσάμενος**, μετ. μέσ. ἄρ. τοῦ ῥ. ἀπωθέομαι - οὔμαι = ἀπωθῶ, σπρώχνω.— **πέτρα** = βράχος.— **φρουρουμένης** = ἐπειδὴ ἐφρουρεῖτο, κατεῖχτο.— **ἡμέρωσε**, ἐνν. τὴν ὁδὸν = ἐξεκαθάρισε τὴν ὁδὸν (ἀπὸ τοῦς κακούργους)· τοῦ ῥ. ἡμερώω - ῶ =

- ἑξήμερώνω.— κορύνη = σιδηροῦν ῥόπαλον.— ἀφελόμενος = ἀφοῦ ἀφῆρσε (μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. ἀφαιρέομαι - οὔμαι).— φορέω - ῶ = φέρω, κρατῶ.— ἡ πίτυς (γεν. - υος) = κουκουναριὰ (συγγενής πρὸς τὴν πεύκην).— ἀναρτάω - ῶ = κρεμῶ.— ἀναρριπτέομαι - οὔμαι = ρίπτομαι πρὸς τὰ ἐπάνω.— πανωλέθρως = μὲ πολλὸ κακὸν τέλος.— ἐντεῦθεν = ἀπ' ἐδῶ.— Μινώταυρος, βλ. Β', Ε', 2.
7. δαλὸς = δαυλός.— λάρναξ = κιβώτιον.— θεῖσα, μετ. ἀορ. β' τοῦ τίθημι = θέτω.— ἀπαρχή = τὸ πρῶτον παραγόμενον προϊόν.— ὀλιγωρῶ = παραμελῶ.— ἐντυγχάνω = συναντῶ.— νῶτος = ῥάχι.— κενεῶν = τὸ μεταξύ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα, τὸ λαγγόνι.— βουλεύομαι = σκέπτομαι.— πυρῶω - ῶ = θέτω εἰς τὸ πῦρ.
8. ἔτεκε, ἀορ. β' τοῦ τίκτω = γεννῶ.— εὔτεκνος = ὁ ἔχων καλὰ τέκνα.— παροξύνω = ἐξερεθίζω.— κνηγετῶ = κνηγῶ.— χεῖται = χύνει.
9. δηχθείσης, τοῦ δάκνομαι = δαγκάλλομαι.— ἀναγαγεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ ἀνάγω = φέρω ἐπάνω.— ἀναπέμπω = στέλλω ἐπάνω.— ὑποστρέφω = ἐπιστρέφω.
10. μνηστεύομαι = ζητῶ εἰς γάμον.— ἐξελάθητο, ἀορ. β' τοῦ ἐκλάνθάνομαι = λησμονῶ.— σπεῖρα = κουλλούρα.— ἐξιλάσκομαι = ἐξευμενίζω· εἰπὼν ἐξιλάσκεισθαι τὴν θεόν = εἰπὼν ὅτι αὐτὸς ἀναλαμβάνει νὰ ἐξευμενίσῃ τὴν θεάν.— ὑπεραπέθανε = ἀπέθανε χάριν αὐτοῦ.— ἡ κόρη = ἡ Δήμητρα.— ἔνιοι = μεριστοί.

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ « ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ » ΑΙΛΙΑΝΟΥ

1. **Ἀλέξανδρος**, ὁ υἱὸς τοῦ Φιλίππου Β' καὶ τῆς Ὀλυμπιάδος, βασιλεύσας τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοῦ 336 - 326 π.Χ., ἐπονομασθεὶς Μέγας διὰ τὰς ἐνδόξους καὶ ἐκπολιτιστικὰς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον. — **Φωκίων**, ἔξοχος Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς (402 - 317 π.Χ.). — **τάλαντον** = χρηματικὸν ποσὸν 6.000 ἀρχαίων δραχμῶν. — **πένης ὦν** = ἂν καὶ ἦτο πτωχός. — **ἠγέομαι - οὔμαι** = νομίζω. — **οὔκοῦν** = λοιπόν. — **ἑάω-ῶ** = ἀφήνω.
2. **Ἐπαμεινώνδας**, ἐνδοξὸς Θηβαῖος στρατηγὸς (420 - 362 π.Χ.), νικήσας τοὺς Σπαρτιάτας ἐν Λεύκτροις (371 π.Χ.) καὶ ἐν Μαντινείᾳ (362 π.Χ.), ἔπου κατὰ τὴν μάχην ἐφρονεῦθη. — **τρίβων** (γεν. -ωνος) = ἐπανοφύριον τετριμμένον ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν. — **γναφεῖον** = καθαριστήριον καὶ ἐργαστήριον κατασκευῆς μαλλίων ὑφασμάτων. — **ἀπορία** = ἔλλειψις. — **εἶ τι ἐγὼ νοῶ** = κατὰ τὴν γνώμην μου.
3. **Ξενοφῶν**, διάσημος Ἀθηναῖος ἱστορικὸς καὶ φιλοσοφικὸς συγγραφεὺς, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Σωκράτους (430 - 354 π.Χ.). — **καρτερία** = ὑπομονή, ψυχικὴ ἀντοχή. — **θύοντι** = ἐνῶ ἐθυσιάζει. **Μαντινεία**, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀρκαδίας. — **ἄγγελος** = ἀγγελιαφόρος. — **διετέλει θύων** = ἐξηκολούθει νὰ θυσιάζη. — **νικῶν ἀπέθανε** = νικητὴς ἐφρονεῦθη πρόκειται περὶ τῆς ἐν Μαντινείᾳ μάχης (362 π.Χ.) μεταξὺ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Σπαρτιατῶν, βοηθουμένων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων. — **ἀνέλαβε** = ἔλαβε καὶ ἐφύρεσε.
4. **Κεῖος** = ὁ ἐκ τῆς νήσου Κέως (Κέας τῶν Κυκλάδων). — **ἀλαζῶν** = ὑπερήφανος. — **τὰ μὲν ἄλλα ἦν ἀλαζῶν** = ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦτο ὑπερήφανος, ἀλλὰ καί... — **αἰσχύνομαι** = ἐντρέπομαι. — **πολιός** = ὑπόλευκος. — **ἀφίκετο**, ἀβρ. β' τοῦ ρ. **ἀφικνέομαι - οὔμαι** = φθάνω. — **ἀναστάς**, μετ. ἀβρ. β' τοῦ ρ. **ἀνίσταμαι** = σηκώνομαι. — **ὕγιες** = ὀρθόν, ἀληθές.

5. **πυνθάνομαι** = πληροφοροῦμαι. — **κειῖσθαι** = ὅτι εἶχον φανευθῆναι. **ἀφικόμενοι** (δηλ. εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης), μετ. ἀορ. β' τοῦ β'. **ἀφικνέομαι** - οὔμαι = φθάνω. — **ἐπισκοπέω** - ᾧ = ἐξετάζω. **γαυρόομαι** - οὔμαι = ὑπερφανεύομαι. — **σεμνῶς** = σοβαρῶς. — **ταφαί** = τάφοι. — **αἰσχύνομαι** = ἐντρέπομαι. — **ὡς ἔνεστι** = ὅσον εἶναι δυνατόν. — **λαθεῖν**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ β'. **λανθάνω** = διαφεύγω τὴν προσοχὴν κάποιου, κάμνω κάτι κρυφά, χωρὶς νὰ με ἀντιληφθοῦν ὡς ἔνεστι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι = σπεύδουσαι ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον διὰ νὰ μὴ τὰς ἀντιληφθοῦν. — **πολυάνδριον** = νεκροταφεῖον. — **λάθρα** = κρυφά.
6. **Ξενοκράτης**, περίφημος φιλόσοφος ἐκ Χαλκιδόνας τῆς ἐν Μ. Ἀσίᾳ Βιθυνίας, μαθητὴς καὶ φίλος τοῦ Πλάτωνος (396 - 314 π.Χ.). — **ἐταῖρος** = φίλος. — **φιλοικτίρμων** = φιλεύσπλαγγος. **ποτέ** = κάποτε. — **στρουθός** = στρουθίον (σπουρηγίτης). — **κόλπος** = κόρπος, δηλ. τὸ κύλιωμα τοῦ ἐνδύματος, τὸ ὅποσον σχηματίζεται περὶ τὸ στήθος. — **ἀσμένως** = εὐχάριστος. — **ὁ καὶ ἡ ὄρνις** = τὸ πτηνόν. — **ἔστε** = ἔως ἔτου. — **ἐπειπών** = εἰπὼν προσέτι (μετ. ἀορ. β' τοῦ β'. **ἐπιλέγω**). — **ἐξέδωκε**, ἀορ. β' τοῦ β'. **ἐκδίδωμι** = παραδίδοι. — **ἰκέτης** = ὁ ζητῶν προστασίαν.
7. **Πλάτων**, μέγας Ἀθηναῖος φιλόσοφος καὶ συγγραφεύς, ὁ ἐπιφανέστερος μαθητὴς τοῦ Σωκράτους (427 - 347 π.Χ.). — **ἐν Ὀλυμπίᾳ**, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων ἐν Ὀλυμπίᾳ (ὅπου συνέρρεον θεαταὶ ἐξ ἅλης τῆς Ἑλλάδος). — **συσκηνῶ** - ᾧ = κατασκηνῶν μαζὶ με ἄλλους. — **ὁ ἀγνώς** (γεν. τοῦ ἀγνώτος) = ὁ ἀγνωστος. — **χειρόομαι** - οὔμαι = κάμνω κάποιον ὑπαχειρίν μου, τὸν σκλαβώνω· ἐδῶ μεταφορικῶς = θέλγω, γοητεύω. — **ὀμιλία** = συναναστροφή. — **συνεστιάζομαι** - ᾧμαι = συντρέγω με ἄλλον. — **ἀφελῶς** = με ἀπλότητα. — **συνδιημερεύω** = περνῶ τὴν ἡμέραν μου μαζὶ με ἄλλον. — **ἐν πᾶσιν** = με ἅλους ἀδιακρίτως. — **συντυχία** = συνάντησις. — **Ἀκαδήμεια**, τόπος συνδεδεμένος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ΝΑ τοῦ Κολωνοῦ (παρὰ τὴν σημερινὴν Κολοκυθοῦν), ὅπου ὑπῆρχεν ἱερόν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ γυμναστήριον, εἰς τὸ ὅποσον ἐδίδασκεν ὁ Πλάτων· ἐκ τούτου καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ λέγεται Ἀκαδήμεια (ἢ Ἀκαδημία). — **φιλοφρό-**

νωσ = φιλικῶς. — ὀμιλητής = μαθητής. — ἄγω = ὀδηγῶ. — εἴ-
 ωθα = συνήθιζω· εἰώθειν = συνήθιζον. — ὁ τοσοῦτος = ὁ τόσον
 σπουδαῖος. — ἀνεπιτηδεύτως = χωρὶς προσποίησης, ἀφελῶς. —
 συγγίγνομαι τινι = συναναστρέφωμαι μὲ κάποιον. — ἀνευ τῶν
 συνήθων λόγων, δηλ. τῶν φιλοσοφικῶν. — οἱ συνόντες = οἱ
 εὐρισκόμενοι μαζί του, οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν (τοῦ ῥ. σύνειμι·
 συν + εἰμί).

8. ἀλεκτρυῶν = ἀλέκτωρ, κόκορας. — ἐρῶ = θά εἶπω (μέλ. τοῦ
 ῥ. λέγω). — Θεμιστοκλῆς, μέγας πολιτικός καὶ στρατηγὸς
 Ἀθηναῖος. — ἐπέστησε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐπίστημι = σταματῶ. —
 ἐμμένω = ἐπιμένω. — ὑπὲρ τοῦ μὴ ἥττηθῆναι ἐκάτερος =
 διὰ νὰ μὴ νικηθῆ ὁ εἷς ὑπὸ τοῦ ἄλλου. — μηδὲ εἶξαι = καὶ διὰ
 νὰ μὴ ὑποχωρήσῃ (τοῦ ῥ. εἶκω). — τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ =
 ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον. — ἐπέρρωσε, ἀόρ. τοῦ ῥ. ἐπιρρώννυμι =
 ἐνισχύω, ἐνθαρρύνω. — γενόμενον... σύνθημα εἰς ἀρετὴν =
 τὸ ὑποῖον ἐχρησίμευσεν ὡς προτροπὴ εἰς ἀνδρείαν. — ὑπόμνησιν,
 κατηγορούμενον = ὡς ὑπόμνησιν.
9. λίκνον = κἀνιστρον. — ἐλαύνω τὴν Περσίδα = περιοδεύω τὴν
 Περσίαν. — ὑπερεκπλαγείς· ὑπερεξεπλάγην, ἀόρ. τοῦ ὑπερεκ-
 πλήττομαι = θαυμάζω πάρα πολύ. — παράδεισος = κήπος. —
 οἶκοθεν = ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ του. — καὶ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ γεωργίας =
 καὶ ἀπὸ τοῦ κτήματός του. — ὑπερήσθη· ὑπερήσθην, ἀόρ. τοῦ ὑπερ-
 ἤδομαι = εὐχαριστοῦμαι πάρα πολύ. — νῆ τὸν Μίθραν = μὲ
 τὸν Μίθραν· ὁ Μίθρας ἦτο θεὸς τῶν Περσῶν, (προσωποποίησης
 τοῦ ἡλίου). — γε = τοῦλάχιστον.
10. ἔλευθεροι = οἱ γεννηθέντες ἐξ ἐλευθέρων γονέων. — διαλαμ-
 βάνω τῇ μνήμῃ = συγκρατῶ εἰς τὴν μνήμην μου. — ἐγκώμιον
 = ἔπαινος· τοιαῦτα ἐγκώμια συνέθετο σπουδαῖοι ποιηταί. Οὕτω
 λ.χ. ὁ Σιμωνίδης ὁ Κεῖος συνέθεσε τὸ ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπύ-
 λαις πεσόντων.
11. Ἀναξαγόρας, φιλόσοφος ἀπὸ τὰς Κλαζομενάς τῆς Μ. Ἀσίας. —
 σπουδάζω πρὸς τοὺς ἐταίρους = ἀσχολοῦμαι μὲ τοὺς φίλους
 μου, τοὺς μαθητάς μου. — ἦδειν, παρατ. τοῦ οἶδα = γνωρίζω.
12. ἐάλω· ἐάλων, ἀόρ. τοῦ ἀλίσκομαι = κυριεύομαι. — οἰκτίραν-

- τες τὰς τύχας τῶν ἀλίσκομένων = λυπηθέντες τοὺς ἀίχμαλώτους διὰ τὴν δυστυχίαν των.— ἀράμενον· ἡράμην, ἀόρ. τοῦ αἶρομαι = σπρώχνω, θέτω ἐπὶ τῶν ὤμων μου.— οἱ πατρῷοι θεοὶ = αἱ εἰκόνας τῶν θεῶν τῶν πατέρων, τῶν προγονικῶν θεῶν.— ὑπεριδῶν· ὑπερεῖδον, ἀόρ. τοῦ ὑπεροῶ τινα = περιφρονῶ τι.— ἡσθέντες· ἡσθην, ἀόρ. τοῦ ἡδομαι = εὐχαριστοῦμαι.— συγχωρῶ = ἐπιτρέπω.— ἀναθέμενος τοῖς ὤμοις = θέσασ ἐπὶ τῶν ὤμων του, φορτωθεῖς.
13. Ἄλκιβιάδης· Ἀθηναῖος πολιτικός καὶ στρατηγός, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— τυφροῦμαι (- ὄμομαι) = εἶμαι πλήρως ἀλάξονείας.— μέγα φρονῶ ἐπὶ τινι = ὑπερηφανεύομαι διὰ τι.— πινάκιον = μικρὸς πίναξ, πλάξ.— γῆς περίοδος = χάρις τῆς γῆς.
14. ἤρξαν τῆς θαλάσσης· ἐπὶ 60 σχεδὸν ἔτη κατὰ τὸν βίου αἰῶνα π.Χ.— τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων = εἰς ἐκατόνους ἐκ τῶν συμμάχων, οἱ ὅποιοι ἀπεστάτουν.— ζημία = τιμωρία.
15. εἶασε· εἶασα, ἀόρ. τοῦ εἶῶ (- ἄω) = ἀφῆνω.— τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων· ἐνν. τοὺς ἀγῶνας κατὰ τῶν Περσῶν.— πανήγυρις = συγκέντρωσις ἐορταστικῆ.— οὐκ ἔξεστι = δὲν ἐπιτρέπεται.
16. Διογένης· κυνικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης, ζήσας ἐν Κορίνθῳ καὶ ἐν Ἀθήναις τὸν Δ' π.Χ. αἰῶνα.— ἠμφισμένους· ἠμφίσμαι, παρακ. τοῦ ἄμφιέννυμαι = ἐνδύομαι.— τυφρος = ἀλάξονείας, ματαιοφροσύνη.— φαῦλος = εὐτελής, πρόστυχος.
17. ἐπρίατο· ἐπριάμην, ἀόρ. τοῦ ὠνοῦμαι = ἀγοράζω.— ὑπερεῦωνος = πάμφθιγος.— ζημιοῦμαι (- ὄμομαι) = τιμωροῦμαι.— ἐφίεμαι = ἐπιθυμῶ.— παρατετάχθαι, παρακ. ἀπαρ. (τέταγμα) τοῦ παρατάσσομαι = ἀντιπαρατάσσομαι, μάχημαι.— ἀργύριον = χρῆματα.
18. Φερενίκη· αὕτη ἐλέγετο καὶ Καλλιπάτειρα, ἦτο δὲ θυγάτηρ τοῦ περιφθίμου ἀθλητοῦ καὶ νικητοῦ εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἀγῶνας Διαγόρα τοῦ Ῥοδίου.— ἀθλέω - ῶ = λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας.— Ἑλλανοδίκαι = οἱ κριταὶ τῶν ἀγῶνων.— εἶργω = ἐμποδίζω.— θέα = θέαμα.

19. **μειράκιον** = νεανίας (ἐτῶν 14 - 21).— Ἑρετρικόν = ἐξ Ἑρετρίας (πόλεως τῆς Εὐβοίας).— **Ζήνων**, ἀρχαῖος φιλόσοφος.— ἤρετο, ἀφρ. β' τοῦ ἔρωτῶ.— ὅ,τι ἄρα μάθοι = τί λοιπὸν ἔμαθε. φέρω = ὑπομένω.
20. **χωρίον** = τοποθεσία.— **διήκω** = ἐκτείνομαι.— **στάδιον**, μέτρον μήκους 185 μέτρων (πληθ. τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι).— **πλέθρον**, μέτρον μήκους 100 ποδῶν, ἴσται 31 μέτρων.— **διατριβή** = τέρψις.— **λάσιος** = πυκνός.— **ἐνακμάζει** = ἀκμάζει ἐκάστοτε (ἐν ἐκάστη ἐποχῇ τοῦ ἔτους).— **ἀνέρπω** = ἀναρριχῶμαι.— **συμπέφυκεν αὐτοῖς** = συνενώνεται μαζί με αὐτά· τὸ συμπέφυκα εἶναι παρακ. με σημασίαν ἐνεστ. (τοῦ ῥ. συμφύομαι)·— **σμίλαξ**, εἶδος ἀναρριχτητικοῦ φυτοῦ κλιματώδους (ἀγριοκλήμα).— **πάγος** = ἀπόκρημνος βράχος.— **ὑπολανθάνω** = εἶμαι κρυμμένος ὑποκάτω.— **χλοάζω** = πρασινίζω.— **πανήγυρις** = τέρψις, εὐχαρίστησις.— **ἡδιστοὶ** = πολὺ εὐχάριστοι.— **συμβάλλομαι** = συντείνω, συντελῶ.— **ὁ ὄρνις** = τὸ πτηνόν· οἱ μουσικοὶ ὄρνιθες = τὰ μελωδικὰ πτηνά.— **τὸ μέλος** = ἡ μελωδία.— **κάματος** = ἡ κούρασις.— **σχολῆ** = βραδέως.— **ἐλαίου δίχην** = ὡς ἔλαιον.— **παραπεφυκότων**, μετ. παρακ. τοῦ παραφύομαι = φυτρῶν πλεσίον.

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ « ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ »

1. **Χάρων**, κατώτερος θεός τοῦ Ἄδου ἐκτελεῶν χρέη πορθιμῶος (βαρκάρη). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70.— **Ἐρμῆς**, ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν οὗτος παρελάμβανε καὶ ὠδήγει τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν εἰς τὸν Ἄδην (ψυχοπομπός). Βλέπε Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **Μένιππος**, περιώνυμος κωμικός φιλόσοφος τοῦ τρίτου π.Χ. αἰῶνος· κωμικοὶ δὲ ἐλέγοντο γλευκαστικῶς τότε οἱ φιλόσοφοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι περιεφρόνουν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ ἔζων μετ' ὑπερβολικὴν καὶ ἀσκητικὴν λιτότητα, διότι ἐπίστευον, ὅτι περιορίζοντες εἰς τὸ ἐλάχιστον τὰς ἀνάγκας τῶν ἀποκτοῦν ψυχικὴν ἀνεξαρτησίαν· οὗτοι εἶχον μόνον ἓν σακκίδιον, μίαν βακτηρίαν καὶ ἓν τετριμμένον ἐπανωφόριον, τὰ ὅποια ἦσαν τὰ κύρια ἐξωτερικὰ γνωρίσματά των, ἐσατίριζον δὲ τὰ πάντα μετ' πολλὴν ἐλευθεροστομίαν.— **ἀπόδος**, προστ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. ἀποδίδωμι = πληρώνω (κάτι, τὸ ὅποιον ὑφέλω).— **τὰ πορθμεῖα** = τὰ βαρκαριάτικα (τὰ ἔξοδα διὰ τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν μίαν ἔχθην εἰς τὴν ἄλλην). Βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 70.— **ἡδιον**, συγκρ. οὐδετ. τοῦ ἡδύς (-εῖα, -ύ) = εὐχάριστος.— **φημι** = λέγω.— **οὐκ ἂν λάβοις** = δὲν ἠμπορεῖς νὰ λάβῃς.— **ὀβολός**, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66.— **οἶδα** = γνωρίζω.— **ἄγχω** = σφίγγω τὸν λαιμόν, πνίγω.— **Πλούτων**, θεός τοῦ Ἄδου· **νῆ τὸν Πλούτωνα** = μετὰ τὸν Πλούτωνα, ὄρκος συνηθιζόμενος εἰς τὸν κάτω κόσμον.— **μιαρὸς** = μολυσμένος, ἀκάθαρτος· **ὦ μιαρὲ** = σιχαμένε, κάθαρμα.— **πατάσσω** = κτυπῶ.— **μάτην** = ματαίως, δωρεάν.— **ἔσει πεπλευκώς**, τετελ. μέλ. τοῦ ῥ. πλέω (ἀντὶ παρακ. = πέπλευκας).— **ὑπὲρ ἐμοῦ** = διὰ λογαριασμόν μου.— **ἐχρῆν** = ἔπρεπε (τοῦ ἀπροσ. ῥ. χρῆ).— **συνεπελαβόμεν**, μεσ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. συνεπιλαμβάνομαι = λαμβάνω καὶ ἐγὼ μέρος, βοηθῶ.— **πορθμεὺς** = λεμβοῦχος, βαρκαρῆς· **οὐδὲν ταῦτα πρὸς πορθμέα** = αὐτὰ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν διὰ τὸν πορθμέα.— **δεῖ**, ῥ. ἀπρόσ. = πρέπει.— **ἀποδοῦναι**, ἀπαρ. ἀορ.

β' τοῦ ῥ. ἀποδίδωμι, βλ. ἀνωτέρω. — **θέμις** (γεν. -ιδος) = δίκαιον, ὀρθόν· οὐ θέμις (ἐνν. ἐστίν) ἄλλως γενέσθαι = δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ διαφορετικά. — οὐκοῦν = λοιπόν. — ἀπάγω = ὀδηγῶ. — χαρίεν = χαριτωμένον, νόστιμον (χαρίεις, -εσσα -εν). — πληγῆ = κτύπημα· πληγὰς προσλαμβάνω = κτυποῦμαι, ξυλοκοποῦμαι. — **Αἰακός**, κριτὴς εἰς τὸν Ἄδην· βλ. Εἰσαχ. Σημ. σελ. 66. — **πήρα** = σακκίδιον. — **ὁ θέρμος** = τὸ λαύπινον (εἶδος ἄσπριου)· διὰ τούτου δηλοῦται ὅτι ἡ τροφή τῶν κινικῶν ἦτο πενιχροτάτη. — **τῆς Ἐκάτης τὸ δεῖπνον**· ἡ Ἐκάτη ἐτιμαῖτο εἰς τὰς Ἀθήνας ὡς θεὰ τῶν καθαρῶν καὶ τῶν ὁδῶν, πρὸς τιμὴν τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς συνηθίζετο νὰ καθαρίζονται καὶ νὰ ἐξυγιάζονται αἱ οἰκίαι, ὅποτε αἱ εὐπορώτεροι ἐξέθετον εἰς τὰς διασταυρώσεις τῶν ὁδῶν ὡς προσφοράν εἰς αὐτὴν διάφορα φαγητά, τὰ ὅποια ἐλέγοντο « δεῖπνα τῆς Ἐκάτης »· ἐκ τούτων ἐνόητε αἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον κρυφίως μέρος. — **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο αἱ κινικαὶ φιλόσοφοι. — **οἶα δὲ καὶ ἐλάλει** = (δὲν φαντάζεσαι δὲ) τί ἔλεγε! — **οἰμῶζω** = θρηγῶ. — **διαπορθμεύω** = μεταφέρω μὲ τὴν λέμβον. — **ἀκριβῶς** = πραγματικῶς. — **ᾧ βέλτιστε** = καλέ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός).

2. **Πλοῦτων**, θεὸς τοῦ Ἄδου· βλ. Εἰσαχ. Σημ. σελ. 66. — **Μένιππος**, βλ. προηγουμένον διάλογον. — **Κροῖσος**, ὁ περίφημος διὰ τοὺς Θησαυροὺς του βασιλεὺς τῆς Λυδίας, τὸν ὅποιον ἐνίκησε καὶ συνέλαβεν αἰχμάλωτον ὁ Κῦρος (ζήσας κατὰ τὸν ἕκτον π.Χ. αἰῶνα). — **φέρω** = ὑποφέρω, ἀνέχομαι. — **τὸν κύνα**, ὅπως ἐλέγοντο αἱ κινικαὶ. — **παροικῶ** = μένω πλησίον. — **κατάστησον**, προστ. ἄορ. τοῦ ῥ. καθίστημι = τοποθετῶ. — **τί ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται** = τί κακὸν σᾶς κάμνει. — **ὁμόνεκρος ὢν** = ἀφοῦ εἶναι νεκρός, ὅπως καὶ σεις. — **οἰμῶζω** = θρηγῶ. — **στένω** = στενάζω. — **μέμνημαι** = ἐνθυμοῦμαι. — **Μίδας**, ὁ θρυλικὸς βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, περίφημος διὰ τὰ πλοῦτη του καὶ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν χρυσόν. — **Σαρδανάπαλλος**, ὁ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Ἀσσυρίας (κατὰ τὸν ἕνατον π.Χ. αἰῶνα), διαβόητος διὰ τὴν πολυτελή καὶ τὴν τρυφηλὴν ζωὴν του. — **ἐξονειδίζω** = ἐξυβρίζω. — **ἀνδράποδον** = δούλος, δουλοπρεπής. — **οἰμωγῆ** = θρηγῶς· **ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς** = μᾶς ἐνοχλεῖ, ὅταν θρηγῶμεν. — **βιῶναι** = ὅτι ἐζήσαν (ἀπαρ. ἄορ. τοῦ ῥ. ζῶ· ἄορ. β' ἐβίω). —

ἀνιῶ = στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ.— μωραίνω = εἶμαι μωρός, ἀνόητος.— ὁμόψηφος = σύμφωνος.— στασιάζω = φιλονικῶ.— καὶ μὴν = καὶ ὅμως.— κατὰδω = τραγουδῶ δυνατῶ.— ὕβρις = ἀθάδεια.— ἀξιόω - ῶ = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— ἐλευθέρους ἀνδράσιν ἐντροφῶντες = εὐχαριστούμενοι νὰ περιφρονῆτε τοὺς ἐλευθέρους ἀνθρώπους.— μνημονεύω = ἐνθυμοῦμαι, συλλογίζομαι.— κτῆμα = πρᾶγμα.— ὀδύρομαι = θρῆνῶ.— ἐπάσσομαι μέλλ. τοῦ ῥ. ἐπάδω = συνοδεύω με ἄσμα (κάτι τὸ ὅποιον λέγει ἢ κάμνει κάποιος ἄλλος)· ἐπάσσομαι ὑμῖν = θὰ συνοδεύω με ἄσμα τοὺς θρῆνους σας.— πρέπει γὰρ τοῦτο... ἐπάδασθαι = διότι ἀρμῶζει νὰ συνοδεύωνται οἱ τοιοῦτοι θρῆνοι με αὐτὸ τὸ ἄσμα.

3. Διογένης, ὁ περίφημος κινικός φιλόσοφος ἐκ Σινώπης τοῦ Πόντου, ζήσας εἰς Ἀθήνας κατὰ τὸν τέταρτον π.Χ. αἰῶνα· ἐβιάδιζε γυμνόπους καὶ περιβεβλημένος ἐν μόνον πετριμένον ἱμάτιον, εἶχε δὲ ὡς συνήθη κατοικίαν τοῦ ἑνα πίθου.— Μαύσωλος, πλουσιώτατος βασιλεὺς τῆς Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας (κατὰ τὸ ἀ' ἡμισυ τοῦ τετάρτου π.Χ. αἰῶνος), φόβου ὑπατελῆς εἰς τοὺς Πέρσας μετὰ τὸν θάνατόν του ἢ σύζυγός του Ἀρτεμισία ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν του μεγαλοπρεπέστατον τάφον (τὸ μαυσολεῖον), ὁ ὅποιος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου.— ὁ Κᾶρ (γεν. τοῦ Καρός, πλῆθ. οἱ Κᾶρες) = ὁ ἐκ Καρίας τῆς Μ. Ἀσίας, Κარიανός.— ἐπὶ τίνι = διὰ ποῖον πρᾶγμα, διατί.— μέγα φρονῶ = ὑπερφηανεύομαι.— ἀξιόω - ῶ = ἔχω τὴν ἀξίωσιν.— Σινωπεύς = ὁ ἐκ Σινώπης, πόλεως τῆς Μ. Ἀσίας ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Εὐξείνου Πόντου.— ἤρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων = εἶχον δὲ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ μερικοὺς Λυδοὺς.— ἐπέβην = ἔβαλα τὸ πόδι μου, ἐκυριάρχησα (ἀόρ. β' τοῦ ἐπιβαίνω = πατῶ ἐπάνω).— τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος = καθυποτάσσω πολλὰ μέρη τῆς Ἰωνίας (τῆς Μ. Ἀσίας).— καλός = ὄρατος.— μέγας = ὑψηλός.— καρτερός = ἰσχυρός.— τὸ δὲ μέγιστον = τὸ δὲ σπουδαιότερον (εἶναι τοῦτο).— Ἀλικαρνασός, μεγάλη καὶ ἀρχαία πόλις ἐπὶ τῆς Καρικῆς παραλίας τῆς Μ. Ἀσίας.— ἐπικείμενον τοποθετημένον ἐπάνω μου.— ἡλικιον = ὄσον.— ἀλλὰ οὐδὲ οὕτως εἰς κάλλος πεποιημένος = οὔτε τόσον ὄρατᾶ στωλισμένος. ἀκριβέστατα εἰκονιζομένων = εἰς τὸ ὅποιον (μῆμα) με με-

γρίστην τελειότητα εἶναι ἀπεικονισμένοι.— λίθου, γεν. τῆς ὕλης = ἐκ μαρμάρου.— οἶον = ὅμοιον τοῦ ὁμοίου.— εὐροι τις ἄν = ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρη.— πάρεστι = ὑπάρχει (τοῦ ῥ. πάριμι : παρὰ + εἰμι).— ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ = πὼς ἔχουν δὲ κάποιο μεγάλο οἰκοδόμημα εἰς τὴν πατρίδα των.— ὦ βέλτιστε = καλὲ μου φίλε (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός).— ὅτι ἀπολαύεις αὐτοῦ = τί καρδίζεις ἀπ' αὐτό.— μᾶλλον ἀχθοφορεῖς = βασιτάξεις περισσότερον βάρους.— οἰμώζω = θρηνηῶ.— ὤετο, παρ. τοῦ ῥ. οἶομαι = νομίζω.— οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου = διότι οὔτε ἐφρόντιζε δι' αὐτὸ τὸ πράγμα.— λόγον καταλείποιε = ἔχει ἀφήσει φήμην.— ὑψηλότερον = ἀνώτερον.— ἀνδραποδωδέστατος = δουλοπρεπέστατος, ποταπώτατος ὑπερθ. τοῦ ἀνδραποδῶδης.— ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ = εἰς ἀσφαλέστερον ἔδαφος (δηλ. εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων).

4. Πλούτων — Ἑρμῆς, βλ. Εἰσαγ. Σημ. σελ. 66 καὶ εἰς διάλογον 1.— κληῖρος = κληρονομία.— θηράω - ὦ = κυνηγῶ.— Σικυώνιος, ὁ ἐκ Σικυῶνος (ἀρχαῖος πόλις τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου).— εἶάω - ὦ = ἀφήνω.— ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν = ἐπάνω εἰς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη.— ἐπιμετρέω - ὦ = προσθέτω.— ἐφεξῆς = κατὰ σειρᾶν, τὸν ἕνα κατῴπιν τοῦ ἄλλου.— ἄτοπον = παράδοξον.— οὐδὲν προσήκοντες = ἐνῶ δὲν εἶναι συγγενεῖς του.— μιαρῶτατος = ἀισχρότατος.— θεραπεύουσιν = τὸν περιποιοῦνται, τὸν καλακεύουν.— ραίζω = καλυτερεύω, ἀναλαμβάνω ἀπὸ τὴν ἀσθενεῖαν.— πείσονται μέλ. τοῦ ῥ. πάσχω = παθαίνω.— διαβουκολέω - ὦ = παρηγορῶ διὰ κενῶν ἐλπίδων, ἐξαπατῶ.— ἔρρωται = εἶναι ὑγιής, εἶναι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν του.— βόσκονται ζῶν μακαρίαν ἐλπίζοντες = τρέφονται μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ζήσουν μακαρίως.— ἀποδυσάμενος = ἀφοῦ ἀποβάλη, ἀφοῦ βγάλῃ ἀπ' ἐπάνω του (τοῦ ῥ. ἀποδύομαι).— Ἰόλως (Ἰόλαος), μυθικὸς ἥρωας, ἀνεψιὸς καὶ πιστὸς σύντροφος τοῦ Ἡρακλέους· κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν Εὐρυσεύς διώκων τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἡρακλέους εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὅπου οὗτοι εἶχον καταφύγει, οἱ θεοὶ ἔκαμαν πάλιν νέον τὸν Ἰόλαον, ἵνα δυνηθῇ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν ἐχθρόν.— ἀνηβησάτω, προστ. ἀρ. τοῦ ῥ. ἀνηβάω - ὦ = γίνομαι πάλιν νέος, ξανα-

νιώνω.— ἀμέλησον = μὴ σὲ μέλει.— παραπέμπω = προπέμπω, κατευσιδώνω.

5. **παράσιτος** = ὁ τρεφόμενος εἰς βάρος τοῦ ἄλλου.— **ἐμφαγών**, ἐπειδὴ ἔφαγα βιαστικά (μετ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **ἔσθιω** = τρώγω).— **παρηῆθα** = ἤσουν παρών, παρευρίσκεσο (παρατ. τοῦ ῥ. **πάρειμι** : **παρά** + **εἶμι**).— **τὸ δὲ ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο** = ὁ δὲ ἰδικός μου θάνατος ὑπῆρξε κάπως παράδοξος.— **οὐσία** = περιουσία.— **μήκιστος**, ὑπερθ. τοῦ **μακρός**· εἰς **μήκιστον ἀπετίετο**, παρετείνετο ἐπὶ πολὺ μακρὸν χρόνον.— **Τιθωνός**, ὁ ὁποῖος ἔλαβε κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τοὺς θεοὺς ὡς δῶρον τὴν ἀθανασία, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητα, διὰ τοῦτο δὲ ἐβασανίζετο ἀπὸ τὸ ἀτελεῖωτον γῆρας.— **ἐπίτομος** = σύντομος.— **οἰνοχόος** = ὁ δοῦλος, ὁ ὁποῖος προσέφερε τὸν οἶνον.— **ἡ κύλιξ** (γεν. - **κος**) = τὸ ποτήριον.— **τοίνυν** = λοιπόν.— **μειρακίσκος** (καὶ **μειράκιον**) = νεανίσκος· ὑποκοριστ. τοῦ **μείραξ** = νεανίας.— **σφαλεῖς**, μετ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ῥ. **σφάλλομαι** = κάμνω λάθος. — **ἐκτάδην ἐκείμην** = ἔπεσα κάτω ξαπλωμένος, ξαπλώθηκα κάτω.— **τί πρὸς ταῦτα** ; = τί ἔκαμεν, ὅταν εἶδεν αὐτά ; — **πρὸς τὸ αἰφνίδιον** = ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον αὐτὸ γεγονός, μ' αὐτὸ τὸ ξαφνικό.— **οἷά με εἶργασαι** = δι' αὐτά, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκαμε.— **ἐχρῆν** = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπροσ. ῥ. **χρή**)·— **λεωφόρος** = ὁ πλατύς, ὁ συνηθισμένος δρόμος (τοῦ φυσικοῦ θανάτου).
6. **Κράτης**, πλούσιος εὐπατρίδης Θεβαῖος, ὁ ὁποῖος περιφρονήσας τὰ πλούτη ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἔγινε θερμὸς ὁπαδὸς καὶ μαθητὴς τοῦ κυνικοῦ φιλοσόφου Διογένους.— **Διογένης**, βλ. διάλογον 3.— **ὀλκᾶς** = φορτηγὸν πλοῖον.— **ἀνεπιὸς** = ἐξἄδελφος.— **κληῆρος** = κληρονομία.— **ἡλικιώτης** = συνομήλικος.— **δеспότης** = κύριος, κάτοχος, — **ὑπερβαλλόμενοι ἀλλήλους** = ἀγωνιζόμενοι ποῖος νὰ περάσῃ τὸν ἄλλον.— **οὐδεπώποτε** = ποτὲ ἕως τότε.— **Σικυών**, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς παραλίας τοῦ Κορινθ. κόλπου, πλησίον τῆς Κορίνθου.— **Κίρρα**, ἀρχαία πόλις τῆς Φωκίδος εἰς τὸν Κρισαῖον κόλπον, πλησίον τῆς Ἰτέας.— **κατὰ μέσον τὸν πόρον** = εἰς τὸ μέσον τοῦ στενοῦ.— **Ἀντισθένης**, ὁ ἰδρυτὴς τῆς κυνικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους.— **οἶμαι** καὶ **οἴομαι** = νομίζω.— **ἡ χοῖνιξ**

(γεν. -κος), μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν ἴσον πρὸς 315 σημερινὰ δράμια (48 χοίνικες ἀπετέλουσαν ἓνα μέδιμνον).— ὁ θερμός = τὸ λούπινον (εἶδος ὄσπριου).— οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει = διότι δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην ἀπ' αὐτά.— ἐχρῆν = ἔπρεπε (παρατ. τοῦ ἀπρσ. ῥ. χρή).— σεμνότερα = σπουδαιότερα.— παρρησία = θάρρος γνώμης.— οὐκοῦν = λοιπόν.— ἤξουσι = ἢ ἐλθούσιν (τοῦ ῥ. ἤκω).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Α'. ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Εισαγωγικόν Σημείωμα σελ.7

Σελ.	Σελ.
Α Λέαινα και ἀλώπηξ 9	14 Κομπαστής 12
Β Ἐριφος και λένος 9	15 Ἴππος και ὄνος 12
Γ Βόες και λέων 9	16 Ὄνος και λεοντή 12
Δ Λύχνος 9	17 Ἴππος και στρατιώτης . . . 13
Ε Γυνή και ὄρις 10	18 Γεωργοῦ παῖδες 13
Ϛ Κώνωρ και βοῦς 10	19 Ποιμῆρ φεύστης 13
Ζ Αἶξ και αἰγοβοσκός . . . 10	20 Γεωργός και παῖδες αὐτοῦ 14
ϛ Ἀλώπηξ και βότρες . . . 10	21 Πατήρ και θυγατέρες . . . 14
Ϝ Κυνηγός και δροσοτόμος 10	22 Ἰατρός ἀτεχνος 15
10 Πῆραι δύο 11	23 Κόων και ἀλεκτρονών και ἀλώπηξ 15
11 Λέων και ταῦρος 11	24 Ξυλευόμενος και Ἐριμής. . 15
12 Λέων και ὄνος και ἀλώπηξ. 11	
13 Πίθηκος και ἀλιεῖς . . . 12	

Β'. ΕΚ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ" ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ

Α') ΘΕΟΓΟΝΙΑ

Εἰσαγωγικόν Σημείωμα σελίς 19

Κ Οὐρανός και γῆ. Τέκνα αὐτῶν 21	Ϛ Κρόνος και ῥέα. Γέννησις τοῦ Διός 22
	ϛ Τιτανομαχία. Νίκη τοῦ Διός 22

Β') ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ

1. Προμηθεὺς 23	κλυσμός 23
2. Ὁ ἐπὶ Δευκαλιώνος κατα-	3. Ἑλληρ και τέκνα αὐτοῦ. . . 24.

Γ') ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

	Σελ.		Σελ.
1. Φοῖξος καὶ Ἑλλη	25	6. Ὁ μάντις Φινεύς, Αἰῶ Αρ-	
2. Πελλίας καὶ Ἰάσων	26	πριαί	28
3. Οἱ Ἀργοναῦται	26	7. Αἰ συμπληγάδες πέτραι	28
4. Ὁ μέγχι Μυσίας πλοῦς	27	8. Οἱ Ἀργοναῦται εἰς Κολχίδα.	
5. Ἀπὸ Μυσίας μέγχι Θράκης	27	Ἰάσων καὶ Μήδεια	29

Δ') ΠΕΡΣΕΥΣ

1. Γέννησις Περσέως	31	3. Ἡ Μέδουσα ἀποτέμνεται τῆν	
2. Περσὲς πέμπεται ἐπὶ τῆν		κεφαλῆν	32
τῆς Γοργόνης κεφαλῆν	31	4. Θάνατος Ἀκρισίον	32
		5. Περσὲς καὶ Ἀνδρομέδα	33

Ε') ΗΡΑΚΛΗΣ

1. Γέννησις καὶ ἀνατροφή Ἡ-		μάτων τοῦ Ἀγέιου	37
ρακλέους	34	στ') Αἰ Στομφαλίδες ὄρνιθες	37
2. Πρῶτα κατορθώματα Ἡ		ζ') Ὁ Κολῆς ταῦρος	38
ρακλέους	34	η') Αἰ Διομήδους ἵπποι	39
3. Μανία Ἡρακλέους, Δου-		θ') Ὁ ζωστήρ τῆς Ἰαπο-	
λεία παρὰ τῷ Ἐδρυσθεῖ	35	λότης	39
4. Οἱ δώδεκα ἄθλοι :		ι') Οἱ βόες τοῦ Γηρονόου	39
α') Ὁ Νεμεαῖος λέων	36	ιι') Τὰ χρυσὰ μῆλα τῶν	
β') Ἡ Λεοναία Ὑδρα	36	Ἑσπερίδων	40
γ') Ἡ Κερωνῆτις ἔλαφος	37	ιβ') Ὁ Κέοβρος	41
δ') Ὁ Ἐρμιάωνιος κάπρος	37	5. Ἡρακλῆς καὶ Δηάνειρα	41
ε') Ἡ κόπρος τῶν βοσκῆ-		6. Θάνατος Ἡρακλέους	41

ΣΤ') Οἱ ἄλλοι ἥρωες

1. Κάδμος	43	6. Θησέως	46
2. Μίνως	44	7. Μελέαγρος	46
3. Κάστωρ καὶ Πολυδεῆζης	45	8. Νωβη	47
4 Αἰακός	45	9 Ὅμηρος	48
5. Κέκροψ	45	10. Ἀλκίησις	48

Γ'. ΕΚ ΤΗΣ "ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ", ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελ. 53

	Σελ.		Σελ.
1. Ἀλέξανδρος καὶ Φωκίων	55	11. Ἀναξαγόρου ἀταραξία	59
2. Ἐπαμεινώνδου μεγαλο- φροσύνη	55	12. Αἰνείου εὐσέβεια	59
3. Ξενοφώντος καρτερία	56	13. Σωζοράτης καὶ Ἀλκιβιάδης	59
4. Γέρον ἀλαζών	56	14. Ἡ κατὰ Μυτιληναίων βα- ρονάτη ποιητὴ	60
5. Αἱ τῶν Λακεδαιμονίων μητέρες	56	15. Θεμιστοκλῆς καὶ Ἴερον ἐν Ὀλυμπίᾳ	60
6. Ξενοζότου φιλεσπλαγ- χία	57	16. Πᾶν μέτρον ἄριστον	60
7. Πλάτων	57	17. Λακεδαιμόνιοι περὶ φιλο- κερδείας	60
8. Ἡ μάχη τῶν ἀλεκτροόνων	58	18. Ἡ Φερενίκη ἐν Ὀλυμπίᾳ	61
9. Ἀρταξέρξης περὶ φιλοπο- ρίας	58	19. Μειράκιον Ἐρετριζόν	61
10. Κορητῶν νόμος περὶ μαθη- μάτων	58	20. Τὰ Τέμπη	61

Δ'. ΕΚ ΤΩΝ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ "ΝΕΚΡΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ",

Εἰσαγωγικὸν Σημείωμα σελίς 65

1. Χάρονος, Μενίππου καὶ Ἐρμοῦ	67	4. Πλούτωνος καὶ Ἐρμοῦ	71
2. Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου	68	5. Ζηροφάντου καὶ Καλλιδη- μίδου	72
3. Διογένης καὶ Μανσώλου	70	6. Κράτητος καὶ Διογένης	73

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

A'. Αἰσώπειοι Μῦθοι	77 - 79	Γ'. Ἐκ τῆς « Ποικίλης Ἱστορίας » Αἰλιανοῦ.	93 - 97.
B'. Ἐκ τῆς « Βιβλιοθήκης » Ἀπολλοδώρου	86 - 92	Δ'. Ἐκ τῶν Λουκτιανοῦ « Νεκρικῶν διαλόγων »	99 - 103

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ

Ἐκ τῶν « Ἐκλογῶν » τοῦ κ. Γεωργίου Παπαιοανόμου ἐλήφθησαν :

1) Οἱ ἐπ' ἀριθμ. 3, 4, 6, 7, 9 - 12, 15, 16, 20 καὶ 24 Δισώπειοι μῦθοι.

2) Τὰ τμήματα τῆς « Βιβλιοθήκης » τοῦ Ἀπολλοδώρου περὶ Ἀιθιοπιογραφίας, Περσέως καὶ Ἡρακλέους.

3) Τὰ ἐπ' ἀριθ. 9 - 17 τεμάχια ἐκ τῆς « Ποικίλης Ἱστορίας » τοῦ Αἰλίου τοῦ.

4) Αἱ ἀντίστοιχοι ἐρμηνευτικαὶ σημειώσεις τῶν ἀνωτέρω ζειμένων.

Ἡ λοιπὴ ὄλη τοῦ παρόντος βιβλίου ἐκ τῶν « Ἐκλογῶν » τοῦ κ. Βίκτωρος Κοητινοῦ.

Τὰ αντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσίημον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἐπίτιπον στεροῦμενον τοῦ βιβλιοσίημου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 7 τοῦ νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 408).

ΕΚΔΟΣΙΣ Δ', 1962 — ΑΝΤΙΤΥΠΑ 14.000

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ — ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ : ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΘΗΝΩΝ Α Ε, Φωκίδος 15

260
6